Ali Alkan İnal

Beni Ölüm Gibi

ROMAN

YKY

BENİ ÖLÜM GİBİ

Ali Alkan İnal 1957 doğumlu. Ankara Üniversitesi Basın ve Yayın Yüksek Okulu'nda okudu. Vekil öğretmenlik, satıcılık, yayınevlerinde düzeltmenlik, konfeksiyonda makastarlık yaptı. Türk Haberler Ajansı ve *YAZKO Somut* gazetesinde muhabir olarak çalıştı, haber ve röportajlar yazdı. *Türkiye Yazıları* ve *Yarın* dergilerinde öykü ve şiirleri, *Akşam* gazetesinin kitap ekinde yazıları yayımlandı.

ALİ ALKAN İNAL

Beni Ölüm Gibi

ROMAN

YKY
Yapı Kredi Yayınları

Yapı Kredi Yayınları - 2444
Edebiyat - 757

Beni Ölüm Gibi / Ali Alkan İnal

Kitap Editörü: Filiz Özdem
Düzelti: İncilay Yılmazyurt

Kapak Tasarımı: Nahide Dikel
Kapak Resmi: Nevhiz, *Ve Ey Gök Hayvanlarının Hücumu*,
2002, tuval üzerine yağlıboya, 165x145 cm, ayrıntı

Baskı: Euromat
Sanayi Caddesi, No. 17 34510 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2007
ISBN 978-975-08-1186-9

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2006
Sertifika No: 1206-34-003513
Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Yapı Kredi Kültür Merkezi
İstiklal Caddesi No. 285 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 (pbx) Faks: (0 212) 293 07 23
http://www.yapikrediyayinlari.com
e-posta: ykkultur@ykykultur.com.tr
İnternet satış adresi: http://yky.estore.com.tr
http://alisveris.yapikredi.com.tr
http: //www.yapikredi.com.tr

BENİ ÖLÜM GİBİ

Bütün yalancıları kutsadığım düş yolculuğundan döndüm. Bütün yalanlarının doğrusunu bilecek kadar ben senim. Kendime yalan söylemekten daha gülünç, daha acı ve saçma ne olabilir artık. Seni sevdiğim bir zaman vardı ve sen biliyordun. Korkunç bağışlanmalara tapınılan bir ayindi. Söylenen yalanlar bağış dileyebilmek için, bağış yeniden işlenecek suçlara yer açan bir ceza ya da yeniden işlenecek suçlara yer açan bir ödül. Ne farkı var? Sabah gözümü açar açmaz ilk hatırladığım, uykuya dalarken söylemeye fırsat bulamadığım söz. Düşüme girmeden öl sen ya da ben uyanmayayım.

Çünkü varlığı yarıömrüyle ölçülen yeteri hiç bilmeyeceğim. Metni sebebine adamanın nasıl bir döngü olduğunu da. Söz yazıldığı kâğıtta heykele dönüşüyor. Sonu bilmeyişin heyecanı, yontuluşunun sonunda önünden rastgele geçişlerle kabul edildiği uyuşmuş algıya kurban ediliyor işte. Anlatı, anlatanı ve dinleyicileriyle birlikte taşlaşıyor. Bir tapınağın tanrısı öldükten sonraya kalmasının ne anlamı varsa, o kadar anlamı kalıyor geriye.

Yazacak anlamlı bir şey kalmayınca ne üzerine yazılırsa, bu heykeli onun için yonttum taşokuyucu.

Geri Dönüş

Bir bu eksikti diye söylendiğimi hatırlıyorum. Bu sözleri ölürken, varlığımın yarıdan fazlası silindikten sonra söylemiş olmalıyım. Çünkü ne çarpma korkusunun kırılıp parçalanmayla sona ereceği bir düşüş, ne de havalanıp bitmeyecek bir uçuşu hissetmenin verdiği hafiflemeydi beni saran. Boşlukta asılı kalmıştım. Senin yokluğun geniş, ne sıcak ne soğuk, dokunamadığım ve bana dokunamayan, kaynaksız bir ışık içinde yüzdüğüm canlı bir boşluk rüyasıydı.

Yaz başında hasırcılara inen sokakta bir çatı katına taşındım. Saçımı kısacık kestirdim, bıyık bıraktım. Ev neredeyse bir yıkıntıydı. Ben de. Yaşanacak hale getirmek zaman aldı. Karmakarışık kâğıtlarımı bir düzene sokmak da öyle. Çabucak kış geldi. Deniz görünmüyordu, ama bazen sabahın erken saatlerinde boğazdan geçen gemilerin sis düdüklerini duyuyordum. Geçen yıl.

Bugün kiremitleri dalgalandırıp çatıyı uçuracak gibi esen poyraz, üstünü sıkıca örttüğüm anıların kabuğunu kaldırırken ilk defa yalnız başıma sokağa çıktım. Yıllar sonra yeniden taş döşeli caddeden geçip akşama kadar sokaklarda gezdiğim gibi. Kardeşim şarap aldı. Birer lokma yedik, sadece içtik, sarhoş olduk, ben ağladım. Çok sene önce.

Kıyıya indim. İskeleye doğru yürürken bir paket sigara aldım. Yirmi yıldır içmiyordum. Çabucak kış geldi derken, işte geçti bile. Günler uzadı, ömrüm kısaldı. Marttan geriye dört gün kaldı. Hava hâlâ soğuk, bugün bir ara kar da yağdı.

Boşuna ama, bu kar tutmaz. Ellerim yaşlandı, tırnaklarım uzadı. Kaşımda aklar var. Sırası şaşırılan bir ilacı sonradan almak, merdivende bir basamağı atlayarak inmek veya boşuna olduğunu bile bile perdeyi aralayıp bakmaktan hiç de farklı değil, biliyorum. Hatırlayış istenmediğini bilerek gelen bir misafir gibi geri dönmeye hazır.

Geri döndüğümde evin darmadağın edildiğini şaşkınlıkla gördüm. Boşaltılıp yere atılmış çekmeceler, raflardan alınıp karıştırılmış, halının üstüne fırlatılmış kitaplar, ortalığa saçılmış kâğıtlar. Kim olduğunu biliyorum elbette. Arkanda yaldızlı bir iz bırakarak gövdeme tırmanıyorsun. Bedenimden sızan zehre acıkman için yeşeren yapraklarım iştahını açıyor. Derimden seni yüzmek bütün ömrümü alacak, ama dua et kısa sürsün. Önümde uzun bir hayatın olduğunu düşününce sadece utanmıyor, o zamanı yaşamışım gibi yoruluyorum. Yazgımın sonuna adak olarak kabul edilmeyen zamanımı alıp gidiyorum, sana bir bak bakalım sayfaları bırakarak. Bir de giderken almayı unuttuğun şebboyun kururken sayfaların arasına sinen kokusunu.

Ortalığı toparlarken yoruldum. Pencerenin önüne çektiğim koltukta içim geçti. Uyuduğumun ve rüya gördüğümün tuhaf bir şekilde farkındaydım, ama yine de "Rüya bu, rüya bu!" diye telaşla tekrarlıyordum. Bir kapıdan koşarak bir odaya giriyor, öteki kapıdan koşarak başka bir odaya çıkıyordum. Hayatıma girmiş olan ne varsa, duvarlara gömülü, camları vagon penceresi gibi açılan vitrinlere tıka basa doldurulmuştu. Girip çıktığım kapıların üstünde rakamlar olduğunu sayı dizisi kopunca fark ettim. Bir cam kırıldı. Kanayan parmaklarımı gömleğimin eteğine sarıp karanlığa daldım. Çok uzakta, bir sokak fenerinin altında aynı yere bakan, sadece biri içeri, öteki dışarı açılan iki kapıyla karşılaştım. Yolun hayal meyal hatırladığım başı da öyleydi.

Değişik adların arkasına saklanmış olsa da her ödediğimde diyeti ağzımda kalan kekremsi tadından tanıdım. Ben de onu değişik adların arkasına gizledim. Kimi kez beklemeyişin, kavuşmaktan kaçınışın, çoğu kez hatırlayışın, bazen ihanetin, ama hep onun. Hepsi de.

Ondan uzak durmayı öğrenmek çok zamanımı aldı, adının pişmanlık olduğunu itiraf etmek daha çok zamanımı alacak. İçine dalmaya kalktığım su, bu dünyadan derin olmalıydı. O, eğer suyu bulacağım kuyu değilse, hiç kalkışmamalıydım kazmaya ya da onu kazdıkça karşılaşacaklarımla yüzleşmeye hazır olup olmadığımı ölçmeliydim önce –bu nasıl bir ikiyüzlülük, o kadar derin kazmamalıydım dediğimin farkında değil miyim?– ihtiyacım olan derinliğe ne zaman varacağımı değil. Çünkü sadece ikisinden birine ulaşabilirdim, ona ya da o kadar derinde o olmayana. Artık.

Senden söz ediyorum, senden ve kendimden. Evet, sarhoşum, mırıldanıyorum, ama işitiyorum. Koynundayken gökyüzünün ne tarafta olduğunu bilemediğim için bir kuyu mu, kule mi yapabileceğime bir türlü karar veremediğim bu adsız beraberliğimizden. Yere düşen gölgesinden korktuğu için konamayan kuşun yorgunluğundan.

Artık arkamda kalmasından korkmayacağımı sandığım ne varsa, kalıntılarının arasında rehberlik ettiğim gezinenlerden birinin ezberlenmiş tatsız bir espriyle uyarılmasına rağmen mutlaka çarptığı kirişe dönüp bile bile kafamı vursam da kendime gelemediğimin farkına varınca, açmak için kilidi yanlış anahtarla zorladığımı düşünüyorum. Kapıyı kendime doğru çekip anahtarı çeviriyorum, açılıyor. Onu kendime çekmeyi ve anahtarı ters tarafa çevirmeyi unutmuşum demek.

Bunu bildiğin halde söylemekten utanıyorum, ama her şeyi başka türlü görebilmek için deli gibi sarhoş olmak da bir işe yaramadı. Havada uçan kitap duvara çarptı, yüzüstü yere düştü. Açık duran sayfasını belki yarın fala bakar gibi okurum diye kapatmadan masama koydum. Kapatılmayan faldan ne okunursa. Romatizmadan şikâyet eden yaşlı kadınlar gibi söz ediyorum senden. Kendi kendime. Ömrümün sonuna kadar ondan kurtulamayacağımı bildiğim halde sonsuz bir sızlanmayla. Uykuyla uyanıklık arasında aklımdan geçen başka cümleler de var. Üstüme aldığım battaniyenin bedenimi saran sıcaklığından kolumu çıkarıp yazamıyorum. Üşürüm diye. Sonra hatırlarım diye boşuna umuyorum. Bir kelimesi bile aklıma gelmiyor. Sadece güzel olduklarını hatırlıyorum. Aklımda kaldığın gibi.

Yine rahatsız uyandım. Boynum uyuşmuş. Pencerenin camına yansıyan yüzümü görüyorum. O suretin taşıdığı umutların kırıldığı yeri telefonun tekrar arama tuşuna basarak buluyorum. Nereye gittiğimi bulduğun gibi. Yolun kıyısındaki küçücük parkta seni bulmak için uzaktaki köprüye baktığım gibi. Saklandığın ne kadar çok yer var. Köstebek gibi şehrin altını oyup seni bulamayacağım bir oda, benim geçemeyeceğim kadar dar bir geçit daha kazıyorsun. Ben seni terk etmek isterken nasıl olup da seni arayayım diye kazdığın tünellerde, a yeter, yeter, kayboluyorum.

Hayatını başka türlü istemek kişinin kendi olmaktan vazgeçişi. Seni böyle istemiştim. Bunu miş'li geçmiş zamanla hatırlamak geçmişten de vazgeçmek işte şimdi. Hayatımın en kısa gününde. Ateşim vardı. Açtığın ateşe rağmen ve belki sadece bunun için çıktığım kumsalda üstüne kapandım. Beni ölüm gibi içine aldın.

Kimi kez hayatından vazgeçişi kişinin kendi oluşu demek. Ki.

Fasıl Bir

– İsmin ve varlığın halsizlik hali
Halsizlik sözcüğü burada isim için sadece yalın değil, belirli bir durumun olmadığını da ifade ettiği kadar, belirlenebilir bir durumun yokluğunu ifade eden öznenin kendi durumunu değiştirme gücünü taşımadığını anlatıyor.

İsimler çok kullanıldığında kullanandan çok yoruluyor. Varlığın bir isimle işaret edilen kendi oluşunda bu durum, etkidiği öznenin edilgin edimi için iğdiş edilmek fiilinin çekimlerinden anlaşılabilir Hele söyleyen olarak öteki, bu ismi birden çok varlığın cismini işaretlemek için kullandığında, isim işaretlemek için yöneltildiği onun anlamından yitiriyor. Bu eksiliş zamire kolayca mahkûm ediyor her ikisini de. İşaretleyiciyi en hafif, işaretleneni en ağır cezaya.

1.

Sus artık dedim, konuştukça batıyorsun, farkında değil misin? Yatak odasına gidip dolaptan, çekmecelerden çıkardığın eşyalarını bavula doldurdun. Annem sofraya bir tabak eksik koydu, sonra yemekler mutfakta soğudu. Onun tabağını kırsam, yemekleri ısıtsam yeniden, sofraya otursam. Babam gibi o da, gitti işte. Eksik tabakta benim iştahım ve o gelmeyecek. Cine kaynamış tarçın damlatıyorum, vişne şurubu. Eski bir tat

bütün aradığım. Gelmeyecek, tuz-buz oyunu. Tuz-buz, tuz-buz, buz-tuz. Buz, babam da yıllarca annemi özledi, bunu anlamadığımı sandığın sorularından çıkarıyorum. Annen nasıl? İyi. Memnun oldum. Annen nasıl? Ne çok tekrarlıyor, sorduğunu unutup bir daha soruyor. Aslında sormak istediği, annen beni soruyor mu hiç? Cesaret edemiyor, ya sormuyorsa, ya gidip ona söylersem? Annen nasıl? Tuz. Tarçın kokusu.

Sus artık. Eğildin, yanağı yanağına değerken o kadına bir şeyler söyledin, aramızdan bir otobüs geçti, arabalar, insanlar. Akşam yemeğe gelmeyecek misin?

Kabanım nerede? Hava soğuk. Onun ceketi. Cebinde bir kâğıt mendil, bir ataç, ötekinde çakmak, iç cebinde fihrist. AB, Cemil, Çiçekçi, D, EF, Göksel, onunla görüşüyor mu? Gerekir diye yazmış olmalı, Hüseyin (diş) 16'dan sonra, İsmet (dershane), K+G reklam ajansı, L, Murat, Munise Teyze, üstünü çizmiş, PR, SŞ, Tuna Oto (Hasan Usta), Timur muayenehane, numarayı çizmiş, yenisini yazmış, Ufuk, VYZiya.

Arabayı alma. Caddeye çıkıp bir taksi bulmalı. Biraz yürürsem iyi de gelir. Nereye mi? İşte önemli bir soru. Bir yerde oturur, bir kadeh içerim. Bir kadeh daha? Cin, evet. Tarçın kokmayan, vişne tatmayan cinler daha iyi. Geçmiş yazın gecelerini hatırlatmıyor. Belki daha çok benim yazımdı o, neyi paylaştık seninle, söylesene neyi? Karşı masadaki sarışın, güzel adam ısrarla bana bakıyor, ne zaman başımı kaldırsam göz göze geliyoruz. Aynı zamanda, aynı yerde olunsa da, bak öyle, ama herkes kendi payını çıkaracaksa bundan, niçin sensin birlikte olduğum? Benim yerimde başkası da olabilir kolayca. Niçin aşk senin beni sevmeni sevmek olsun? Benden istediğin ne var, ne veriyorsun bana? Yanımda kaybolup gidince, neyin var diye soruyorum, yok bir şeyim diyorsun, dalıp gidiyorsun, yok sayıyorsun beni. Şimdi gerçekten yoksun işte. Yine başın ağrıyordur. Hiçbir yerde, hiçbir zamanda yoksun, yaşamıyorsun. Bana güzelim der misin? Ne zaman geldim buraya ben?

Gecenin bir vakti çıkıp yandaki parkta yürüdük. Bahçe duvarının üstüne oturduk, sonra gece ama aynı yerde değil, belki yakın bir yerde, belki evde, balkonda tartıştık.

Biz yok mu, hiç olmadı ne demek? Karşındakinden iste-

sen, biraz versen. Bu niçin yok etsin seni? Daha fazla anlayıp, daha çok birbirine yaklaşmak. Birbirine benzeyip birbirinin kopyası iki aynı sen oluvermeleri. Sözümü kesme. Elli yıl evli kalmış çiftlerin başına geldiği gibi mi? Peki biz yok, gidiyorum. Bu ceketin, çakmağın, telefon fihristin, bütün eşyalarını topla, ben dönmeden git. Evet, bir cin daha. Tarçınlı vişne şurubu da olsaydı. Akşama doğru vapurun arkasında güverte demirlerine yaslanıp oturmuştum. Dalgalarda yansıyan yaz günümden çıkardığım payla boşluğuna gülümsedim.

Annem, çok üzülüyorum bu kızın haline diyor, bana duyurmamaya çalıştığını belli ederek. Yine çok içiyor, hiç böyle deli gibi içmedim, babasından ayrıldığımda bile. Bazı akşamlar birkaç eski dostla bir iki kadeh. Ömür boyu böyle çocuk gibi yaşayamazsın dedim ona. Babasına benzemiş. İlk kocasından ayrılmayacaktı, onu da sevmezdim ama. Sıkıntıyla gazeteyi karıştırıyor. Kendinden önce ölmesini istediklerinin adlarını arıyor. Onları öldürmüş olmanın doygunluğunu tatmak için, kötü bir iş yapmış olmanın korkusuna, tırnaklarını söken pişmanlığa, ben yapmadım itiraflarının zavallılığını kabul etmeye bile razı.

Bu daha çok kendimden kaçışım deme, sus artık, konuştukça battığının farkında değil misin? Yatak odasına her neden girdimse gördüm. Kımıltısız, derin bir uykuda. Değerli insan, şirketimizin kurucusu, babamız, ölemedi. Hatırladığı rahat, ılık uykusundan sert bir sedyede uyandığı, bacaklarının arasında sondanın sızısı, gözlerini yakan bir aydınlık. Kendine bir daha nerede yakalanır? Bana hediye ettiğin parfümü lavaboya döktüm. Mavi hamile elbisesini parçaladım, valslerin notalarını yırttım, karanlığının derinliğine uzandım, Yusuf, Yusuf diye seslendim, senin elinden tutamam, ben kendimden çok annemim.

Balkon duvarının üstüne oturdum, bacaklarımı boşluğa sarkıttım. Beni aşağı iterse. Yanımda ayakta duruyor, bir eli sırtımda, başımı çevirip omzumun üstünden ona bakıyorum, yüzümden gözlüğümü çekip alıyor, aşağı atıyor, kırılan camın sesi geliyor karanlıktan. Olduğum benle, olmam gerektiğini sandığım benin çıkar yolları arasındaki uzaklık nasıl büyüdü,

yalnız avuntularla yürütmeye çalışılan hayat beni onunla, çevresindeki herkesle, kendimle sürekli yarışta tutan bir yorgunluk oldu sonunda. Evet ama bunun önemi yok artık, hiç önemi yok, gerçekten.

Tepedeki parktan çevremizde yanıp sönen ışıklara bakıyorduk. Sarıldım, bedenime çektim. Sıcaklığı göğsüme tırmandı. Seni çok sevdim. İlk andan başlayarak terk ediş duygusuyla geçmiş zamana ait olduk. Şimdi yalnızlık içinde gereksiz anılar. Kıvranan bir kuşku kurtçuğuna dönüşüyor bu vakitli vakitsiz çıkıp gitmeleri. Gelir şimdi, belki telefon eder, sesini duyarım. Nasılsın der, cevap vermem. Şimdi çıkıp gelse, beni ne kadar bana benzetebilir? Aklımda kalan ona ne kadar benziyor olabilir? Gerçeğin hayalimde tekrarlanıp çoğalırken aldığı yeni biçimlere başka olayların, başka zamanların yapboz parçalarını ekliyorum, uyuncaya kadar uğraşıyor değiştiriyorum. Beğendiklerimi gerçeğin yerine koyuyor, onları özenle yeni ayrıntılar ekleyerek süslüyorum, gerçeğin kendisinden fazla inanıyorum sonra onlara. Çünkü bu haliyle daha güzel, daha duygulu, coşkulu, acıklı, özlemlere daha yakın, sonra daha kolay. Her sendeleyişimde gözlerimi sahteliği anlaşılmaz bir hayretle kocaman açarak gerçeğe bakıyor, zavallı saf çocuğum diyorum kendime, bunu hiç beklemiyordu, o kadar temiz, o kadar korunmasız. Oysa biliyorum, azarlanmayacağı, ayıplanmayacağı başka bir sıcak kucağa sığınmaya, başarısızlıklardan, kabahatlerden ve tanıklarından kaçabilmek için hep hazır, fotoğrafları, mektupları yırtıp atıyor, armağanları başkalarına veriyor. Kapıdan çıktığı an artık anılar yok, ayıplar, kabahatler, azarlar, acılar, utançlar yok. Bir yerden kaçarken zamanından da kaçıyor, randevuyu, okuduğu kitabı, aldığı mektubu, yaş gününü, yıldönümünü unutuyor, bir odayı, yatağını, hıçkırmaları, inlemeleri, yalvarmaları, pişmanlıkları. Pişman olmadım hiç diyor. Terk ettiği zaman, kucağına sığındığı yeni zamana bağlanmadığı için hiç yaşlanmıyor, o hep çocuk, hep bağışlanabilir. Burada, bu zamanda değil, kendisi de değil. Ama hep birileri bulunmalı yanında, yalnızlık kaçacak yer bırakmadığı için sıkılıyor. Kendinden bir başkasına kaçamayacağı için orada sadece yaşamdan kaçabilir ve ölümden korkmadığını söylemesine

rağmen doğru değil bu, ölümden ve acıdan, bir de başaramamaktan. Sonra yeniden denemeye hiç cesareti de kalmaz.

Bu şehri bırakıp senin hiç gitmediğin, sokaklarında yürümediğin, gördüklerime dokunmadığın başka bir yere gitmeliyim. Seni hatırlatacak hiçbir şey olmamalı, bana dokunuşunu başka nasıl unutabilirim? Çok içip, çok sarhoş olduğum zaman kendimi son hatırladığım yerde bırakıyorum, düşüncelerimi, kurmacamdaki hayalimin elini tutmayı bırakıyorum. Çocukluğum sokağın karanlığında kaybolmuş gibi paniğe kapılıyorum. Yokuş aşağı yürürken elini tutuyorum, kendime çekip sarılıyorum, kokun başımı döndürüyor. Bulutsu varlığının yanımda değil, içimde olduğunu düşünüyorum, sonra olmadığını, başkası olduğunu.

Sanırım bağlanmamış olmak duygusuydu beni çeken, o aklımdan geçen bendi, ben uykularımı kaçıran senim. Gözümün önüne gelen görüntünün onunla ilgisi yok mu? Belki sesi benziyor, bazı sözcükleri söyleyişi, elinin yumuşaklığı, en çok beni isteyişi benziyor, çoğu kez hayalimde süslenip değişen de bu. Hiç gelmeyeceksin sandım denilen anların kısacık erken geçmiş zamanı.

2.

İşçiler bir ellerinde yorgunlukları, ötekinde yarına kurulu çalar saatle evlerine gidince, yüzü çiçekbozuğu, karanlık bir adam kırık camdan elini uzatıp pencereyi açıyor, içeri giriyor, cebinden çıkardığı şekilsiz bir şişeden imbiklere sarı bir sıvı damlatıyor sayarak. Mavi bir sis yükselip imbiğin tepesinde toplanıyor, yağmur olup yağıyor. Ertesi gün işçiler olanlardan habersiz içkiyi şişelere, şişeleri kutulara, kutuları kamyonlara dolduruyorlar. Karanlık adam bunlardan birini kimin alacağını görmek için yüzünü paltosunun kalkık yakasına gizleyip bakkalın ışıklı vitrininden içeri bakıyor. Bakkal şişeyi önce gazete kâğıdına sarıyor, bir torbaya koyup uzatıyor. Paranın üstünü cebime atıyorum. Eve kadar izleniyorum ama aldırmıyorum öğrenciliğimden beri. İlk yudumda anlıyorum, bu o şişelerden.

Bir daha içmeyeceğim, söz. Renkli şurupların meyve kokusuna gizlenmiş çılgınlığın kanıma karışıp, saldırgan ve korkak kedimi sokağa salıvermesinden korkuyorum. Ertesi gün yüzümden, yüzümün ortasında hatırlamadığı cinayetin kan izleriyle dolu iki çukur gibi katiline bakan gözlerimden ürküyorum, kendimden iyice uzağa kaçıp, iyice içime, utancıma gömüldüğüm için söz, içmeyeceğim. Hatırlamaya başladıklarımın uzun çınlamalarla gelip giden ekşi kokularından, pişmanlığımın karanlığıma damlayıp daha koyu, ağdalı bir çaresizlikle içimi sarmasından kaçmalıyım. Bir gören oldu mu, rezalet çıkardım mı acaba sorularından kurtulacağım, yok canım, gecenin o vaktinde beni tanıyan kim dolaşır sokakta, ne rezaleti, yok, hayır avuntularıyla ve ama, çünkü diye başlayan bahane arayışlarıyla uğraşmayacağım.

Cezacı buyurgan kımıltısız, sessiz oturuyor kaidesinde. Adanmış kadın ömrü ince parmaklarıyla üstünde dolaşıyor, söylemesine gerek kalmadan isteklerini yerine getiriyor. Ağzında sisler uçuşan bakır bir tas uzatıyor bana. İç diyor, biliyorum içersem bölünüp onun oğlu olacak bir parçam. İçmeyeceğim. Kaçıyorum, önüme çıkan her kapı bir ateş çukurunun üstüne devriliyor, ben geçer geçmez bir duvar yükseliyor arkamda. Yeşil camlı üstgeçidin merdivenlerini inip, çiçekçilerin önünden geçtikten sonra soğuk yüzlü yapıları solda bırakıp parka girince, yere bağdaş kurup oturmuş adamı görüyorum. Önünde bir keman kutusu var, içinde keman var mı bilmiyorum, kucağındaki küçük davula vuruyor, rüzgâr gırtlağından bozuk bir klarnet sesiyle çıkan ezgiyi ileride, durakta bekleyenlere ulaştırıyor, gölgeleri ipe dizilmiş çamaşırlar gibi sallanıyor bekleyenlerin. Kadınlar kımıltısız fırtınada, bir fırtına resminde olduğu gibi, arkası kuşlu aynalara bakıyorlar. Opus altmış dört mi minör keman konçertosunu dinlediniz. Akşam oldu. İçmeyeceğim. Yatakta sancıyla karnıma çektiğim dizlerimi yorgun bir gevşeklikle bırakıyorum. İçimde ılık bir akıntı var, durulur gibi olduğunda yerini parmak uçlarımdan yükselen bir titreyişe bırakıyor, üşüyorum, alnımda soğuk ter damlaları birikiyor. Yerde yatıyorum, askerin tekme attığı kulağım durmadan çınlıyor. Bağırsam artık vurmayacaklar, bunu bekliyorlar, biliyo-

rum, vurmayın lan diye bağırıyorum, canım acıyor. Kaldırıp kalabalığın içine itiyorlar, karşılıklı iki sıra dizildikleri koridorda ellerimizle başımızı koruyarak koşuyoruz, demirler, sopalar, coplar inip kalkıyor. Beni yolağzında, köşedeki evin bahçe duvarına yaslanmış bekliyor, beyaz bir hırka var sırtında, yokuşu koşarak iniyorum. Sarılınca hırkasının tüyleri burnuma giriyor, kaşındırıyor. Boynundan öpüyorum, yasemin kokuyor ya da ben öyle hatırlıyorum şimdi.

Telefon çalıyor, açıyorum. Bir genç kız sesi seni gördüm diyor, konuşuyoruz, soruyorum, adını söylemiyor. Her akşam arıyor. Beni tanıdın mı diye soruyor. Tanıdım diyorum, yaseminsin, seslerimiz, bende de bir tane var, arkası kuşlu aynaların arasında çoğalıyor, sözleri örtüyor. Alışveriş listesi hazırlıyorum, sabun, kâğıt peçete, şampuan, tıraş bıçağı, vazo, yumuşak bir elin yanağıma, kulağımın arkasına, saçlarıma dokunuşu, sıcak bir karnın karnıma değişi, margarin, deterjan. İnsanların bana söylediklerine inanmıyorum, kendi söylediklerime de. Çantasını halıya döküyorum, bir sürü kibrit kutusu, üç tane çakmak, tütün kırıntıları. Gülüyoruz. Bunlarla her şeyi yakabiliriz. İçmeyeceğim, çünkü en çok pişmanlıklarımdan korkuyorum, genç âşıklardan, sürgünlerden, otel odalarından, babamdan. Pencereden yanlışlıkla giren bir gecekuşu nasıl tavanda fır döner, lambaya, duvarlara çarpar, onu dışarı çıkarmak için odadakiler ayaklanır, ellerini kollarını pencereye doğru sallar, iyice paniğe kapılan kuş pencerenin camına çarpar, döner, bir daha umutsuzca çarpar, sonra tavanda daireler çizmeye koyulursa, öyle kanat çırpıyor boşlukta kalan sesler. Aynanın kuşu da onlara katılıyor, bir iki tur atıp aynanın açık penceresinden öteye süzülüyorlar. Kanat izleri kalıyor havada.

Otogarın köşesindeki küçük meyhaneyi ondan öğrendim. On beş dakika molaya iki duble sıkıştırmayı da. Yağmur yağıyor. Otobüse koşuyorum, biner binmez hareket ediyor. Farların aydınlattığı ıslak yolu hızla geçiyoruz, kenar taşlarının kedigözleri parlıyor, arkada kalıyor, yeniden parlıyor, yeniden arkada kalıyor, bir daha, ininceye kadar. O saatte kapalı olan gazetecinin karanlık, kimsesiz büfesinin önünden geçeceğim, taksi beni evimin karanlığının kapısına kadar götürecek. Kapıyı

açacağım. Beni senin kokun karşılasın, yatakta kıvrılmış yatan bedenini seyredeyim istiyorum. Kedigözlerini sayıyorum, bir, iki. Omzuma yaslanmış uyuyorsun. Üç. Başımı çevirince. Dört. Dudaklarım saçına değiyor. Beş. Hiçbir şey. Altı. Hissetmiyorum. Yedi. Mutlu muyum? Sekiz, dokuz, on. Uzakta bir. On bir. Kaç ışık parlıyor. On iki. Solda, bir sıra önde. On üç. Oturan adam kırılmış. On dört. Bir bebek gibi. On beş. Uyuyor. On sekiz. Aklıma çocukluğumla ilgili. On dokuz. Hiçbir anı gelmiyor. Yirmi. İçmeyeceğim bir daha. Yirmi bir. Nereye dönüyorum? Ne anlamı. Yirmi iki. Var bu yol alışın dönüş olarak? Neyi özledim? Neye varacağım, kavuşmayı istediğim ne bekliyor beni? Kedigözlerini saymayı çoktan bıraktım. Cama yansıyan suratıma bakıyorum. Uykum geldi. Radyoyu kurcalıyorum. Araba sol şeride kayıyor, sağa kırıyorum direksiyonu, kedigözüne çarpıp yoldan fırlıyor. Yan koltuktaki şişe yere düşüyor. Şimdi gecenin karanlığında bir tarlanın çamuruna saplanacağım diye geçiyor aklımdan. Takla atıyor araba. Takla atıyor diye düşünüyorum. Bir daha. Bir takla daha atıyor diye tekrarlıyorum. Tekerlekler havada ters dönüp duruyor. Patlayan ön camdan sürünüp çıkıyorum. Gökte ay var. Yolda. El sallayıp durdurduğum otobüse biniyorum. Sürücünün tepesinde sayısal saat saniyeleri sayıyor yanıp sönerek. Ne anlamı var bu nereye dönüşün?

Arkasında duran askere duyurmadan, bizim aramızda hiçbir şey önemli olamaz değil mi diye soruyor fısıltıyla. Bizim aramız önemli olsa bunu sorman gerekmezdi diyorum. Benim arkamdaki omzuma vuruyor. Haydi, tamam. Koridordan koridora geçirilip mayalı, ekşi bir kokunun içine itiliyorum. Caddeye göre çukurda kalan meydana mağara ağzı gibi açılan altgeçitten çıkınca, fıskiyeden havuza dökülen suyun sesiyle bir an duruyorum, hava kapalı ama bu sıcak rüzgâr kesilmeden yağmur yağmaz. Havaalanının şehirden daha uzağa yapılmasını isteyenler imza topluyor, dilekçeyi okumadan kâğıdın altına adımı karalıyorum. Kalabalığın arasında kalın paltosunun yakası kalkık adamı görüyorum. O da beni görüyor, ne zamandır izliyor bilmem. Fark edildiğini anlayınca dönüp hızla uzaklaşıyor. Peşinden tespihçilerin, kokucuların, tülbentçilerin,

bastoncuların yan yana, küçücük dükkânlarıyla bir sıra çınarın arasından geçip tuğla kemerli çarşıya giriyorum. Baharat kokularının, altın ışıltılarının ortasında bir kumaşçı vitrini çıkıyor karşıma. İçeride kısa saçlı genç bir kadın tezgâhta duran mavi ipeklinin ucunu çekip bedenine sarıyor. Dönüp bir eli karnında, bir eli memelerinde kendine bakıyor. Aynanın kuşları dikilmemiş elbisesiyle alıp uçuruyorlar kadını, kumaş dönen toptan çözülüp uzuyor, tezgâhtar tahta metreyi havada çevire çevire kadınla arasında büyüyen uzaklığı ölçüyor kumaşı dalgalandırarak, topun sonu parmaklarının ucundan kayıp gözden yitiyor.

Kadehimin aynasından kuşlar tedirgin bir sessizlikle bana bakıyorlar.

Bu son kadeh, sonra söz, bir daha içmeyeceğim.

Hiç sevmiyorum kendimi ayılınca.

3.

İspanyolca şarkı çıplak bedenime giydiğim kırçıllı yün bir kazak gibi sarıyor derimi. Şu ziller, çıngıraklar, eşcinsel gitarlar olmasa. Çıplak bir kadın sesi, yalnızca bir kadının çıplak sesi. Ziya karanlıkta. Yusuf'un çaresi kuyusu, bunu biliyor. Ziya sokak kedisi, aydınlıkta en kuytu, karanlık gölgeli köşeleri buluyor. Gizlenmeyi düşündüğünden değil, umursamaz, yalancı, teşhirci, hırçın, geceyi bekliyor Yusuf'un içine saklanıp. Yusuf'un çaresi ise kuyusu, gizleniyor.

Giz aydınlıkta görünmüyor, cam gibi oluyor, karanlıkta fosforlu bir sis gibi. Ziya'nın arsız kedisi Yusuf'un vitrin camına keskin tırnaklarını geçirip tırmalıyor. Özsuyu çizilmiş kauçuk yaprağından sızıyor yarası boyunca, süt rengi, acı. Ziya'nın gece geçtiği sokaktan yarın sabah kendisine dikilen bakışların altında, ben değildim ben, nasıl geçeceğini düşünüyor Yusuf. Ziya geceye egemen, gündüzse bir köşeye sinip Yusuf'un düşüncelerine kendininkileri ekliyor. Sen, sen değilsin. Yusuf'un çaresi kuyusu, annesinin bacak arası. O, kurallara saygıyla uyuyor. Kırmızı ışıkta bekliyor, yeşilde geçerken

bile iki yanına bakıyor dikkatle. Asansörün kapısını açıyor kadınlara, inerken iyi günler diliyor. Merdiven basamaklarını birer birer inip çıkıyor, siz diyor konuşurken. Ziya umursamaz hiçbirini, yumruklarını sıkıp bağırarak konuşur, söver, ellerini tutmasa, önüne geçmese Yusuf, başı dertten kurtulmayacak hiç. O, bıçağını Yusuf'un karnına dayar, derisini çizer, acıtır, öldürmez. İçer, sarhoş olur, ıslık çalar sokakta. Edepsiz dergiler alır. Çıplak bedenimi İspanyolca bir şarkı gibi sarıyor kırçıllı kazağım, telefonun fişini çekiyorum, onun dergilerini alıp yatağa gidiyorum sancıyla. Çıplak taş koridorun soğuğu tabanlarımdan ense köküme yükseliyor.

Yusuf'un derisini giyiyorum sabah. Boynuma çizgili kravatını takıyorum, aynaya bakarken arkasına gizleniyorum, beni görmüyor, kendinden memnun düzeltiyor kravatı, kapıyı çekip çıkıyor. Açık bıraktın kapıyı diye fısıldıyorum ona, dönüp bakıyor. Merdivende, birkaç basamak inmişken havagazı diye hatırlatıyorum, geri dönüyor, kapıyı açıyor, mutfağa girip havagazı musluğunu yokluyor. Merdivende tekrar havagazı diyorum, kapı açık kaldı diyorum, inanmıyor. Sesimi tanıyor artık, güne benimle başladığını biliyor. Bu bana yeter. Köşeme kıvrılıyorum, o tedirgin, günü tüketmeye başlıyor, ben sıkıntıyla gece olsun diye bekliyorum, iğreniyorum kuyusunun karanlığından, gece karanlığını düşlüyorum.

Birini öldürebilsem onu öldürürdüm, derin bir çukur kazıyorum düşümde, insan boyu. Küreğin keskin yanını ensesine vurup, önüme yığılan gövdesini koltukaltlarından çekip karanlığa itiyorum. Üstüne toprak atarken küreğin ucunu tutup çekiyor. Kuyusuna düşüyorum. Gülüyor kanlı, deli kahkahalarla, Yusuf'un çaresi kuyusu diyor kulağıma. Kırıp bozuyor yaptıklarımı. Çiçeğimi susuz bırakıyor. Ona acıyorum, seviyorum belki.

Sessizce, çare peşinde ip eğiriyor Yusuf. Uzayan ipi takıyorum boynuna, ürperiyor, korkuyor, ona acıyorum. İspanyolca bir şarkıyı ıslıkla çalıyorum, elinden tutup sokağa çekiyorum, hava karanlık, biraz soğuk, yıldızsız, belki birazdan yağmur yağar. Bırakıyorum, gitsin. Kaldırımda kalakalıyor. Yürüyüp gidiyorum. O, arkamda beni izlemesi gerektiğini bil-

meyen gölgem gibi hareketsiz, duruyor. Boynundaki ipi çekiyorum. Gel.

Nasıl böyle çekiyor beni kendine, anlamıyorum. Beni Ziya'nın karanlıkta parlayan ışıltılı gövdesine bağlayan ne var? Yalancı, alçak. Kitaplarımı okuyor, kaldığı sayfanın üst köşesini kıvırıyor, bundan anlıyorum. Ben sadece sevdiğim cümlenin geçtiği sayfayı alt köşesinden kıvırıyorum çünkü. Kapatıyorum kitabı, oturup içiyoruz, kıyımızda deniz, bir sinek masanın üstünde dönüp duruyor. Gülüyor içimde, ona gülüyorum. Denize, dalgalara, sineğe, masa örtüsüne, peynire. Çıldıracağım.

Çiçeğe ha bire su veriyor, bugün kaçıncı bu? Su saksıdan sızıp altındaki tabakta birikiyor, taşıyor. Telefon çalıyor, kimin aradığını biliyorum, açıp, efendim diyorum, efendim diye tekrar ediyor Yusuf. Nasılsın? Efendim diye tekrarlıyor Ziya duymamış gibi. İyiyim diyorum. Sesimin kötülüğünden alınıp, keyfin yok galiba diyor öte uçtan, Yusuf'un hayır demesini bekliyor. Ocakta yemek var, yanacak diyor Ziya. Telefon kapanıyor. Peki, öyleyse sonra ararım gibi bir söz kalıyor kulağımda. Yusuf yeniden arasın istiyor, bıraksam telefonun başında oturacak gece boyu, telefonun fişini gizlice takan da o. Ziya aramasın istiyor, hiç aramasın bir daha. Hiç olmasaydı istiyorum. Telefonun fişini çekiyorum.

Ben dergileri alırken o utanıyor, alelacele çantasına tıkıştırıyor, yan gözle çevresine bakıyor gören oldu mu diye. Sanki çıplak kadınların memelerini, bacaklarını görmenin günahını süt şişesine sarılan bir çocuk saflığı ile örtmek ister gibi, süt almalı diyor, yarın pazar. Bir şişe de şarap alıyorum, yarın pazar, erken kalkmak gerekmiyor. Şarkı kırçıllı yün bir kazak gibi sarıyor İspanyol kadının bedenini, seyrek örülmüş beyaz ilmeklerin arasından meme uçlarının pembesi görünüyor. Yusuf'un vitrin camını çiziyorum tırnaklarımla, sen o camın arkasından görülmek istediğin gibi değilsin diyorum, gün bitince, artık önünden gelip geçen kalmayınca ben olacaksın, çık camın arkasından, içinden çık vitrininin. Saygılar sunarım efendim. Ben de sana. Nasılsınız? Siz de iyisiniz umarım. Emin olunuz ki, Yusuf'un çaresi kuyusu, ben de bir kuytu köşesine gizleniyorum.

Sokakta tanıdık bir yüzle karşılaşınca irkiliyor, tanıyıp tanımadığını çıkaramadığı birine selam vermekten çekiniyor Yusuf. Bazen bir yabancıya günaydın diyorum, aklı iyice karışıyor. Ziya'nın tanıdığı, belki dalaştığı biri olabilir, karıştırıyor olabilirim. Gülümseyip boşluğa bakarak yanından geçsem, sonradan hatırlasam kim olduğunu, ertesi gün telefon ederim. Karşılaştık mı seninle? Evet, çok dalgındın. Sakalını keseli birkaç ay olduğunu, bu birkaç ayda birkaç kez karşılaştığımızı hatırlasam bile, sakalını kesmişsin, belki ondan çıkaramadım bir an derim. Onun nerede, nasıl tanıştığını bilmediğim bir sürü yüzle karıştırıyorum tanıdıklarımın yüzlerini, kimseyle karşılaşmak istemiyorum.

Düşlerim Ziya'nın düşleriyle birbirine karışıyor, buna engel olamıyorum. Onun düşlerini görüyorum, o da benim düşlerimi görüyor. Onun düşlerini görürken ayıp bir iş yaptığım duygusuna kapılıyorum, kendi düşlerimi görürken onun beni gözetlediğini hissediyorum, utanıyorum biraz. Biliyorum beni gündüz de gözetliyor. Onu öldüreceğim, yaşamımı yanılsamaya çeviriyor yaptıklarımı bana sözle tekrarlayarak, ne yaptığımı söylüyor, aklımdan geçenler onda yankılanıp, onun sözcükleriyle geri geliyor bana, ama bunlar benim sözlerim değil, bu düşünceler benim düşüncelerim değil artık. Ziya'nın kurmacası gerçeğimle karışıyor, her şey söz oluyor, kısık sesli, öfkeli, heceleri yutularak söylenmiş, acıklı, bağırılan, mırıldanılan bir söz oluyor sonunda hepsi. Ne yapacağımı söylüyor böylece. Dediğini yapmayacağım, olgun insanlar gibi davranmayı öğrenmeli artık, bu başıboşluktan vazgeçmeli, giyeni olmayan bir ceket gibi bir kez bile işe yaramadan eskiyor işte. Sanki yaşı yok, zamanın boşluğundan böyle geldi, yıllar sonra eskimiş ama aynı yaşta gidiverecek dünyadan.

Beni tanıyor, yapamadıklarını yaptığımı biliyor, yapamadıklarımı ona yaptırdığımı, kendimi ona öldürteceğim bir gün. O ipini eğiriyor, boynuna takıyorum ilmeği, korkuyor, ürperiyorum. Ölmeye hazır değil, yaşını bilmiyor, belki hatırlamayacak kadar yaşlı. Koluma girmese caddeden gürültüyle geçen araçların arasından bir yol bulup karşı kaldırıma ulaşamaz. Parkta oturduğu sıradan kalkmak için güç bulamaz kendin-

de bir elini dizime koyup destek almasa, akşama kadar oturur, ertesi güne kadar, günlerce, üstüne başına kuşlar konar, saçlarını, kulaklarını gagalar, başıboş köpekler bacağını ısırır, kımıldayamaz yerinden, çürür, dökülür oturup kaldığı yerde.

Bir genç kızın çıngıraklı gülüşü geliyor kulağıma. Kadın şarkının acıklı nakaratını söylüyor. Gece bu şehrin sokaklarını dolaşan gençliğimi hatırlamak, telefon rehberinden herhangi bir sayfanın yarısını ezbere okumak gibi anlamsız, yararsız. Odaları kötü anılarımla dolu, şimdi başkalarının oturduğu bir evin camına gece yarısı bir taş fırlatıp karanlıkta kaybolmaya koşmak gibi. Kapıyı çekip gidiyor Yusuf. Kapıyı çekip gidiyor diyor Ziya. Ben gidiyorum diyorum Ziya'ya. Kapıyı çekerken söylenen ben gidiyorum, nereye, ne kadar zaman için gideceğini söylemeyen bu belirsiz gidiş, terk edişin sınır çizgisinde buluyor kendini, bir adım sonra artık dönülmeyebilir.

4.

Elini uzatıyor bana, hava sıcak, elimi uzatamıyorum, uzatırsam aramızdaki incecik buz camına çarpacak elim, sesi çıkmadan kırılacak, dökülecek aramıza elmas ışıltılarıyla. Elini uzatıyor bana, gel diyor, gel desin istiyorum. Dudakları oynuyor, duyamıyorum, duymak istediklerimi söylüyor olmalı şimdi ve duyamıyorum işte, evet bu kâbus. Nasıl erimez bu buz cam? Hava çok sıcak diyorum, elini uzatıyor bana, hava sıcak, buz camından akan damlacığı siliyor eliyle, buğulanıyor buz, görüyorum, sesini duyamıyorum bir türlü. Elimi uzatıyorum, kırılan bir cam sesine çarpıyor elim. Gülüşü milyonlarca küçücük buz parçası olup dökülüyor yere. Uykum geliyor düşümde. Başımı celladın kütüğüne koyar gibi yastığa koyuyorum. Uykuya veriyorum ömrümü. Kaçıyorum, kapaklanıyorum uykuya, zamanı örten yarı yok oluşum birazdan dizginleri ele alır, benim zavallı atımı düşlere kendi bildiğince sürer. Bir engeli aştığında sayıklarcasına soruyor kendi sesim bana. Sen engel misin, sıçrayan at mısın? Girdabın ağzından istekle girip, dibinde korkuyla boğulunca anlıyorum, ben kendimin ölüsü-

yüm. Elimde kalan bedene bir köpeğe bakar gibi bakıyorum, su veriyorum, yemek veriyorum, dişi buluyorum. Ama ısıracakmış gibi bakıyor suratıma. Huysuz köpeğimi gezdirirken rüyamda kaybolan kendimi görüyorum, boynuma sarılıyorum, ağlıyorum. Hoş geldin, geç kaldın ama. Yelkenleri açın, haydi sallanmayın ulan, bu rüzgâr bir daha bulunmaz. Hava sıcak, burnum kanıyor, elimden tut, sonra bırak çabucak. Vakittir, denizime açılacağım, boşa atacağım işaret fişeklerinin tümünü daha başlangıçta, yaşasın fener alayı, uzun ve zifiri karanlık bir gecede, tekne su almaya başladığında atmaya fişek kalmasın diye. Kendi içime batacağım, zamanım üstüme katlanacak. Elini uzatıyor bana, gülüyorum, düş bu uyanacağım.

Bir sandalağacı yakacağım. Çocukluğumdan aklımda kalan bir duayı okuyacağım defalarca. Yirmi beş temmuz. Gece. Bu ağustosböceği ikinci büyük savaştan kalma, açık unutulmuş bir telsiz gibi çınlıyor. Yaşadıklarımı çuvalıma dolduruyorum, ağırlaşıyor, taşınmaz oluyor. Bir sallanan koltukta bedenimi bırakıp gidebilsem, kuyunun ağzına yapışıp yukarı çekmeye çalışıyorum kendimi, yorgunluğum kollarıma yapışıp aşağı çekiyor beni. Biraz daha gecikirsen kapıyı açmam. Dalgan gövdeme vurup kırılmaz. Işığını söndürürüm deniz fenerinin, gemicileri dalgaların kayalarda çoğalan ıslıklarına bırakırım. Çuvalını rıhtıma indiririm tekneden. Elimi yere saçılmış gülüşüne sürüyorum, avcum kanıyor, hava sıcak, düş bu, kâbus bu.

Banliyö istasyonunda trene biniyorum. Annemin yanına oturuyorum, kitabımı çıkarıyorum birkaç satır okuyorum. Hiç konuşmuyoruz. Öteki istasyonda perona iniyorum. Tren yola çıkınca peşinden koşuyorum. Hızlanıyor ama yetişip merdivene atlıyorum. Babamı soruyorum, arka vagonda diyor. Arka vagona gidiyorum, yarı karanlık, oturacak yerler eski sinemaların ucuz koltukları gibi tahta. Babam arkada bir yerde oturmuş, sessizce çevreyi seyrediyor. Yeniden aydınlık vagona geçerken sahanlıkta kapıya yöneliyorum. Tanımadığım bir kadın inecek misin diye soruyor. Karşıdan gelen trene binip geri döneceğim diyorum. Tren hızlanıyor, atlamaya korkuyorum. Demiryolunun solunda toprak bir adam boyu yükseliyor, birkaç çam ağacı var. Sağ yan derin bir yamaç, sonra ufka kadar ağaçlarla kap-

lı tepeler uzanıyor. Tren duruyor. Kadın, karşıdan gelen treni bekliyor diyor bana. İniyorum, karşı yönden gelen tren geçip gidiyor. Tepeye tırmanmaya başlıyorum. Düş bu biliyorum, bana elini uzatışı da düş. Kendi sesim bana bir şeyler söyledi, duymadım işte. Tepede taştan, kocaman bir kürenin yanlarındaki deliklerden çıkanlar, ortadaki kapıdan tekrar içeri giriyorlardı, gölge gibiydiler, akılda kalan bir şekilleri yoktu. Açık kapıdan girdim, arka duvarda rüzgârla açılıp kapanan tahta kapıdan balkona çıktım. Babam sol eliyle sağ kolunu boynundan sarkan askıya soktu, koltuğuna dayalı bastonu aldı, kalktı, sağ ayağını sürüyerek gitti. Karımın balkon kapısının camına yansıyan görüntüsü eteklerinden ipe asılı bir gömlek gibi dans ediyordu. Yanıma geldi, sen de dans et dedi. Başımı iki yana salladım. Balkon duvarına yaslandı, beni aşağı at dedi. Attım. Yapamayacağımı sanıyordu herhalde, düşerken yüzünde korkudan çok şaşkınlık vardı. Midem bulandı. Ama arkasından bağırdım, güle güle canım. Canı yansın istiyordum yere çarpmadan önce. Yere çarptı, top gibi zıpladı, başım döndü. Ayağa kalkıp, bir şey olmadı diye seslendi yukarı. Derin bir nefes aldım.

Yandaki kolu çekip koltuğa yaslandım, sırtımla ittim. Yolun sağında deniz, kıyıdan çok uzakta çatlayan dalgalarla köpürüyor, tekrar dirilip yaklaşıyor, dönüp kumsala çarpıyordu. Yol denizi bıraktı, başka bir yolla birleşti. Kavşakta indim otobüsten. Çevremde bir işaret ararken kavşak yeni yollara bölündü, her yandan esen rüzgâr ortada bir hortum halini aldı. Ayağımın altından toprağı emip yükseldi, boşlukta ağırlıksız kalakaldım. Hava karardı. Bu bir düş biliyorum. Elini uzatıyor bana, gel diyorum. Gel. Canım, buradayım. Biliyorum yok, bu bir düş, bir kâbus. Uyanacağım, belki de uyandım ama yatağın ılıklığını bırakamıyorum. Tembelliğimi ikiye bölüyor çalar saat. Ağustosböceği S.O.S. veriyor, bu kaçıncı savaş? Alışılmış sabah töreni, diş fırçası, hela, duş, çamaşır çekmecesi, elbise dolabı. Islak havluyu asıyorum, bitti.

Bu bir kâbus, pencereden bulutlarla dolu gökyüzü görünüyor. Kapının önünden gazeteleri alıyorum. Kahvaltı yaparsam işe geç kalırım, balkon kapısını açıyorum, rüzgâr odaya

doluyor, gece havası dalgalanıp dışarı uçuyor, gürültü doluyor odaya. Gece kahkahaları yok, köpek havlamaları. Gökte ay var, akşamdan kalmış. Sigaramı ocaktan yakıyorum, çakmağı bulamadım. Sehpanın üstüne yığılı gazetelerin arasından mektubun çıktı. İşte cevap yazıyorum. İyice geç kalacağım. Yaz başında ektiğim dağlalesi balkonun kenarında saksıya gömülmüş duruyor, şaşkınlığını hissediyorum, sonra şimdi hatırlamadığım, durmadan aklımdan geçen başka düşünceler. Uyanmış olmalıyım. Ama düş görmedim. Öğleden sonra pencereden yüzüme vuran güneş uyandırdı beni. Başucumdaki saate bakmak için dönmek istedim. Kımıldayamadığımı o zaman fark ettim. Elini uzattı bana bir şeyler söyledi, sesini duyamadım. Ama ve işte, evet bu kâbus.

Fasıl İki

– Öznenin zamansızlık halsizliği
Geniş bir zamana ihtiyacım var hepsini anlatabilmek için. Onun zamanında yaşadıklarımın çokluğu, geçtiği bu kısacık aralıktan sonraya taşıyor. Zaman böylece akıyor. Sonsuzluğu sadece unutmaya gücü yetmediği için bunu istekle kabul eden akılda. Zaman, geçen şimdiden geçiyor olanı başka türlü kavrayamayan aklın, kendini bu tarih dışında var edemeyişiyle var. Ben de bunu böyle ödüyorum geçen ve hep şimdi olan zamandan kalana. Seni bana bu yüzden borçluyum.

1.

Yokuşu indim, döndüm, kırmızı ışıkta yandaki arabanın önüne geçtim, dönüp gidiş yönüne girdim. Arabayı kilitledim, kahvelerin sıralandığı iskele meydanına koştum. Arkada bir masada oturuyordu, elini kaldırıp işaret etti. Yanına gidemedim, denize doğru yürüdüm, hiçbir şey görmeden uzağa baktım. Derin bir nefes aldım, bir daha, bir daha. O burada işte. Üşüyorum, birbirine vuruyor dişlerim. O burada. Buldum. İşte arkada bir masada oturuyor. Elini kaldırıp işaret etti bana. Buradayım. Bana ulaşmak için vagonundan ineceksin, becerebilirsen. Yoksa biraz sonra kalkıp giderim. Yolculuk buradan sonra, bundan sonra yayan. Sesinin kırılmış camına basarak yürü, gel, buradayım işte, elimi kaldırıyorum, uzatıyorum, eli-

ni avcumun içine koy. Beni buldun. Bul istedim. Burada durdum, bekledim. Biz, ben ve çınarın dallarında serçeler. Sıcak bir çay, bir sözcük, bir sözcük daha. Beni sev. Burası kalabalık. Sırtımda güneşi hissediyorum ama dişlerim birbirine vuruyor. Burası kalabalık. Çık diyorsun, kendi içinden çıkamazsan, bana nasıl ulaşırsın? Burası çok kalabalık. Bağıra bağıra ağlıyorum, kuyumun duvarı aralanıyor, önümde açılan yol bir vadiye çıkıyor, yamacı tırmanınca öte yakada denizi görüyorum. Dalgalar rüzgârın çığlığıyla parçalanıp köpürüyor. Çok üşüyorum. Yankısını duyduğum şarkı bir odunu bir oduna sürtüp ateş yakmaya çalışıyor. Seni görüyorum. Biliyor musun? Görüntün benliğimi sarıyor, bedenimi de. Ama ağlıyorsun sen. Elini tutuyorum, avcumda kapanmıyor. Açık. Bir pot daha. Bir elim daha olsa titreyen bacağımı tutacağım. Üç kart. İstemez. Bu son kez, son. Kapıya bakmak istiyorum, sana bakıyorum, bana baktığını görüyorum. Vagonun camları buğulanmış, kirpiklerin uzun, gözbebeklerin kocaman. Sen yoksa korkuyor musun? Neyin var? Üçün iyidir. Bu bir ful. Bir sigara ver, bir ateş. Bir ekmek al canım.

Tütsü bitmek üzere, nefeslerimizle dumanı dalgalanıyor. Gece çöküyor masaya, şarkı ağırlaşıyor. Acı gibi. Çöküyor. Çiçeklerin ucu kararıyor. Vazodaki su her gün camda bir halka izi daha bırakarak geri çekiliyor. Bir taş düşüyor kuyuma, sesi enseme vuruyor, canım acıyor. Hâlâ sarhoşum. Sesin ensemi öpüyor, dudakları sıcak ama üşüyorum. Vagonun döşemesine serilip uyuyacağım. Yalanın kuyruğu dik. Neyin var? Üçün iyidir. Ama bir kart daha alabilsem şimdi. Bir kart. Çalabilsem. Geçen zamanı değiştiriyorsun, yok, bu değil söylemek istediğim. Zaten sesim de çıkmıyor. Ama nasıl duyuyorsun beni, cevabını nasıl duyuyorum? Kulaklarımı kapatıyorum ellerimle. Avuçlarımın arasına bir damla düşüp çınlıyor, ışıldıyor, uykumu bölüyor. Kimya öğretmeni seni anlatırken tüpün dibindeki karanlığa su damlatıyor, mor bir ışık çakıyor, gözlerim kamaşıyor ama kapatamıyorum. Seni istiyorum, üşüyorum. Odayı duman dolduruyor. Elimi uzatıyorum havaya kaldırdığın eline, içinden geçip boşluğu tırmalıyor. Serçelerin kanadından sis yükseliyor, denizin üstüne çöküyor. Demirinden tutuyorum

bıçağını. Sanki düş olsun istiyorum hepsi. Bağırıyorum uyanayım diye, birden aydınlanıyor oda. Işık duvarlardan üstüme düşüyor. Gölgem yok, ben de yok muyum? Dirseğimden kan damlıyor. Kokun avcuma sinmiş. Kapıyı açıyorum, haydi buraya gel, burada bekledim seni, yemin ederim veda etmek için değil.

Kabul ediyorum, ondan hiçbir türlü kurtulamayacağım. Gazeteye kendim için ölüm ilanı verdim. Değerli insan, şirketimizin kurucusu, babamız, uzun süredir mücadele ettiği hastalıktan kurtulamadı.

2.

Sana ninni söyleyeni kanat çırpışlarla unutalım, unutuşun kanayan kanat çırpışlarıyla. Aman bırak, her gün bir yaprağı düşüyor çiçeğin, ya soğuktan ya da evet, çok su verdiğim için. Elin tırnaklarını içime geçirirken çıkmak için gırtlağımı zorlayan sesi, bir kediyi gece sokağa bırakır gibi bırakıyorum. Bu yüzden daha çok akort edilen bir viyolonsele benziyor. Bırak diyorum, sunağından damlayan kan ses versin, kendini ona uydur, ara, çoğalt, bulamamaya razı ol, sus, kaçsın solumak istediğin koku, pencereyi aç, oda hava alsın, ama artık su verme. Kimin istersen derisini yüz, ben zaten çırılçıplağım.

Aklım topuklarından çıkan sese aldanıyor, yol tükeniyor, aklımı da tüketiyor. Tanrıyla ben iki iyi arkadaşız. Birbirimizi tanıyoruz ya da alınmadan, sırayla birimizin ötekini daha iyi tanıdığını kabul ediyoruz, akla ziyan bir oyun. Yarın işe gitmeyeceğim. Yine sahile inerim, suya bakarım, bir çay, iki şeker. Sonra ancak uykuya geri dönebileceğim kısır yolculuklar. Gittiğim bir yerde uyuyup kalabilsem, bu arada zaman geçse. Öç almak için giden zamanı vadimden geçtiği sırada pusuya düşürebilsem, yükünü yaksam. Koca çamı ve dereyi geçip tepeye tırmanınca hızar sesine kulak ver. Çok geçmez çadırları görürsün. Orada üşümüş parmak uçların için ateş, umutsuz rüyaların için ortaklar var. Dereyi geçerken ayaklarını ıslatma, bir daha ısıtamazsın. Sıradan küçük hatırlamalar sana yol gösterir. Bak, elin-

den tutuyorum üstelik, bastığım sağlam yoldan geçiriyorum seni. Geriye dönüp, seni alıp geçitten aşırmak için yaşamımda yok saydığım zamanın değerini bilmesen de çok güzel kokuyordun. Sanki bir kokuymuş gibi ondan bana kalan zamanın başıboş gidişi. İşte. Ne ben seni bulmak istediğim zamanki benim, ne sen seni bulmak istediğim zamandasın. Bu yüzden ölmek isteğiyle seni öldürmek isteği durmaksızın birbirine dönüşüyor. Birbirimizi nasıl böyle incitebiliyoruz, daha fazlası için nasıl karşı konulmaz bir arzu yükseliyor içimizden. Bunu bilmediğimiz gülünecek bir yalan sadece. Ötekini nasıl üzeceğimizi, nasıl sevindirebileceğimizi bildiğimizden daha iyi biliyoruz mutlaka. Yine de yaşadıklarımızın sonucuna insanın içi kederle ürpermeden bakabilmesi kolay değil. Ne çok eksildik? Acaba bunca olandan sonra bizi bir arada tutan, birikmiş incinmişliklerin alınamamış öcünü akıldan çıkaramayıp, eziyet edebilmek için eziyet çekmeye razı olarak beslediğimiz düşmanlık duygusu mu? Nasıl biteceği bilinmeyen ömre, şimdi yaşıyorum ya diye bir anlamsızlıktan başka bir anlam katamamış olmanın korkusuyla sevgi meğer neymiş diye sorma sırası geldiğinde, bu kadar yanılmış olmanın farkına varmak nasıl kaldırılabilir? Öteki yarısı ile tamamlanması ihtimali kestirilemeyecek bir sürü yarım kalmış var. Ömrüm de bittiğinde yarım kalmış olacak. Senden önce öleceğime pişman değilim, benden sonra yaşlanacaksın. Hatırlamanın bütün safrasını senin teknene aktardım. Tuzlu suyun tadını ağzına, yırtılan sacın sesini kulağına. Ben böyle, öldüğüm gibi kalacağım sen eskirken. Başka türlü nasıl öç alabilirim?

Düşüme bir kuş girdi. Onu denizin dibinden çektim. Avcuma aldım, nefesimi verdim. Korkuyla uyandım. Hâlâ korkuyorum, mekiğin dokunan kumaşa aykırı bir kalp atışı gibi sinen sesi, onun kanat çırpışıyla yankılanıyor. Soyundum, kuş düşümden çıktı, ben senin koynuna girdim. Bu başka bir düş olmalı. Düşten düşe, aynadan aynaya bakar gibi uyanıyorum. Benden bıktım. Saate bakıyorum, fala bakar gibi. On birde arar mısın? Çok az kaldı, bitiyor. Tırnakların başucumuzdaki duvarı çizmiyor, saatin kırmızı saniye çubuğuyla zamanın çemberini çizip duruyor. Bitti. Nefes alıyorum. İki canım olsaydı. Sigorta şirketi, geri vites düdüğü. Hepsi bu.

3.

İşte şehir büyüdü, ben yaşlandım. Onuncu kilometrede görülen ışıklar şimdi kırk kilometre kala çıkıveriyor insanın karşısına. Yaklaştıkça önünden geçtiğin pencerelerin arkasında süren hayatların varlığını hissediyorsun. Ve belki bir kapıyı çalacağını veya açıp girebileceğin bir kapının olduğunu. Sana ait bir anahtarın açabileceği tek kapı bu. Cebinde bir maymuncuk olsa kaç hayatın sürdüğü kaç hanenin kapısını açıp girebilirsin ki, hırsız gibi yabancı hayatlardan çalacağın bir an için. Asla senin olmayacak, çünkü bir gizli köşede ucuza bozduracağın, değerini bilemeyeceğin bir hayat parçasını alıp usulca yeniden karanlıklara dalacaksın. Işıklar uzakta parıldayacak, yanıp sönecek. Senin olan ev, kapısını öfkeyle çekip gittikten yıllarca sonra döndüğünde seni meyve tabağında küften yemyeşil bir portakalın karşıladığı, acı yeşil anıları diri tutmuş bir bozuk buzdolabı sadece. Pencereden ışıklar görünüyor, uzaktaki pencerelerin ışıkları.

Seni görüyorum. Ben de büyüdüm ve katettiğim yol tabanlarımı yakıyor. Sesim yabancı bir böğürtü. Kendimi duyuyorum ama dinlemiyorum. Susunca çevrem boşalacak, odam, bütün ev, gözümün gördüğü bütün uzaklıklar, bütün evren dalga dalga eriyip boşluğa dönüşecek. İçim de boşalacak, bir düşünce olarak kalacağım, kendi kendinin düşüncesi. Boşluklar iç içe geçip tek boşluk olunca.

Bu sokaklarda birikmiş bir sürü zaman var. Çirkin köpeğini gezdiren adam bastonunun ucuyla bir kâğıt yığınını karıştırır gibi karıştırıyor onları. Hatırlıyorsun, gençliğinde arkadaşındı o, köpeği yine bu kadar çirkindi. Belki onu hatırlamanı sağlayan köpeğin çirkinliği. Apansız burnuna gelen bir kokunun, hatırlanması hiç mümkün sanılmayan bir anıyı önüne getirmesi gibi bir etkisi var bunun. Bir anıyı hatırlanması imkânsız hale sokan sadece geçen zaman değil işte. Zamandan daha fazla, üstünden çok zaman geçmeden defalarca hatırlanması eskitiyor onu. O da seni. Yaşlandım dediğinde söylediğin söz süslenip, yaşadım diye yankılanıyor içinde. Kendi süslü yankın oluyorsun. Kaçındığın eskidiğini

itiraf etmek, kaçtığın kendini eskitmiş olman. Yaşlılık demek ki, bu işte, eski düşkünlüğü. Eski bir şarkı, eski bir bardak, bir an. Hayır, ben değil, şehir büyüdü, çirkinleşti. Ben yaşlandım. Bir sokaktan bilmem kaçıncı kez geçtiğimde, geçen zamanların üst üste yığılıp kalınlaşmış balçığı ayaklarıma yapışıp dibe çekiyor beni. Eski zamanlarıma.

Aslında çok iyi biliyorum, anı sanıp hatırladıklarım olaylar değil, sebebini unuttuğum ama aklımda sebebinden daha derin oyuklar açıp oraya sıkıca yerleşmiş bir hareket, bir koku, bir renk kalıntısı onlar, elbette artık zamanını hatırlayamayacağım kadar uzakta kalan, kendini de, beni de eskiten düşünceler olarak var şimdi. Böyle miydi? Değil. Hatırlayabilsem.

Seninle karşılaşsak, sen yanımdan geçtikten sonra selam vermek için başımı salladığımı ve karşılık vereceğini sandığım için gözlerimi kapadığımı görmeden gitsen, bir olayın anı olmasını önleyen bu gecikme işte. Bu yüzden de eskimiyor. Böylece, hepsini derken aslında birçoğunu diyor olmalısın, oysa çok azını arkada bırakıp gidiyorsun. Artık önemi ihmal edilebilir olsa da sen pek çoğunu taşıyıp götürürken, ben de kendimi bir yük olarak sırtımda taşıdığımı düşünüyorum. Hiçbir şeyin tadı yok, biliyor musun? Birçoğunun tadı yok. Damarlı şişedeki votkanın, sıcak çayın, seni görme heyecanının. Benim hiç tadım yok, yaşlandım. Birden hepsi kararıp yarı aydınlık, hayır yarı karanlık bir görüntüye, sokaklarda koşup seni arayışıma dönüşüyor. Eskiyorum. Seni öldürmek istiyorum, ama ölüyorum.

Aklımdan kaç kere geçsen de sayım suyum yok, önüm, arkam, sağım, solum, saklansan da bir cevap ver bana. Ama öç alma arzusu çirkin bir köpeği gezdiriyor. Bastonun ucuna saplanmış küflü portakalı at. Sokağın başına girilmez levhası koy. Yaşlandıktan sonra birden, şehir yıkıldıktan sonra apansız büyüyüvereceğim. Yüzüm acıyı gece nöbetine yazacak yine. Gel, uykumu böl, düşümü de. Gecikmiş bir trene açılmayan makası geç, sokağın başından say, ikinci evin kapısını çalmadan aç, sana maymuncuk vermiştim.

4.

Kendimi önümde yürürken gördüm. Tabanlarıma kazınmış damganın yerdeki izini sürerken kafasının üstü ve kuyruğu siyah, küçücük gövdesinin kalan her yanı beyaz bir kedicik buldum. Adını hayat koydum, kucağıma aldım. Peşi sıra yürüdüğüm ben, karşıma çıkan duvarı rüyaymış gibi geçti. Şimdi ben ve o bir duvar resmiyiz karşıdan birbirimize bakarken. Ama benim kucağımda hayat var, kafasının üstü ve kuyruğu siyah, küçücük gövdesinin kalan her yanı beyaz bir kedicik. Tırnaklarını pantolonuma geçirip uyudu. Tırmalanmış bir yüzle uyanmayı göze alarak ben de uyuyacağım.

Birden yaşlandım, bir kızım daha oldu. Bunun farkına vardığımda suratımı pansiyon odasının aynasında gördüm. Arkamda örümcek ağına benzer desenler çizili fayansa baktım. Yüzüm aynadan silindi. Aynadaki çizgiler dallara, küçük mavi çiçeklere dönüştü. Bir kızım daha oldu ve onun babası olmam için ölmem gerekiyor. Güneş doğmadan uyanıyorum. Ortalık doğacak güneşin erken aydınlığında. Geliyorum diyor. O gelmeden gitmeliyim. Güneş doğmadan tırmanıp tepenin öte yamacına geçeceğim, aşağıya, annemin bacak arasına yuvarlanacağım. Seni çağırdığımı biliyorum. Kapı aralık olacak. İt, gir içeri. Beni ipimden indir. Beyaz örtülere sar, ağla. Sen hırsızsın diye bağır, mendilci çocuklardan çalmıyorsun sadece, hoşça kal. Evet çaldın, tık onu bakalım, kilitleri kıramazsın, anası onu arasa da önemli olan sıcaklık, patates bahane, birinin gözünü çaldın. Veya anlamadığım daha ne söylersen söyle, kedimi sokağa bırakmayacağım. Kendini anlatışının anlaşılmamak pahasına öznel olmasını anlasam bile, evet biri patates olmak üzere bir sürü bahanem var. Karartma geceleri, namlusu karıncalanmış tabancalar, isteyişleri istemeyişler.

Sana kendimi başkasına anlatır gibi anlatırsam, sen de başkası oldun demektir. Başkasına git. Sana kendimi kendime anlatır gibi anlatıyorum. Bu benim sana ait oluşum. Anlıyor musun? O zaman artık istekler dile getirilmesi gerekmeden, bedeli acıtılmak pahasına ödenmeden yerine gelir. Fazla tek

söz söylemeksizin. Her yerde bir pencere var sana göre, ama fener alayının peşine takılıp geldiğin yalan, önünden geçtiğin her pencerenin açılması ihtimali yok. Boşuna uğraşıyorum, biliyor musun? Vakittir, git diyorum. Bütün yaşamım bir yol hazırlığı.

5.

Kayboluyorsun. Bulsun istiyorsun bulmak istemediğin seni. Kaçıyorsun ama bu onun kucağına doğru bir koşu. Orada, onun kucağının, o aklının almadığı boşluğunda kaybolduğunu fark ediyorsun. Beni bul diye yalvarıyorsun. Kayboldum. Bir viyolonsel ip eğiriyor. Bileğinden tutmuş çekiyor, sesin çıkmıyor, geç kalacaksın. Düşsüz bir uykuyu uyuyorsun. Çok derin, hiç uyanmasam diye yatılmış bir uykudasın. Dipte sepetine tutununca seni karanlıktan yukarıya çekecek bir balona, sonra birden bir kuşa, onu kovalayan bir balığa benzettiğin bulutlar geçiyor tependen. Arkandan ay doğuyor, önünü aydınlatıyor. Bahçe çitini andıran karşındaki engelin ötesinde biri bekliyor seni, ama sırtı dönük olduğu için gitmek üzere olduğunu sanıyorsun. Oysa sırtını dönmüş olması, senin de onun baktığı yere bakmanı istemesinden. Gözlerini uzunluğu bilinmeyen bir yolun başında ağaca bağlı bir kara ata dikmiş bekliyor. Sırtına asılı aynada kendi sırtını görüyorsun ve özlemle baktığının gidişini. Hiç durmadan konuşuyorsun, sesin yabancı geliyor sana, ağzından çıkan kelimelerin hiçbirini anlamıyorsun. Radyoda, yabancı bir istasyonda karşına çıkan haber bültenini dinler gibi dinliyorsun söylediklerini.

Titreyen elin kaleydoskopta hiç bozulmasın istediğin çiçeği kımıldatıyor. Kocaman açılıyor, birden kapanıyor, sonra yeni bir çiçek acıtıyor gözünü. Bu kalsın diyorsun, hiç değilse bu. Söylediğini anladığını fark ediyorsun. Heyecanın onu da bozup yeni bir çiçek yapıyor. Gözünü yumunca kaybolanı görüyorsun. Açıp kapıyorsun gözkapaklarını, ötekini görüyorsun, açıp kapıyorsun bir daha ve öteki. Elim. Avuçla

canım kederi. Orospu ol, olamasan da orospu cesareti takın. Avcunu yakıyor tutmak istediğin. Ne bok yersen ye, ama ağzını şapırdatma.

Üşümeden ölmek istiyorum. Aynamın sırı döküldü, seni gösteremiyorum artık sana. Beni terk ederken, beni terk eden benin elini tutup götürüyorsun. Hatırlamayı bile terk ediyorsunuz. Ben yine de yanında olmayı istemeyişi öğrenemediğim için, beni de elimden tutmuş götürüyorsun sanıyorum. Alkışlar için tabii ki. Hava karardı. Sesler artık gündüz gölgelerinden kurtuldu, biliyorsun. Çünkü çınlayışlarının yankısı ışıkta erimiyor. Gölgesiz olmak ne korkunç. Karanlıkta eşitlik. Gölgen düşleri emiyor, sonra köprünün korkuluğuna yaslanıp kusuyor. Bedenim senden sıyrılmak ve biraz güneş istiyor. Sesimi söverken duyuyorum. Olmasaydı. Boş ver. Ebesi de güneş istiyor. Sana terbiye edilmiş cümleler kuruyorum, yasak sözcükler sözlüğünden, yasak coğrafyalar atlasından bakiye. Aldan, yanıl. Üstelik iste bunu. Öyle ya, insan insanda yanılır, insan insanı yanıltır. Çünkü.

Bir gün ne kadar cesur olduğunu merak edersen, bunu ayrılıkta sınamaya kalkışma. Herkesin korktuğunu bildikleri, korkacağını bilemeyecekleri var, ayrılığın içinden çıkıp gelecek bilinmezler gibi. Geriye kalanlardan ara sıra karşılaştıklarını atar, kendinden uzaklaştırırsın, atamayacağın bir geriye kalanla karşılaşırsan sen kaçarsın. Hepsi bitti sandığın bir anda biri, sokağın köşesinden dönünce yüz yüze gelmişsin gibi önüne çıkıverir. O an kendini bıçaklanmış gibi hissetmek istemiyorsan ayrılıktan kalan bir şeyi sakla. Bir kitabın içine koy, kitabı rastgele bir rafa sokuştur, unut. Nasıl olsa bulur düşüncesinin ikiyüzlülüğünü de.

Bütün günü hiçbir iş yapmadan geçirdim. Yazıp göndermediğim mektup önümde duruyor. Zarfı açıp bir kez daha okumak istiyorum. Açmıyorum, göndermeyeceğimi de biliyorum. Dün seni düşümde gördüm. Ev sokağa taşmıştı, nedenini bilmediğim bir kalabalık içindeydim. Çıkıp geldin, telaşlandım. Bu karşılaşmaydı beni korkutan, sert bir rüzgârın içinde yelkeni toparlayamamak gibi. Gülüşünün çokbilmiş ılıklığıyla beni alıp bir sokak öteye götürdün. Orada kar yağıyordu. Demir

bacaklı iskemlelere oturduk. Üşümüyordum. Sırtımdan itip odana soktun. Soyunduk, elime jilet verip kolunu kaldırdın, koltukaltının karanlığına sürdüm, kapı çaldı. Saklandım, yatakta çırılçıplak uyur buldum kendimi. Bütün kuşlarım uykuya dalmak üzereydi, bir rüzgârla çağırdın, havalanıp geldik. Sonra konacak yer kalmadı, kuşlarım havada dönüp duruyor, hâlâ içimde boşuna kanat çırpıyorlar.

Fasıl Üç

– Zamir ve halleri
Zamir ismin bütün halleriyle katlanıp çoğalan, ışıltısız, değeri eksik hali. Ama ne kadar ışıldasa altının cismi de isimle anılmaktan çok zamire layık. Değeri taşıyandan çok kendinde çünkü.

Birbirimizin varlığıyla süslenirken güzel olabilecek ne varsa isimsizleşti. Takının takandan daha değerli oluşu ödetilirken yapılanlar utanç verici. Çünkü hepsi aynı ölçüde kimliklerimizden isimlerimizi sildi.

1.

Kuzeyden hızla ilerleyen bir fırtına bulutu gibi gökyüzünü dolduruverdiler. Binlerce kanadın çırpınışı önce bir vızıltı gibi, sonra yaklaştıkça uğultuya dönüşerek her yeri kapladı. Sürünün başı karla örtülü tarlaya düşer gibi kondu. Arkadan gelenler apansız çıkan bir rüzgâr bacadan yükselen dumanı çatıya nasıl çarparsa, öyle kırılarak yapışıverdiler yere. Gece karanlığında yıldızların ışıltısı daha parlak, daha yakın ve ayaz gibi yakıcı hale geldi. Kara, küçük kuşlar başlarını kanatlarının altına gizleyip uyudular. Sabah ilk uyanan kendini korkuluğun tek bacağının yanında buldu. Kanat çırpışındaki ürküntü bütün sürüyü bir anda sardı. Kara bir korku tek kanat çırpışla tarladan yükseldi. Güneşin önünden geçti, gitti.

Kıştan kaçmak için kar düşene dek bekler, kardan yansıyan güneş ışığının bütün renkleri karartıp gölgelere çevirdiği sırada kara, küçük bedenleriyle her biri daha belirgin ama hızla çırpılan kanatların havada kalan iziyle bulanıklaşan ve durmaksızın şekil değiştiren sürü, kanat sesleri olmasa bir hayal gibi göğü doldurur, evet, geçip giderdi. Oysa yazın, gittikleri gibi sürüyle dönmek yerine, ekin saplarının arasında birden cıvıltılarla ortaya çıkarlardı, topraktan bittiklerini sanırdım.

Çok uzakta koyu kül rengiyle ufku kaplayan tepeler yaklaştıkça açılır, kum rengi ince bir çizgiyle göle ulaşır, yamaçtan inen yol bir kez daha kıvrılır, suya varırdı. Gözüm kamaşırdı akşamüstü, yine de ısrarla güneşe bakar, kulaklarımda uğuldayan rüzgârı dinlerdim. O, koyulaşarak geceye dönen zamanı ılgın kokusuna benzer ama tanıyamadığım bir kokuyla doldurur, içimden geçer, gölün üstünde dalgaları ürpertirdi. Kuşlar da susardı o sırada. Anız yakıldığı zaman soluğumu tıkayan dumanı savuran, giysimin uçlarını yalayan alevi tarlaya yayıp, yanıp yok oluşumu sonsuza kadar erteleyerek beni cehennemime bekçi eden rüzgâr, uçuşan kıvılcımları güçleri yitip sönene kadar yükseltirdi göğe. Yangın yeri karla örtülünce küçük kara kuşlar gelip inerdi. Şimdi birden havalanıyor kara bir korkuya kapılan kuşlar, koca bir kuş sürüsü.

Amaçsızca toprağın üstünde duruyorum, bütün varlığım bu duruştan ibaret sanki. Kollarımı iki yana açıp kımıldamadan güneşin batışını bekliyorum. Güneş batarken yüzüme vurup kısacık bir an ısıtıyor. Rüzgârın dalgalandırışıyla soluk alıyor bedenim, bu arada hayat geçip gidiyor işte. Bütün bir zamanı bu bekleyişe kurban ediyorum. Günlerim ansızın çıkan rüzgâra kapılan kuş sürüsüne benziyor, bomboş ömrümün içinde dört bir yana savruluyor. Ürperti giysi gibi sarıyor bedenimi. Rüzgâr soluğumu tıkarken boşuna bir haykırışa açılmış dilsiz ağzımdan ney sesiyle konuşuyor. Beni var eden rüzgârının varlığıymış, kanadının sesi, uçup kaçışı. Onu arayışımmış ondan önce bütün yaşadığım, tarlanın ortasında dikilişim, belirsiz bir uzaklığa bakışım, toprağa saplı tek bacağımla ona koşamayışım, iki yana açık kollarımla onu kucaklayamayışım. Gözüm kamaşmış başımı çeviremedi-

ğim güneşten. Tersine çeviremediğim bir kum saatiymiş, ah zaman. Geçti, gitti.

Ona her doğum gününde bir saat verdim. Romen rakamlı, bir köşede günü gösteren ya da bir güneş saati, bomboş bir kadranda akrepsiz, yelkovansız, yalnız saniyesi dönüp duran bir saat, bir ölçekli mum. Oysa istediğim birbirine çarpan cam parçacıklarının sesini gece dolduran bir çıngırak, belki ona vuran rüzgârdı, aslında zaman. Kanatlarını mumun alevine sokan bir gece kelebeği sanki aklım, ona dair ne varsa ona dalıyor, ona itiyor beni. Vakit çok ilerledi. Geçmiş zaman artık şimdi. Zamanını istiyordum, bütün zamanlarını, hepsini. İşlemeyen bir saat verdim ona.

2.

Yol üçe ayrıldı. Ortadakini seçtim. Bir adım attım ve kayboldum. İki yandaki yollar silindi. Arkama bakamadım korkudan, biliyorum beni buraya getiren yol arkamda bir uçuruma dönüştü, enseme vuran soğuk nefesinden anladım ve çok derinden gelen bir çağıltıyı duyarak. Zifiri karanlık önümdeki yolu örttü. Bir adım daha atsam bir duvara mı çarparım, bir boşluğa mı düşerim? Olduğum yere çöktüm. Annemi hatırlamaya, bana öğrettiği bir duayı çocukluğumun sıcak yatağından yardıma çağırmaya çalıştım. Uyuyayım istedim, daha önce gördüğüm bir rüyayı tekrar göreyim, rüyaymış, işte yatağımdayım diye bir yürek ferahlığına uyanayım. Uyudum herhalde, rüyamda üçe ayrılmış bir yolağzına vardım. Ortadakini seçtim. Bir adım attım. Kayboldum. Sesin bana oyuncağını kırma dedi.

Yüzlerce ışığın yanıp söndüğü, çok kalabalık, çok soğuk ve çok sessiz bir sokakta buldum kendimi. Vitrinde çıplak mankenlere elbise giydirmeye çalışan adam, iki elimi ve yüzümü yapıştırdığım cama dönüp baktı, elini sallayarak defol git dedi bana, kendi oyuncağınla oyna. Elimi bacaklarımın arasına soktum. Aklımı kaçıracağım, kımıldayan dudaklardan çıkmayan seslerle anlaşıyor herkes birbiriyle. Bu sessiz dili bilmiyorum. Bir kedi kendini yalıyor. Ürperiyorum. Defol diyorum,

git. Sokağı nereden geldiği belirsiz bir müzik dolduruyor, ses yükseliyor, ellerimle kapıyorum kulaklarımı, avuçlarımda yankılanıyor, canım acıyor. Bir adım atıyorum. Karanlığın bir adımlık mesafesi yol oluyor, bir adım daha. Uyanıyorum. Bir adım daha. Seslerle doluyor sokak. Duvara yaslanmış kaval çalan adam bildiğim ama hatırlayamadığım şarkıyı bitirip başa dönüyor. Sokak üç yolağzına varıyor. O uyuyor. Uykusunu kıskanıyorum. Beni görmediği rüyada kayboluyorum. Uzun, belki dönüşü hiç olmayan bir yola çıkıp, bir otel yatağında onu rüyamda gördüğümü sanırken dokunuşuyla uyanınca.

Daracık bir yerde dönüyor, ışığa girip çıkıyor, karanlıkta gizleniyor. Ona bakıyorum, hayranlıkla izliyorum dansını. Budalaca bir yarım gülüşün yüzüme sıvandığını hissediyorum. Gözlüğümü çıkarıp avuçlarımla yüzümü örtüyorum. Ellerime bulaşıyor budalalığım, nereye koyacağımı bilemiyorum onları. Masanın üstünde tutuyorum bir süre, sağ elimle sol elimi kavrıyorum. Yorgunlukla kucağıma bırakıyorum. Karanlık ve giderek genişlediği için her şeyi kolayca yutan sokakta içli bir sesin söylediği bir şarkıya benziyor varlığımın silinişi. Çıkarıp sehpanın üstüne bıraktığı gümüş küpeyi alıp avcumda tutuyorum. Kulağına sesleniyorum, sözsüz, sadece soluğumun fısıltısıyla, ürkekçe, dokunmaktan sakınarak.

Yol meşelerin arasında durmadan kıvrılarak yokuşu tırmanıyor, güneş ancak iniş başladığında göreceğimiz denize doğru alçaldıkça meşelerin gölgesi yolu karartıyor, uzatıyor. Yaprakların rengi koyulaşıyor, yeşilden siyaha dönüyor. Balıkçı köyü küçük evlerin ve mendireğin içinde birkaç teknenin ışığıyla beliriyor. Arabadan iniyoruz, seyrediyorsun. Denizden gelen rüzgârla açılıyorum, her yandan sana bakıyorum. Duruşunu kazıyorum zihnimin kiline, yarına da kalsın, sonraya da. Ummadığım bir anda karşıma çıkıverişlerin, beni isteyişine seni bekleyişimi bağlayarak zorladığı anlama ağ atıyor, çekiyorum, avuçlarımı kanatıyorsun. Güneş pencereden girmeden uyanıyorsun, beni içine çekiyorsun. Yokuşu iniyorum uzaktaki sana doğru, zamanım tükeniyor. Sunağına bir gülücük bırakıyorum, bir horoz ve bir rüzgârgülü, bir kum saati. Yeniay bulutların arasında yitiyor. İki kişisin sen. Biliyordum uyanma-

dan önce de. Soluğumun fısıltısını kulağına takıyorum. Özlem uçup gidinceye kadar bekle, arkasında bıraktığı esinti seni korkutmasın diyor küpen avcuma. Sesin sırtımı ısıtıyor, omuzlarımı tutuyor ellerin, bacakların belime dolanıyor.

Yokuşun tepesinden evlerin suya yansıyan ışıklarını görüyoruz, mendireğin içinde birkaç balıkçı teknesi oynuyor ışıkların arasında. Yumuşacık iniyor yol kıvrılarak. Senden esen rüzgârı soluyorum. Seni sevdim. Söyledim işte.

3.

Mutsuzum, çok değil ama mutsuzum. Bunu bana uzak, anlamlı hiçbir tını taşımayan başka bir sesle tekrarladım. Kulaklarımda yankılanışı acıtıcı değil, acı gidericiydi sanki. Keyfin mi yok, ne oldu diye sordu bana, durgunluğuna şaşıyorum, tersine alıştırdın çünkü. Hastayım diye yanıtladım, hasta olmayı sevmiyorum. Başka ne söyleyebilirdim. Çok yorulduğumu, sonra.

Müziği değiştirmeliyim. Yerimden kalkabilsem. Coşku veren bir parça dinlesem, keyifli bir arkadaşa telefon etsem. Kime, hangisine? Haydi şimdi arkadaş çekiştirmeye başla kendinle. Biri tatsız, öteki sıkıntılı, beriki kıskanç ve sırayla akla gelen hepsi. Yavaş içmeliyim, gecenin bir vakti beni arayabilirsin. Kalkıp sana gelirken ayık olmalıyım. Trafik polisleriyle uğraşacak halim de yok. Yarım kalmış kitabımdan iki sayfa okuyup yine yüzüstü masaya bırakmadan, beğendiğim cümleyi aradığımda kolayca bulayım diye sayfanın alt ucunu kıvırdım. Bu kolay bir seçim ise. Belki böyle de değil şarkıdan hatırladığım sözler. Birini aramalıyım. Biliyorum, bu istek aklıma yerleşecek. Kaçıncı şişeden sonra sarhoşlukla telefon tavafına başlarım. Sürekli kaybediyorum. Anahtarlarımı, cüzdanımı, çakmağımı, alışveriş listesini, bir mektubu. Kısa zamanlara sıkışmış kayıplar. Buluyorum çok geçmeden ama ararken içim daralıyor. Belki kaybetmek değil, kaybolmak benim istediğim. Sen de buna benzer bir söz söylemiştin, hatırlıyorum. Çamın üst dalları pencereme uzanıyor. Güzel bir ağaç bu. Kısa

iğneyaprakları koyu yeşil. Bazen bir kuş asılı kalıyor, dalı eğiyor ağırlığı. Güneş de gitti, birazdan karanlık çökecek. Müziği değiştirmeliyim. Aklıma getirdikleri keskin bir bıçak tadında. Başka bir konu bulmalıyım kendimi oyalayacak. Beni çağırdığında komik suratımı takıp hazır olmalıyım.

Utanıyorum söylemekten. Kutuları doğru sayın. Ben paranın üç aydan önce alınamayacağını baştan söylemiştim, şimdi şartları zorlamamı niçin istiyorsun? Tamam uğraşırım, beni sıkıyorsun. Bana haber verin bir iş yapmadan önce, lütfen. Hayır, keyifsiz değilim, hastayım sadece. On buçukta mı gelirsin? Olur, iki saate iki hayat sığsa da. Kendimi gizleyerek taşımayı sevmiyorum. Beni buna alıştırdığın sadece yalan. Giz de arkası karanlık olan bir yalan. Sırrın arkasından bakan yüzünü göremez, önünde durup bakınca kendi yüzünü görür ama bu görüntü onun sırrından yansıyan öteki yüzüdür. İkiyüzlülük yansır sırda. İki sır arasında iki defa ikiyüzlülük, birbirinde durmadan çoğalan ikiyüzlülükler.

Eski evimden her sabah işe gitmek için merdivenleri inerken kahvaltı yapan emekli olmuş komşuların kızarmış ekmek kokularını duyar, sabah mahmurluğunun ılık çay buharı içine yuvarlanır, sokak kapısından iklim kuşağı değiştirirmiş duygusuyla çıkardım. Şimdi evimin kapısından girdiğimde, seni oturmuş kitap karıştırırken görünce, hiç bitmeyen öğle sonrasının yakıcı güneşi altında çalılıklar ve dikenler arasında uzayan, toza boğulmuş bir samanyolunu terk edip başka bir gökadaya çıkıyorum sanki. Bana el sallıyorsun, gidiyorum. Şehrin çıkışında işaret ettiğim ilk kamyon duruyor, atlıyorum. Kamyoncu hayatını anlatıyor, gülüyor. Bir ara pencereden yolun kıyısına bakıyorum. El sallıyorsun bana. İniyorum, çantamı omzuma asıyorum. Yoldan çıkıp tarlaların bittiği yerde başlayan tepeye tırmanmaya koyuluyorum, ağaçların arasına giriyorum. Ağaçların seyrelddiği küçük bir açıklıkta seni görüyorum, bana el sallıyorsun. Tepenin öte yüzünde, aşağıda, ağaçların örttüğü bir dere olmalı, sesi geliyor. Bir ağaca sırtımı yaslayıp oturuyorum. Yorgunum, uykum geliyor, kapıyorum gözlerimi. Dereyi izleyip bir göl kıyısına iniyorum. Hava su gibi serin, su cam

gibi duru, eğiliyorum, bakıyorum. Göz göze geliyoruz. El sallıyorsun bana. Suya dalıyorum.

Gelgitlerim olduğunu da nereden çıkarıyorsun? Şöyle bir yaşadıklarımıza bak, bazen dengesiz, bazen tutarlı olmaya çalışılan. Bazen ruhunun göklerde dolaştığını hissedersin, günlük güneşlik havalarda karanlıklarda kaldığını, kımıldamak istemezsin, kıpırtısız bir yaprak gibi. Seni çok seviyorum. Sana âşığım. Seni istiyorum. Seni, senin beni sevdiğin kadar sevmemi istemen, seni kendim gibi sevmekten yorucu değil, ölçüye ihtiyacımız yok. Ben sadece kendimden geleni boyamadan, süslemeden, olduğu gibi evet duru, sana veriyorum, deli adam çoğalalım diye, kimsesiz kalalım diye değil. Seni seviyorum, bazen hırsını bile. İstemek, özlemek, sevgiyi tekrar etmek aşka yük değil. Bil ki, seni istiyor işte, seni seviyor. Tanrım.

Ilık bir denizin kıyısında, zeytinlikler içinde yaşamak istiyorum. Kahvem soğudu. Yarım kaldı söyleyeceklerim, düşüncem dağıldı. Unuttum çınlayan sözcükleri. Bir çınlama sesi kaldı yalnız. Zamanımı sana veriyorum, ensene değiyor dudaklarım onu bir kolye gibi boynuna takarken. Hayır, keyifsiz değilim. Yorgunum biraz.

4.

Kulağım kapıda. Merdivende küçük ayaklarının sesi, kilitte dönen bir anahtar, geliversen, ansızın çıkıp gelsen. Seni binlerce kez çağırdım iç sesimle, seninle ortak olan. Kim bu demiştim, hatırlıyorsun değil mi? Benim iç sesimle bana seslenen kim bu? Tanrım. Duymasam geldiğini, kolların arkadan boynuma dolansa, kulağıma fısıldasan, geldim işte, geri geldim, sana, ben. Bu, bana iç sesimle seslenen yankı kimin? Boğdum herhalde seni. Söylemiştim, bir tas su yetmez, korkmuyor musun? Şimdi korkuyor musun? Ben korkuyorum. Seni bekleyişim sonsuz bir düşüş, çarpsam yere ve kurtulsam kendimden. Yüzlerce balonla dolduracağım evi, iç çekişimi saldığım solukla şişirilmiş. Sen gelinceye dek yorgunlukla sönecekler diye korkuyorum. Yüzlerce beyaz balon. Anahtarı bırakıp git-

me, ne olur, lütfen. Ben evde yokken gelirsen, midye kabuğuna koyduğum küpeni alıp gidersen, gitme. Ellerim kopup gidiyor, şekilsizleşiyor bedenim. Kapıyı kapat, iki kez kilitle, perdeleri çek, ışık gereksiz şimdi. Neyden gelen titreyiş bir sazlığın suyu ürperten rüzgârla iç çekişi. Kokuna sarılıyorum. Enayi bir bebeğin avcuyla yakaladım sanıyordum seni. Beni öpeceksin giderken, biliyorum. İçimi yakacak dudaklarının ağzıma değişi. Ama gitme.

5.

İlk soruyu sen sorar mısın? Silah sesinin geldiği yöne mi koşuyorum? Üstüme gelen savrulmuş kalabalık, yüzüme çarpan yağmur mu? Kız mı diyor anneanne, niçin ağlamadı, yaşıyor mu? Ebe bebeği sıcak sudan çıkarıp soğuk suya daldırınca dudakların kımıldıyor, niçin ağlamıyorsun hâlâ? Düştüm, bileğim kaldırımın kenarına çarptı, neden hissetmiyorum acısını? Çok derinden yüze çıkmışsın gibi soluyarak beni ağlattın deyişinin beni nasıl yaraladığını ne zaman anlayacaksın? Elimden fırlayıp iki adım öteme düşen tabancaya ulaşamayışın nasıl bir çaresizlik olduğunu, bunu seninle defalarca yeniden yaşadığımı bilecek misin hiç? Ebenin parmaklarını örten kan, seni soktuğu suda dağılıyor, ama elleri neden titriyor böyle? Annenin üstüne odadan çıkan anneannenin başörtüsü kaymış gölgesi mi düşüyor? O, başını örtüyor, anne yorgun bacak arasını, ama kulağı çığlığında, neden hâlâ ağlamıyorsun? Kalkıp koşuyorum yine, karşımda ne var, ben neyin önündeyim? Tetiğe benim değilmiş gibi dokunan parmağımın hissizliği patlama sesini duyunca birden nasıl yok oluyor? Ebe annenin koynuna yatırıyor seni, başparmağının tırnağıyla tabanını çiziyor, ayağın kasılıyor, buna mı gülüyor kadın? Apansız başlayan sağanağın birdenbire kesilmesi gibi her yanı saran sessizlik, yok oluveren kalabalığı kopmuş oltanın kurşunu gibi dibe mi çekti, açgözlü balıkçının önüne başka bir yerde yeniden çıkarmak için? Orta yerde kimsesiz kaldığımı fark ettiğim gülünç şaşkınlıkta mı avlayacak beni o? Küçücük bir çığlık atıyorsun, her

şey donuyor, herkes duruyor bir anda, kapı ağzında anneanne, ebenin dudaklarındaki gülüş, annenin yürek atışı, sana koşmak için attığım adım, bu ürkütmüyor mu seni? Annenin koltukaltından senin boynuna ulaşan sıcaklığı duyuyor musun, seni öyle sessizce çağırışımı? İçine daldığım karanlıkta beni bulamayan ölüm, işte aradığım, beni arayan, o sen misin? Seni her bulamayışımda sönmüş fenerin altında yüzüme çarpan poyrazı, birkaç kulaç daha yüzemeyişimi, beklenişi de, bekleyişi de bilmeyişimi niçin hatırlıyorum durmadan? Kendimi istiyor muyum, sensiz hiç istemediğim zaman geçerken? Farklılığımız, beni başka türlü kavramayı sağlayan ötekinin varlığıyla karşılıklı duruşun anlaşıldığı bir hal olsaydı sürer miydi? Gelgitlerin olduğunu nereden mi çıkarıyorum? Ölçüye ihtiyacı var mı? Seni arayıp bulamayışımın, karşılaşınca sertliğinden bunalıp ama kaçamayışımın çaresizliğini, beceriksizliğimi, elimi, bardağı tutamayan parmaklarımı, yere çarpınca dağılan cam parçacıklarını şaşkınlıkla seyredişimi bakışlarından nasıl gizlerim? Eve dönersen çiçeklere su ver, olur mu? Ekmek de alır mısın? Sigaran var mı? Nereye kadar koşabileceğimi bilemiyorum, bu mu bana ölümden daha korkunç gelen? Ne zaman geldim buraya? Rüyana neden girdim? Neyle yüzleşmek için? Ama karşına böyle çıkmak, sana karşı çıkmaktan ne kadar farklı olabilir? Cevap alamadığım için soramadığım başka kaç soru daha var biliyor musun? Alacağım cevaplardan kaçmak için sormadığım kaç soru? Tutkuyu bundan başka daha fazla acıtarak ne öldürebilir? Bana niçin sır verdin? Böyle bir öç alış için ne yaptım ben? İyi ki, ölüm var değil mi? Geri verdiğinde onarılacak hali kalmamış olan hayatı katlanılır kılan başka ne olabilir? Başka ne istiyorsun benden? Gördüğüm boşluktan sen de korkuyor musun? Şimdi nerede pusuya yattığını bilemediğim kaç kişisin? Hanginiz daha ne istiyor? Niçin sözümü dinlemiyorsun hiç? Sus artık, konuştukça batıyorsun, farkında değil misin? Seni nerede, nasıl bulabileceğimi bilemediğim kaçıncı son bu?

Fasıl Dört

Yazdıkları okunmuyor. Satırlara dizilmiş harflerden bir kelime, onlardan anlamlı bir cümle çıkarabilmek mümkün değil. Daha çok bir nota sayfasına benziyor. Sanmam ki, kimse bunu çalmayı denesin. O çılgının bir matematikçiye, çalabilirse dinleyebilmek için benim kendimi reddetmeye gücü yeten bir cesarete ihtiyacım olurdu.

1.

Yaşlanınca insan her şeyi unutur. Kolayca, istemeden. İstemese bile, hatırlamak istediklerini bile. Yaşlanana dek her yaptığı unutmak isteyecekleri hanesine yazılan benim gibi biri için iyi avuntulardı bunlar. Ne boş avuntularmış. Her şeyi kolayca arkamda bırakabildiğim gençlik günlerini şimdi bütün ayrıntılarıyla hatırlıyorum. Yaşlandığında insanı pişmanlıklardan koruduğu ya da pişmanlıkların insanı sürüklediği acıların tekrarından korumak için beslendiği sanılan unutuş, sadece gençlikte geçen bir günden sonra gelen günü yine heyecanla karşılamaya yarayan bir avuntuymuş. Yaşamı bilmezlik, pişmanlığı da, bugünü ya da geleceği, ne derseniz, ne yakıştırırsanız. Unutuşu ya da hatırlamayı bilmezlik.

Unutmanın hatırlamaktan belki daha çok acı verdiğini anladığı zaman insan yaşlanmış oluyor. Gençlikte, güçlü olduğu varsayılan zamanında unutmakla kaçışın kolay çıkmazla-

rına dalarken, sonra hatırlamayı seçtiğinde, acılarına sevinçleri gibi, onlar kadar, kendini hepsiyle var ettiğini bilerek sahip çıktığında umurunda olan güç de değil. Hatırlamakta değilse, anlatmakta güçlük çekiyor ve hatırladıklarından başka ne varsa onlardan söz ediyor durmadan. Yaşlıların gevezeliği bu.

Ben yaşadıklarımın hiçbirini unutmamak istediğimi, hiçbir şeyi hatırlamak istemediğimi sandığım zaman fark ettim. Bir sabah istemeden çok erken kalkmış gibi. Pencereyi açmadan hak edilmeyen sabahı sadece perdeyi aralayıp seyrediyorum işte.

Her yerde zaman farklı geçiyor. Seni beklediğim yerde. Dünyaya çarpacak yıldızın üstünde. İdam mangasının önünde. Yürürken, birine ulaşmak amacı varsa ya da amaçsızca yürünüyorsa. Bir kilidin şifresini çözmeye çalışırken. Müzik dinlerken, notalar bittikten çok sonra, sessizliğin içinde. Koparılmış bir çiçek koktuğu sürece. Yol tamir edilirken. Bir yere dönerken, hele dönmemeyi istiyorsa insan. Kuyrukta beklerken. Gece, hatta sabaha karşı. Ayıkken. Telefonun çaldığını işitince. Her zamanın ayrı bir saati var. Çıngıraklı, sayısal, guguklu, kapısından yağmurlu havada şemsiyeli adamın, güneşli günde güzel kızın çıktığı, hırsızın çaldığı, köstekli, çalışmayan ama anısı olduğu için saklanan, durduğu için şükredilen ya da geri kalmadığı için küfredilen, pencerenin önünde perdeyi aralarken, sen arka odada uyuyorsan, uykum kaçmışsa, yaşlanınca, artık çok geç diye düşünüldüğünde bakmak istenilmeyen ama düşlere bile giren saatleri var her yerde farklı hızla geçen zamanın. Ölçüsü yok, öğle oldu işte. Gölgeler kısaldı. Başka güneşlerin başka saatleri var, biliyorum bunu. Hepsi geçiyor.

Öğle vakti sarhoşum. Belki öğle bile değil. Sabah uyandığımda bakmıştım saate. Erkendi. Şimdi de. Hep. Kalkmak için, birine elini uzatıp tutmak, bir kitap almak, çiçeğe su vermek için. Bu belki de çok geç kalmış olduğunu bilmenin avuntusu. Çünkü hâlâ uyuyor olabilirim, sarhoş da değilim, öğle bile olmadı belki. Bu müzik odaya geceyi taşıyor. Kitabın içi çiçek dolu. Sayfa aralarında kurumuş. Beni gördüğünde kandan korkma, kederi bıçakladım sadece. Zaman, yolundan kaçmış bir kuyrukluyıldız, hayatımızdaki ışıltısına bak. Saate

bakma. Hâlâ öğle olmadı, uyanılmayacak kadar erken. Ama çok geç, şimdi. Biliyorum, bahar ortası. Kavakların pamuklandığı, kapının zili çalsın diye boşuna beklediğim. Dalları sallayan rüzgâr dalgaların umurunda değil, sandalın da. Küçük bir körük bu, boşuna üflüyor, ateşe nefesi yetmeyecek belli. Kapı ahşap, ağır, kocaman çivileri var ve gıcırdamadan açılmıyor, ışık içeri gıcırtıyla düşüyor. Karşıda kavak salınıyor. Burnum kanıyor, korkuyorum.

Yolu bilmesem ne olur, nasıl olsa bir yere çıkacak. Seni burada durmuş bekliyorum, saatimi de durdurdum. İşten döndüm, bütün odaların lambalarını yaktım, çiçeklere su verdim, çamaşır koydum makineye, bardağımı ağzına kadar doldurdum. Telefonu fişten çektim. Bulutlara baktım. Seninle artık uğraşamayacağım. Çünkü çok geç. Çıkmaz sokağa giren kuyrukluyıldız kapıya çarptı. Alevler yükseldi, kitaplar, çiçekler, hatırlayışlar, unutuşlar ve sarı çarşaf yandı. Hayattan geriye bir yanık kokusu, bir paket sigara, küçük bir çekiç ve saati bozuk bir bomba kalıyor.

Olan her şey geç ve bu yüzden yanlış. Ölüm de bir tür uyku, tüy hafifliğinde, sönmüş bir yıldızın hızından öteye düşen ışığı. Beni şimdiden ihbar et. Seni öldüreceğim. Gölgen sokağın köşesini döndüğünde ışığın çoktan sönmüş olacak. Işıkçı göz kırpınca sahneye bir kadın çıkacak, sesi karanlıktan yükselirken üstüme yorganımı örtsün yumuşak elleriyle. Kriko kaydı, bütün dişleri yedi arabanın ağırlığı. Şimdi dans etmeye gidelim. Bitpazarından sarı-siyah kareli bir frak bulurum herhalde, kapalıçarşıdan bir bıçak, ellerime parmak izleri. Telefonun fişini taktım, çalıyor, açmıyorum. Gel, beni buradan götür, göm. Demek herkesle aynıymış, kurtuldum senden. Yedi on bir, sabah.

2.

Soğuk davranıyorsun. Yarım gülüşünden, dokunmayışından, yüzünü ekşitişinden birer buz kalıbı keserek çadırın rüzgâr alan yanına duvar örüyorum. Bu belki tipiden korur.

Tek kelimelik cevapların da birer buz kalıbı. Oysa sesin ısıtır diye düşünüyordum. Çatık kaşlarından, gereksiz teşekkürlerinden, bakmayışlarından, küçük istemeyişlerinin gerilimi artırdığı çatlaktan ve korkudan bıkmışlığımdan birer buz kalıbı daha kesiyorum. Yine de söylemezliğinin tipisi üşütüyor. Bir buz çölünü büyütüyorsun. Üstelik bunu bilerek yapıyorsun sanırım. Yarı resmî bir duyuru kuruluğunda süren yakınlık, ittiğinin öteye gidişi kadar, itişinin onun nesnesinden aldığı güçle seni de aksi yönde uzaklaştıran yerçekimsiz bir ilişkiye dönüşüyor.

Yüzünün bu yeni ifadesi bambaşka. Şaşırtıcı olmayan yanı yine bir anlam çıkarmaya elvermeyişi. Suratından akan bıkkınlığın tümüyle zıddı, cıvıltılı bir çağrının titreşimi sürerken, başını çevirip uzaklara baktığın sırada dudağının ucunda kıvrılıveren gülücüğün içinden umulmayacak kadar soğuk bir sesle istemiyor olduğunu buyuruşun.

Açtığım delikten sallandırdığım olta geriliyor, çekiyorum. Başı görünen balığı almak için elimi uzattığım anda su donuyor, buz parmaklarımdan yakalıyor beni. Git şimdi diyorsun. Olta ipini, parmaklarımı, balığın kafasını kesip gidebilirim. Gidiyorum. Arkamdan sesleniyorsun parmakları kesilmemiş bir elin daha var diye. Ama onları kesmek için artık öteki elimde bıçağı tutacak parmaklarım yok. Sağlam elimi sana uzatıyorum. Bir balık kafası daha istemiyorum, kalan parmaklarımı da. Yeni bir tutsaklık da istemiyorum ama avcun sıcak.

Yatağıma nasıl kapaklandım, bilmiyorum. Rüzgâr çadırı uçuracak kadar sert esiyor. Kar ağırlaştırmasa yelken gibi havalanacak. Ben çırılçıplak kalacağım. Buraya neden geldim? Hangi fırtınada taşıdığım hangi yalnızlıkla yüzleşmek için? Yarın hava açacak. Bütün gece göğsümü sıkıştıran korku, sabah masmavi gökyüzünü görmek için kara batmış çadırdan zorlukla çıkıp hiçbir izin olmadığı beyazlığın ortasında durduğum zaman, yıllarca görmediğim birini görünce ne kadar özlediğimi anladığım gibi elle tutulur olacak. Gözlüğümü çıkaracağım, gözüm kamaşacak. Her yer kapkaranlık olacak. Lanet olsun. Bunu yapmamalıydım, biliyorum. Sürünerek geri dön-

düğüm çadırın içinde gözlerim kuruyup acıyana kadar gözkapaklarımı açık tutsam da sırtüstü yatıp sonunu bilmediğim bir boşlukta düşüyormuşçasına, içine atladığım karanlığın biteceği anı bekleyeceğim.

Dilimi ısırdım, söylememem gereken bir yalandan ya da söylediğim bir sözden duyduğum pişmanlıkla mı, hatırlamıyorum. Sana ve sessizliğe ihtiyacım var, daha çok sana. Bu rüzgâr ve kulağımın hiç dinmeyen çınlaması olmasa ölümün yerine geçecek olan sessizlik, sonra uyanma vaadiyle beni çıkrık ipimin uzunluğunca derine indirip yukarı çekse. Çağrılar, uyanışlar, utanışlarla gövdeme vurup çekilen dalgalar gibi zamanı sonsuzca çözen bir ağzı bir daha nasıl öpebilirim? Hak verdiğini bana ya da başkasına söyleyebilmek için yaşayacağın mutsuzluğu kendimi doğrulamak için istemiyorum. Öyle sarpsın. Ama sana ulaşılmazlığın zirvesi bana kazdırdığın çukurun derinliği kadar yüksek. Çukur kazıp, sonra sana ulaşmak için tırmanmaktan bitkinim. Bunu anladım, bedelini de ödedim.

3.

Şimdi onunla tanıştıracağım seni. Nefesini tut. Kapıyı çalmam gerek. Evet, anahtarım vardı. Çöpe attım. Açılmasın istediğim bir kapı özlemiyle. Ondan korkma. Zararsızdır. Seninle konuşurken hep bana bakacak. Bir türlü beni göremediğini düşünür. Kör olduğunu sanmasıyla görmek istemeyişini birleştirme. Belki benziyor ama tam olarak değil. Sadece görmek istediğine bakmanın körlüğü bu. Bu yüzden göremiyor. Üstelik bunu biliyor. Bunu bildiğimi de biliyor.

Masa örtüsüne kahve döktüm. Çok sıcak, içmeyeceğim. Gel. Aslında hiç gitmemeliydin. Rüzgâr ve güneşin işbirliği ile size yaprak ışıltılarından bir seyirlik sunmak bütün amacı bu oyunun. İnşaatın çevreye geçici olarak verdiği rahatsızlık için özür dileriz. Siz kahvenizi için, artık soğumuştur.

Bütün pencereleri açık, altı kapısı kapalı. Bir imdat çağrısı bu. Aldanma, çaresi cevap almakta değil. Çağrısı onu yeteri

kadar iyileştiriyor, camları karartılmış bir otomobilden yayılan müzik sesi gibi. O şimdi babalar gününde işlenecek bir cinayet kurguluyor. Gönüllü bir kurban, eşekarısı açık pencerenin camına çarpıyor. Çamın dalları uzadı. O bu eve taşındığı zaman pencereye ancak ulaşan dallar, bir iki sene daha burada otururşa öğleden sonra güneşi engelleyecek kadar yükselmiş olacak. Perdeye hiç ihtiyacı kalmayacak. Zaten taşınmasını zorlaştıran da perdeler. Yeni evin pencerelerini nasıl örterim diye düşünüyor.

Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyorsa aklınızı başınıza toplayın. Aramak istemediğinizi itiraf edin. O muhtemelen arayacağınızı bilerek telefonunu kapatmış olmalı. Yine de bir kere daha numarasını çevirebilirsiniz, bakarsınız bu defa çalar. Çaldırın, rahatsız edin. Size vermediğini düşündüğünüz rahatlığı başkasına vermesine engel olmaya çalışın. Peki niçin kapıyı açmıyor? Çünkü o kör, kapıyı çaldığımızı görmüyor.

Hayır. Gelecek misin? Kaç gün uzaktasın benden? Gölgen üstüme düşeli iki buçuk yıl oldu mu? Martı çığlığı benimki, sabah kahvaltısı simidinden bir parça koparıp at vapurun arkasındaki köpüğe. Ağda yap, günah çıkar, dua etmeden amin de, inanma, unut. Yol ağaçların arasından dönüp açıklığa çıkıyor, yeniden dönüp ağaçların arasına giriyor. Farlar ağaçların gövdelerini aydınlatıyor, tepeleri karanlıkta kalıyor. Daha yukarıda ay var. Duruyorum. Önce pencereyi açıp dinliyorum, sonra kapıyı açıp dışarı çıkıyorum. Hiç ses yok, boşlukta gibiyim. Avcumda yara izi varlığın. Kapanmış ama kan renginde. Çığlık atıp ses ekliyorum karanlığa, avcuma eklediğim çizgiyle falı değiştirişim gibi. Mor. Şaşırdığını belli etme, renkleri parmaklarıyla yoklayıp tanıyor. Kokundan anlıyor senin rengini de. Kırlangıcı çırpınışlarla uçuşundan. Kendini tanımıyor, hiç görmedi. Söylemiştim sana, kör ya da öyle sanıyor.

Ölmüş kocamın koynuna girdiğim yatağa benziyor duvarda lale gibi açan tablodaki sarı çarşaflı, kırmızı örtülü yatak. Yeni uyanmışlığın mahmurluğu yeşil minderli bir iskemleye oturtuyor beni. Bacaklarımı açıyorum. İçime gir. Ölmeden önce bir daha. Seni yatağımda uyur buluyorum. Uyan desem, nere-

den bileyim bana uyanacağını. Uyuyorsun, ölmedin biliyorum. Uyanmanı mı, ölmüş olmanı mı istediğimi bilmiyorum. Beni affet.

İkindi kötü bir zaman. Nasıl geçeceği bilinmeyen, tokluğun yitmeye, uykunun çok uzaktan gelmeye başladığı ama yemek ya da uyumaktan başka ne olduğu bilinmeyen isteklerin yorgunluğu duyulan bir zaman. Geldin, yatağımda uyuyorsun. Soyunup koynuna gireceğim, bedeninin ısısı pişmanlıklarımı inkâra zorlayacak aklımı. Olsun, unutmak erdem değilse de öyle zor kazanılıyor. Gidişini, gelmeyebileceğini, işte şimdi gelmiş olsan da gideceğini düşünmemeye, martının aptal uçuşundaki kanat çırpmazlığa bayılıyorum. Rüzgâr dutun yapraklarını sallıyor, güzel kokuyor olmalı. Haziran.

Sabahın köründe, seni uyandırmadan ıslık ötüşlü kuşu dinledim. Ne kadar serin, bilemezsin. Onu anlaşılır bir dile çevirmek için yan yana dizdiğim kelimelerle bir sürü anlamsız cümle karaladım. Sana merhaba diyecek. Sesini duymayabilirsin. O dilsiz olduğunu bilmiyor. Duymadığını anlamasın, merhaba de. İtsem açılacak kapısı, ben giderken kapatmamıştır arkamdan, eminim. Ama elim varmıyor. Zili sen çalar mısın? Biliyorum, sesi çıkmaz. O da duymaz zaten. Biliyor musun, onu seviyorum? O da öyle sanıyor.

4.

Kapıyı açtım. Odanın havasını dolduran tütün dumanı titredi, dalgalandı. Kim sesle sessizliği önce tarih sırasına dizip sonra karıştırdı, destenin içinden bir kâğıt seçti? Kupa kızı mavi batik perdeleri araladı. Pencereyi açtı. Üstüne düşen ışıkta kayboldu. Ama keskin bir ıslık çaldı giderken. Makasçı kolu indirdi, mavi trenin pencerelerinden düşen ışık yandaki rayda bekleyen yük katarını aydınlattı, geçti.

Kararan perdeyi bir yana çektim. Işık sahnede kımıldayan gölgeleri sildi. Bir pencere daha açtım. İçeri dolan gürültü öteki sesleri bastırdı. Söylemezlik, hayır söyleyip duyuramazlık suskunluk olup çöktü odaya. Hâlâ çok uzaktayım ve istemedikle-

rimi bile bile yaptıkça böyle olacak. Kendimi korkutup kaçıramazsam, kendimden kaçacağım. Pencereden bedenimi silkeliyorum, masa örtüsü ya da ucu yanık bir sarı çarşaf gibi.

Erken olduğunu bildiklerimi ertelemeyi öğrenemedim. Pazarlık yapmayı da. Keyif için çardağa sarılmış bir asma, paçalarımı boyayan acı kokulu domates yapraklarıyla yaşamalıydım. Çıkar sandığım yol uzadığını düşünürken geçemeyeceğim kadar daralıyor. Gece toz kokuyor. Kulağım ağrıyor, duymuyorum. Birbirine karıştırıyorum. Bilerek yapıyorum. Hatırladıklarımla unutmak istediklerim, unuttuğum için tanıyamadıklarım, sormaya çekindiklerim, istemeye utandıklarım birbirine karışıyor. Bir pencere daha açıyorum. Yan yana bir sürü penceresi var odanın. Kapı açar gibi açıp, çıkıp gitmenin ferahlığını soluyorum pervaza yaslanıp. Kapatırken seslerin üstüne ayna tutuyorum, kör adam akordeon çalıyor, topal ayağıyla tempo tutuyor biri. Adını bilmediğim aksak bir makamda sürüyor hayat.

Karşılaşmak karşı karşıya gelmek değil mi? Karşısına çıkmak, ona karşı çıkmaktan ne kadar farklı olabilir? İstemeyişi isteyişi isteyiş. Demek ki, önce kendini göze almak gerek ama ıslığıma bir kuş bile inmiyor işte.

5.

Onu pazar tezgâhlarını örten tentelerinin bittiği yerde, boş küfesine yaslanmış beni beklerken gördüm. Kulağına eğildim, bana verdiği, yıllarca taşıdığım sırrı söyledim. Al, nereye istersen götür dedim. Elimde bir demet pırasa vardı ve havuçlar. Sustalı bıçağını çekip üstüme yürüdü. Yükümü yere attım, bileğini tutup büktüm. Bıçak sokağın taş örgüsüne düştü, sekti, ışıltısı alacalandı, çıplak ağzında çığlığı yarım kaldı, köreldi. Yerden aldım. Böğrüne sallar gibi uzatıp korkuttum. Küfeye sapladım. Git dedim, siktir git.

Hava kapkaranlık oldu. Gökyüzünde bir bulut, bir perde yok ama tavukkarası gözüm yıldızları görmüyor. Bir sigara yaktım. Köprüyü nefes çekişlerin daracık aydınlığında geçtim.

Işıklı pencerenin önündeki saksıyı bana bakan bir yüz sanmak istedim. Sığ varlığını kimsesizliğe borçlu, yakarışları ölçüsüz gürültülere sığdırılmış şarkılar bir kertenkele gölgesi gibi, ağaca sanki yama olup yapışıyor. Çekip bıraktığım namlu sürgüsünün nakaratı ürkütüyor beni, seni öldürmek istiyorum, seni öl diye istiyorum, iki canın olduğunu bilsem.

Bana niçin sır verdin? Böyle bir öç alış için ne yaptım ben? Görünmez olmak için boşuna uğraşma. Bana bıraktığın sesin, beni bıraktığın boşlukta ney gibi sızlanmasına razıyım. Katil olmak için zavallı, kurulmuş oyuncaklarının vadesini beklemeye de.

6.

Yirmi dokuz kere altı, yüz yetmiş dört. Yedi kere sekiz, elli altı. Elli altı kere altmış üç, üç bin beş yüz yirmi sekiz. Sekiz kere doksan yedi, yedi yüz yetmiş altı. Bin altmış iki kere elli yedi, altmış bin beş yüz otuz dört. Üç yüz yirmi yedi kere kırk dört, on dört bin üç yüz seksen sekiz. Doksan dokuz kere doksan dokuz, dokuz bin sekiz yüz bir. Kırk iki kere yedi yüz elli sekiz, otuz bir bin üç yüz seksen altı. Bin sekiz yüz elli bir kere altı, on bir bin yüz altı.

Yan yana dizilmiş sayıların toplamından dokuzu çıkarınca kalan tek mi? İsteğim gerçek olacak. Evet. Evet. Hayır. Evet. Hayır. Belki, belki hiç. On iki milyon on bir bin dokuz yüz elli yedi artı yirmi yedi milyon otuz bir bin dokuz yüz altmış yedi, otuz dört milyon kırk üç bin dokuz yüz yirmi dört. Hayır. İstememeyi bilemedim, senden ne istediğimi de. On sekiz bin üç yüz elli bir. Altı yüz altmış sekiz bin yedi yüz yirmi altı. Adada otuz milyon seksen iki bin üç. İstenmemeyi aklım hiç almadı, zavallı, kâğıt çalıp kaybeden. Uçurumun kıyısında çekilmiş, karta basılmamış fotoğrafı otuz dört bin iki yüz doksan dörde gönder. Beş, üç, üç yok, iki yüz altmış bir, beş yüz seksen beş. Islık çalıp çağırdığında koş. Gülün kutbuna dönmek çok zor. O çok uzak çünkü ve çok soğuk bu yüzden. Bırak gebersin köpek. Eğer yüzüne bakmıyormuş gibi dalgın ve kısık gözlerle hiçbir

şey görmüyor gibi gözlerini arayarak, şarkının sonunu yenik bir düşman gibi bekliyorsam, beni yolculuğuna çeken sadece kaçışım olabilir. Neden arıyorum seni? Beni huzursuz eden adını da bilmiyorum. Beni üzüyorsun. Dizlerim ağrıyor. Aynayı kırdım ve dışına düştüm senin. Düştüğüme eminim. Gelmeyeceğine de. Galiba bir mayının üstündeyim. Sonuncusunu beklediğim saniyeleri sayarak burada geçireceğim ömrümü ya da beklemeden ömrümün sonuna varacağım.

7.

Lodos, çevre yolundan geçen arabaların bütün gürültüsünü taşıyıp getiriyor. O, kafasını elindeki kitaba gömmüş. Okuduğuna inanmıyorum, dakikalardır aynı sayfada, bir yaprak çevirmiyor. Radyonun sesini iyice açıyorum. Belki rahatsız olur, başını kaldırır, bir söz söyler. Hiç tepki vermiyor. Bu, içeriden taşıdığı bir alışkanlık, biliyorum, kendini hiç çaba harcamadan yalıtabiliyor. Ben oturduğum koltuğun bir parçasıyım şimdi onun için, püsküllü bir minder. Odanın içinde çınlayan müzik, lodosun taşıyıp getirdiği araba seslerinin bir parçası. Radyonun sesini kısmamı istemesi ile rüzgârı durdurmamı istemesinin bir farkı yok onun için. Her şeyin sona ereceği an'ı yorulmadan bekleyebilir. Ama benim beklemeye dayanacak gücüm kalmadı. Bu sabah işe gidiyorum diye çıktım. Sokağın karşısında, otobüs durağında bekleyenlerin arasına karışıp gizlendim. Uyurgezer gibi önümden geçti. Sahile indi. İzledim, üç saatten fazla yürüdü. Bir büfenin sayaçlı telefonundan birini aradı. Peşinden koştum. Benden önce telefon etmek isteyen kadından izin istedim. Tekrar arama tuşuna bastım. Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor. Demek ki, bir cep telefonu. Mutlaka başka bir kadın olmalı. Dün gece bacaklarının arasına uzattığım elimi itmesinin başka ne anlamı olabilir? Ondan önce eve döndüm. Masasını, üstündeki kitaplarını karıştırdım. Bir not buldum. Zaten hayatından sadece geçiyordum ya da buna benzer aptalca, abartılı bir söz. Neredeyse okunaksız bir yazı. Bak sen. Top-

lumsal muhalefetin pavyon saflarına kadar yayılmışsın. İyi, görüşürüz. Bu gece karşıma çıkan ilk adamla yatacağım diye yazdığım kâğıdı aynı sayfaya koydum. En kısa eteğimi giydim. Oturup bekledim. Kapıyı açtı, içeri girdi, sadece yüzüme baktı, elindeki torbadan bir kitap çıkarıp pencerenin önündeki koltuğa çöktü, okumaya başladı. Bekledim, çığlık atmaya ramak kala ben gidiyorum dedim, geç geleceğim. İyi dedi, görüşürüz. Bu anlamsız cevaptan irkildim. Hiçbir şeyi bilemeyen ben, her şeyi bilen onun yargısını dinlemek için ayağa kalktım sanki. Kapıyı çekip çıktım. Yokuşu indim, kardeşimin pencerelerinden çiçekler sarkan evinin zilini çaldım. Boynuna sarıldım, sen haklıymışsın dedim, haklısın herhalde. Bundan sonra sözünü dinleyeceğim. Elimden tutup çekti. İçeri gel, çok mu içtin? Ne oldu? Ağlama, sus. Ben de çiçekler ekip pencereme dizdim. Kimi sabah eksilen saksıları senin alıp götürdüğünü biliyorum. Umursamıyormuş gibi davransam da canım acıyor adam, nereye atıyorsun onları kim bilir? Kaç ölüme hüküm verdin? Geri döndüğümde yoktun. Ne kadar kendine güveniyorsun ki, masanın üstündeki kitabın içine koyduğum not olduğu yerde duruyor. Demek görmedin giderken. Şimdi kimin koynunda olduğum umurunda bile değil. Beceriksiz köpek, nereye gittin? Bir daha gelme. Görmediğim bir kâbusu sabah uyanınca uydurmuş olmalıyım. Piyango biletime büyük ikramiye çıktı. Sensizlik. Bu, aklımın aldığına aklının ermediği son. Haydi konuş, bırak ağzımdan tek kelime alamazsınız lafazanlıklarını. Musevi mezarlığının yanından geçerken fatiha okuduğunu biliyorum. Beni sevdiğini söyleme, ben senin çarmıhın değilim, çöp kovan da. Şimdi utanmadan, kanatlarını yalayıp durma. Hastanenin önünden geç, parkın yanından inen merdivenlerin solunda, ikinci apartmanın kapısının önünde bir sigara iç, randevuya beş kala zili çal. Antikacının vitrinindeki ölü heykeli sana elini uzatsın. Bokböceği. Beni aramaktan korkacağın kadar yakınındayım senin. Asansör dairesine komşu olan saklandığın ev, son kat düğmesine bastığımda titreyip üstüne yıkılıyor. Lodos sesimi getiriyor sana, yoldan gürültüyle geçerken. Bu şehir sana büyük geldi, belediye otobüslerinin koltuğunu bıçakla kesen haydut.

Dalından nefret ve utanç ve öfke köklendirdim, şaşırttım, saksıları penceremin önüne dizdim. Koltuğa kıvrıldım, üstüme örttüğüm battaniyeye sarılıp uyudum. Sabah yine bir yalan uydurup işe gitmedim. Sahile indim. Yürüdüm. Bir kulübeden seni aradım. Karşıdaki büfenin sayaçlı telefonu çaldı. Açtın, aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor dedin bana. Bir olta kiraladım. Savurup suya attım, misinanın titreyişi bedenimi sardı, bacak arandan kopardığım parçanı çektim. İğneden çıkarıp, herkesle aynıymış dedim suya fırlatırken.

Fasıl Beş

1.

Söylenecek bütün sözleri tükettikten sonra geriye bir boşluk kaldı, suskunluk yemini gibi bir sessizlik. Evdeki iki saatin birini kırdım, öteki bozuldu. Alametse hayra yor. Hayat bedenimi yalayıp geçiyor, eskitiyor, yüzüm kırışıyor, saçlarım ağarıyor, ellerimin üstünde lekeler oluşuyor. Çamdan gelen koku beni çocukluğumun boş odalarında dolaştırıyor. Aynalı dolabın kapağını açınca, içinde kendimi dizlerimi karnıma çekmiş otururken görüyorum. Seni yine ben buldum diyorum. Kollarını uzatmış, kucaklanmayı bekleyen görüntüme bakıyorum. Bir çocuğun ağırlığını taşıyamayacak kadar yorgunum. Kapağı kapatmasam, bu kez bulunmayı istemeden, unutulmaktan korkmadan girip yanında gizleneceğim. Buzdolabını kapıya dayayacağım, emniyeti açıp namluya mermi süreceğim, pencerenin altına sinip bekleyeceğim. Haydi, ölümün güve kelebeğini al, gel üstüme. Seni sevmek yaşamımdaki tek hata değil. Sana söylememeliydim yine de bunu.

Her yöne birden geç işareti veren lambanın yarattığı kargaşayı seyrediyorum, küfürleri duyuyorum. Başımı ellerimin arasına alıp, bu da mı diye soruyorum. Geç kalmalıydım, başka yoldan geçmeliydim, doğmamalıydım, sen ölü doğmalıydın, bu kaza için seçilmemeliydik yakarışlarının hepsi, gizli bir kavuşma dileği aslında.

İskemleye tekmeyi vurdum, boynuma doladığım ip koptu. Seni beni kurtarma diye çağırıyorum, yalvarırım gelme. Nesli-

min kızlarını ve oğullarını sana adamamak için seni öldürmeliyim. Kolumu koltukaltından boynuna uzatıp, gövdeni gövdeme çekerken bıçağı memenin altına sokup. Olmamın sana ödeyeceği başka bir borç yok. Öfkem aynandan bana keder olup yansıyor. Seni affetsem, buna nasıl katlanacağını bilemem. Evde tuz yok, ekmek de. Uğursuz uğurlamalar.

Hiç beklemiyordum ay ışığının beni böyle tutup yere çarpacağını. Ne zamandır kendimi gölgemden ayırt edemiyorum. Cennetin beni yakıyor. Çünkü kum saatinin boynunu aşamadım. Poyrazın deli ettiği dalgalar sis olup gözlüğüme yapışıyor. Bir ağaç yanındakine yaslanıyor, o ötekine. Birbirine dokunan dallar tanrıçanın katil olduğunu bütün ormana duyuruyor. Yüzünü örtüyorsun ellerinle. Karanlık basıyor, günahımı itiraf ediyor.

Pazar öğleden sonra, sonunda perdeyi açtım. Zaman, senin durduğun köşe başından bana uzayan gölgeni katedemeyeceğim sokağın boyunca bir aralık. Oyuncağını kırma diyen sesini duydum, sırtım acıyordu, gözlerimi yakan bir aydınlık, bacaklarımın arasında sondanın sızısı. Uyandı dedin. Duydum. Rüzgârla birbirine çarpan cam parçacıklarının sesini. Peşin sıra bir fener alayı yürüyor, bu ışıltılı cümbüşü ilk kez görüyormuşum gibi gözüm kamaşıyor. Artık yüz geri edip kaçamam, kıyametimi seyretmeye yazgılıyım. Kar yağıyor, tutuşmuş dallardan eriyip üstüme düşen damlalar hırkamı, gömleğimi yakıyor, çırılçıplak kalıyorum. Çünkü dönüp baktım.

Yolumu kaybettiğime inandığım sırada bir horoz gördüm. Sisler arasında bir çatı. Kırmızı bir minibüs. Bu hayal dünyasından beni şehre götürecek bir araç. Korkumu yenmek için elimi belimdeki tabancanın kabzasına attım. Omuzlarımda taşıdığım bulutun beni bir masal hayvanına, görenin korkacağı bir eşkıyaya çevirdiğini bilmiyordum. Yol, dereye uçmadan yanından nasıl sıyrıldığımızı anlamadığım yamacı, ucu görünmeyen dönemeci, kar kokusunu, sessizliği geçip düze çıktığında kimsenin benden korkusu kalmadı. Ben herkesten korkmaya başladım. Dur dedim, indim. Orada düştüğüm pusuya avını kovalayan haykırışlarla beni bir daha sürdüğünde hiç şaşırmadım. Yakala, zaten bunu istiyorum. Yakalanmanın beni ne kadar

aşağıladığını bir eliyle bileklerimi sıkan kelepçeyi tutup, öteki eliyle ensemden ittiği çukura benzeyen hücrede daha önce öğrenmiş olsam da.

Soyunup koynuma giriyorsun, kulağına karın sesini fısıldıyorum. Bir sözü anlamakla, duyulanı bilinen bir anlam kalıbına uyuyor mu diye ölçmek birbirinin tersi. İnce örgülerin perisi söyle, ısrarın neden? Denizin sonsuza geri çekilmeden bir dalga daha çarpıp devrilecek kıyıya. Önceki dalganın nasılsın görmeyeli diye soruşu yankılanacak, cevapsız kalacak. Bir kalıba dökülmüş hamurun gevrek ekmeğini ısırmakla, yine benzer bir kalıptan çıkmış merminin sürüldüğü namluyu şakağına dayamak, bak anlatayım, bir daha kavuşamayacağını bildiğin bir dostu ayrılırken kucaklamakla, yeniden göreceğini bildiğin bir düşmanın gidişini kollamak gibi. Hızları saatte altmış ve kırk kilometre olan iki trenin birbirinden uzaklaşırken yıldönümüne nerede, nasıl varacaklarını hesaplamaya çalışmak kadar aptalca.

Saçlarımın arasındaki akların pırıltısı hoşuma gidiyor, daha uzağa işeyememe gevşekliğine, avcumdaki yara izine de aldırmıyorum. Sevişirken canımı acıtmanın kıyısından geri çekiliyorum. Ama kokun, burnuma taktığı halkaya direnSem de taşakları burulmaya götürülen bir boğa gibi geçmiş zamana çekiyor beni. Yemin ediyorum ve tutmuyorum. Ben sana artık yokum. Çok eğlendik ama değil mi?

2.

Yalanı bir yalancıya söylemenin olmayan masumiyetini ormanda arama. Farkına varışın utançlara, kaçışlara, saklanışlara meydan okuyuşu bir yasak levhasının arkasından çıkıyor. Sokağı elinde saati bozuk bir bombayla saniyeleri sayarak geçtin. Rüzgâr ayak bileklerini yalayıp gürültülü bir karşılaşmama gecesini sessizce geçiyor. Bilmediğimiz başka bir iyi yoksa, ne kadar iyi anlaşıyoruz seninle değil mi? Yine de hiçbir şeyden korkmamandan utanıyorum. Bir kez birlikte balığa çıkıp oltada çırpınmanın korkusunu avcuna vermemiş olmaktan, kendini

tutmayı öğretememiş olmaktan, pervasızlığından. Buna ağladığımda beni küçümsemeye kendinde hak buluyorsan sadece onu verdiğim için sana. Şimdi masal dinlemeyi beklemeden uyu bakalım. Uyandığında konuşuruz. Uyanırsan. Belki benden önce öleceksin. Artık içme, geç oldu. Söveceksin diye değil, düşeceksin diye korkuyorum. Bisikletten düşeceksin diye korktuğum kadar. Ama öğrenmen için göze aldığım seni tutmayışın belki bencilliği, bana arkandan koşmama rahatlığı verdi, sana da. İnkâr edersen dizlerin kanar yine.

Peki, varsayalım bu şiddet. Aklımdan geçenler bile ürpertiyor seni. Bana böyle söylediğin için biliyorum. Mutfaktan sebze bıçağını alıyorum, bana adanmış, anlatılmamış düşlerini ayıklıyorum, bıçağın kesmeyen yanını bileğime sürüyorum. Aslında korkulacak bir şey değil, sadece bir çeşit oyun bu. Sen de beni tutma, seninle yer değiştireceğiz ben gidince. İyi ki ölüm var, farkına varılmasa da hayatı katlanılır kılan o. Başka ne istiyorsun benden? Niçin gördüğün boşluk seni ürkütüyor? O sensin. Kısık kahkahalarından yeşil tırtıllar ürüyor, yaprakları kemiriyorlar. Hışırtılar var ağzının kıyısında. Atkestanesinin, akasyanın dikenleri. Ama şimdi nerede pusuya yattığını bilemediğim kaç kişisin? Hanginiz daha ne istiyor benden?

Öyle uzakta işte, yine hepsi. Parmak uçları kesik eldivenimden tetiği tutan parmağım karşımda kımıltını görene kadar bekleyecek değiş tokuş için. Belki dörde, belki dokuza kadar sayıp yer değiştirecek, bir çalının arkasından bir yıkıntıya sürünecek kadar ömrüm var. Bu arada beni gözetleyen başka biri tetiğe dokunursa, kanın örttüğü fotoğrafta sırtını yasladığın kitaplığın rafındaki saatin çaldığını bir daha duymayacağım artık. Hatırlayışlarla kırmızı tuğlaları yer yer delinen, sıvası dökülmüş duvar, bu gelgit, ölüm, sağ camı kırık gözlük, bütün şarkıların hep birden söylendiği çingene bayramında ateşin üstünden atlayınca donacak. Ağzımı toprağa dayayacağım, korkularıma, babamın aklımdaki hayaline, bütün sus çığlıklarına. Öyle uzak hepsi işte, şimdi. Dört, dokuz.

3.

Deliyi sabaha karşı çarmıhtan indirdik, doğmamış olduğu zamana. Buz tutmuş çığlığına dokunma dedim, elin yanar. Niçin sözümü dinlemiyorsun hiç? Ben sözlerinden çok sesini dinliyorum, haklısın, poyrazı da dalgaların köpüğünü kokuya çevirdiği için. Avuçlarımda yağmur damlaları biriktirip yıkarsam, bedeni derisine yapışmış yalanlardan belki arınır, ruhu sadece gözyaşı yıkarsa yıkar. Beni masaya yatıranların gömleklerinin beyazlığından gözlerim yanıyor. Ayak bileklerimi, kollarımı bağlayıp kayışları sıkan sensin. Elektrik ense kökümden kuyruk sokumuma ulaşıyor, geriliyorum. Gövdemin köprüye dönen kavsinden geçip gidiyorsun. Göğsümde ayak izlerini arıyorum. Bana yumruk atma, omzumu ısır, canımı acıt, beni istediğini söyle. Kayışları kes, bileğimi de, beni senden kurtar. Önümde katedemeyeceğim kadar uzuyor yol. Yolculuğum olduğunu sanıyorum senin. Kaçak bir yolcu olduğumu bildiğimi söyletme.

Cevabı olmayan sorular sorma. Sonu olmayan şarkılar söyleme. Bitmeyen cümlelerle konuşma. Kırmızı ışıkta karşıya geçme. Yetişemeyeceğim kadar hızlı yürüme. Sıcak ekmeği kesme. Uyuma, ne olur. Çok uzakta olduğumu bilme. Gelme. Düşüme girme. Dokunma. Bu kadar çok sigara içme. Balkondan sarkma. Kaldırımdaki çizgilere basma. Perdeyi çekme. Susma. İşe geç kalma. Beni arama. Kaçma. Hatırlama. Lambayı yakma. Dişlerini gıcırdatma. Bekleme. Bana bağırma. Güneşte çok kalma. Su kesik diye sinirlenme. Onları atma. Kalın giyin, üşüme. Tırnaklarını yeme. Gitmek için acele etme. Küsme. Gözlerini kapatma. Korkuyorum sanma. Uyanma. Kaybolma. Kendini aratma. Bulamayacağımı sandığın bir not bırakma rastgele bir kitabın arasına. Çok şeker koyma çayına. Yine yalan söyleme. Çarşafı yakma. Küfretme. Yolun ortasında sırtını dönme. Sakın kimseye anlatma bunları. Çünkü olanın oluşuyla olmayışı arasında gidip gelen bir sarkaç zaman. Ölü anıların guguklu saati her çeyrek kalayı çalıyor. Pencerenden pembe sardunyayı alıp gidiyorum. Saçlarımı kesiyorum. Ayaklarım buz gibi. Seninle

yalınayak yürüdüğüm gece karşılaştığımızı hatırlıyorum. Bu yüzden hiç bana benzemiyorum değil mi?

Müziği değiştirir misin? Acıklı düğün şarkıları bunlar. Hepsinin unutulmak için söylenmiş sözler olduğu, hatırladıkça duyulan kokusundan belli. Ama aramızda bile değil, sadece benim bildiğim bir sır. Pencereyi yarım örten ödünç bir perde. Hiç söz dinlemiyorsun. Dur, sus nedir bilmiyorsun. Kendi gölgende üşümekten şikâyet etme. Sağ elimin iki parmağı incecik bir deri parçasının ucunda sallanıyor. Acımıyor, kopar gitsin. Düş olduğun için kendimi senden uzak tutup unutmaya çalışırken, saçımı kesip beni aşağılayan, öteki daldaki tomurcuk çiçek açsın diye kurumaya başlayan yaprağın dökülmesini bekleyen, o bana benim. Rengârenk çözgülerin arasından mekik geçerken boşuna yalan söylüyor. Deli dokumaların kesmeye kıyamadığım ilmeği canımı acıtan. Oysa hatırlarken, olması istenenler olanlara gerçekmiş gibi nasıl kolayca eklenirse, olmasın istenenlerden öyle kolay bir pişmanlıkla vazgeçilebilmeli. İlmeği kesip, yalanı yeniden isteyiş gibi. Sesinden.

Bana bir daha bunu yapma.

Birden ne yaptığına şaşırdığını biliyorum. Sırasız yaşamaktan değil, yaşadığını böyle hatırlamaktan sıkılınca, bana ezbere bir şarkı bilmediğini söyledin. Gece yarısı aradığında, telefon numarasını bunca zamandan sonra nasıl hatırlayabildiğine şaşan, ama bundan hak etmediğin bir mutluluk duyan karşındaki sesin, senin için karanlıkta bir cankurtaran sireni gibi çığlık attığını anlayabiliyorum. Sözlerini bilmediğin şarkı karşılıklı açılmış iki pencerenin arasında cereyan yapan havaya kapılıp gidiyor. Hafta sonu deli gibi yağan yağmurda tavandan damlayan suların altına sıraladığın tencerelerde çınlayan seslerle uykusuzluğun yarı karanlığında aklına gelip gidenlerden korktuğunu hatırlatmak istemiyorum. Pencerenin önüne çektiğin koltuğa oturup, perdenin aralığından geliyor muyum, gelecek miyim diye sokağı izlemenin sana gelmemden daha büyük bir haz verdiğini de. Sadece kendini gördüğün aynanın sırrına istekle kapaklanıyorsun, sevginde yok olup başka kimseyi önemsemediğin için. Ama bunları yaparken aklını bana emanet etmen haksızlık. Al, sözlerimi gümüş bir küpe gibi kulağına tak, koşma.

4.

MCMLXVII. Sayfaları çevirdikçe parmak uçlarım sertleşiyor, biliyorum bunu. Sırtımı duvara dayayıp karşımda bir pencere varmış gibi öteye bakıyorum. Küçücük dalgalar nehrini denize taşıyor. Seyrediyorum. Gözüm seğiriyor. Aydınlık gecikiyor, gugukkuşunun sakalı uzuyor. Olmadık bir zamanda, kurulmadığı bir hatırlatma için çalan bir saat sanki bu. Sabahın köründe seni uyandırmadan ıslık ötüşlü kuşu dinledim. Ne kadar serin, bilemezsin. Sileceğim cümleler yazarak sana seslenmekten vazgeçtim. Susarak. Çünkü sessizliğime rüzgârsız ve gölgesiz bir öğle vakti toplanmış meşe yaprakları kattım, havanda dövüp isle karıştırdım. Kara bir kâğıda seni özlediğimi simsiyah sözcüklerle yazdım. Zifiri karanlıkta gölgemi sahipsiz bir çığlık gibi ara sokaklara saldım, susup yankısını bekledim sabaha kadar. Sabah ağırlığımla eğilen daldan kalktım. Dinlenmemiş bedenimi, seni göreceğimi sandığım düşlerde uçmaktan yorulmuş kanatlarımla havalandırdım.

Pencerenden bile bile giren bir gecekuşu sardunyanın yanına konup odadakileri seyretmeye koyulunca, eski koltuklarda oturanlar ayağa kalkıp onu kovmak için ellerini kollarını pencereye doğru sallayacak gücü kendilerinde bulamaz, oldukları yere yapışıp kalırlarsa, ben de pişmanlıklarımdan öyle, onları kovamayacağımı bildiğim için korkmuyorum şimdi. Genç sevgililerden, otel odalarından, babamdan –o öldü.– Boşlukta kalan seslerin peşine takılıp aynanın kuşlarıyla birlikte bir iki tur attıktan sonra, onun açık gibi görünen penceresinden öteye geçmek isterken cama çarpınca gecekuşunun kesilen boynundan fışkıran kan aynanın yüzünde bir yol gibi uzasa, sırrında çıkmaz bir sokağa girmiş gibi donsa bile, ama evet, işte bu yine de. Suskunluğumu gereksiz gevezeliklerin arkasına gizleyen bu. Allah cezanı versin diyorum. Sanki çok istersem kabul edilir diye korkuyorum sonra. Hayır, sen nasıl bilirsen öyle yap, diye yalvarıyorum. Peki, ama neden bana akıl soruyorsun tanrım? Paraşütümün yanlış katlandığını bildiğin halde sırtımdan itiyorsun beni.

Ağzımı kanatlarımın tüylerine sürdüm. Hâlâ senin kokun var bedenimde. Bu yüzden bütün avcılar köpeklerini peşime

salıyor. Bu yüzden uyanıyorum, çünkü gözümün önüne bu yüzden rüya değil diyerek geliyorsun. Kandırılıyorum. Ölümün suyuna dalıp bütün renklerimden arınınca bir gölge gibi geçiyorum yolun öte yanına. Beni gölgemi izleyerek buluyorsun yine. Gölgemi gövdemden sıyıracak ölü yıkayıcının çatısına konuyorum. O sarhoş. Ben de.

İndikçe derinleşen yokuşun altında beni tanıyan bir köpek var. Geçerken peşimden koşup durunca bekliyor, kör galiba. Beni senin kokundan tanıyor olmalı. Bilemem, belki.

Babam ölmeden önce çok ötede, aşılmaz bir sınır gibi ulaşılamayacak kadar uzakta, tek katlı evlerin günbatımı yönünde arkaya düşen bembeyaz boşluğun ortasındaydı, aklımda öyle kaldı kanatlarımı yoran aralık. Rüzgâr estikçe kapıyı ha bire çarpan kış da. Hatırladıklarım her adımda uzayan bu buz çölünü kateden bir kervan gibi art arda diziliyor. Havada dönüp duran kuş, yokluğunun soğuğunda değil, üstünde uçarken ölmek için konmuyor yere.

Pencerenin altında pantolonunun mandaldan kurtulan paçası gibi sallanıyor gölgen. Ters asılmış arkanası, yok diyor, ürperiyorum. Sana haksızlık ettiğimi, hiç yeri değilken duymazdan gelemeyeceğim kadar açıkça yüzüme vurduğu için anlayabiliyorum. Yaptıklarımın ya da yapamadıklarımın sebebi olarak herkese seni gösterirken, bana onu sen yaptın deyince seninle yer değiştiriyoruz. Söyleyeceğim sözü geri alıyorum. Söylemeden. Kavuşma ihtimalinden bile artık nefret edilen ayrılık, beklenecek başka bir sonuç kalmadığı için hiç olmamış gibi siliniyor.

Güneşin doğmasına ya bir saat var, belki biraz daha fazla. Saçağının altındaki yuvadan kırlangıç cıvıltıları geliyor. Uykusuzluğumdan tedirgin olduğunu bildiğim bir ninninin, haklısın, zaman geçtikçe uyu diye ısrar edişi azalıyor, ben de daha az dinliyorum zaten onu, başımı kanadımın altına sokmamın, kendimi okşamanın sakinleşmeme, hatırlamamaya hiç yararı yok, çünkü unutmaya razı değilim. Ama ve işte, evet bu kâbus. Bacanın arkasına gizlenen aya bakıyorum, ne kadar yorgun olsam da kanatlarımı çırpıp havalanıyorum, konacak gibi kanatlarımı eğip yamaca doğru süzülüyorum, yeniden yük-

selip üstüne yeni gölgeler düşmeden kıyıya doğru. Ama vazgeçmeyi öğrenmek için bir süre bir martıyı izliyorum, sonra sokağın sönmüş fenerlerinden birinin üstüne konup seni bekliyorum yine, karşıdaki evin lambası hiç sönmeyen penceresine bakarak. Geri dönebilmek için yarım saatim var, belki biraz daha az.

5.

Bak, çözüyorum kollarımı. Artık sormadan cevaplar alacağını sanma. Ama sıkıntıya gelmeden nefes alabilirsin. Daha uzağa bakabilirsin, seni görmediğimi düşün. Rahatça ufkunda yeni dalgalar çoğalt, aynı kıyıda yeniden ayakta durabildiğin için aferin beklemeden. Bu zor günde nasıl çıkıp geldin dediğinde aldığın, ben zaten buradaydım, bildiğin için erteledin beni cevabı haksızlık. Ayrı ayrı çizdiğimiz haritaların bir kavşağında bir kere daha karşılaştık. Hafızamın zayıflığına güvenerek yırttığın kâğıtlar, gözlerimi kapattığımda kanatları tutuşmuş kelebekler gibi uçuşuyor. Uslu köpeklerle birlikte arka bahçede dolaşıyorum. Yarın siyah satenden çarşaflar biçeceğim, elma desenli masa örtüleri, ışıltısı sırnaşık yastıklar, yumuşacık. Bütün dikişlerimden sökülüyorum, bütün bulmacalarımı çözüyor gelmeyişin. Kuyrukluyıldız olduğuna yemin etsem de imdat fişeğinin aydınlattığı geleceği istiyor muyum, ne pahasına kurtarılmayı beklemeye razıyım? Tamam, toparlasın biri beni, sırtımı okşasın. Şaşı köpek, dü beş. İki kapı. Biri kestane. Açılmayan. Şifresinde ayna var, tersine çevir. Unut. Pul çalma, beni bileğinin hakkıyla yen. Girdap durdu, renkler birbirine karıştığı kirli beyazdan ayrılıyor. Şekiller titreyerek belirginleşiyor. Yokluğunu ve akşamüzeri olduğunu böylece fark ediyorum.

Bütün ağrılarımdan sessizce, inlemeden, çığlık atmadan kurtuldum. Her adım atışımda sol bacağımın gövdemle birleştiği yerde kendini hatırlatan sızıyı önemsemiyorum. Bir de bakmamaya çalıştığım pencereden görünen yapraksız atkestanesinin neden olduğu, çürüyen çiçeklerin saplarından vazodaki

suya karışan sarı renkli sıvı koyuluğunda bedenime sızan ölüm isteğini. Güneş karşıdaki evlerin camlarında dolaşıyor, yokuştaki ikinci evin üst katından gözüme yansıyor. Sırtımı döndüğüm batış oyunları bunlar. Karanfil kokulu mum elimdeki yaşlılık kırışıklarına, oradan halıya damlıyor, kırmızı ve sıcak. Tekrarlanışı mide bulandıran ölümsüzlükle, her uyanışımda başka bir yerde, belki başka bir kişi olarak dünyaya gelsem bile söyleyemeyeceğim sözler var. Gece yarıları gözümü ölüme uyanır gibi açınca gördüğüm karanlığın içinde unutulacak, sözü edilmeyecek, geçiştirilecek, umursamıyor gibi davranmanın daha doğru olduğu düşünülen, düşünmekten bile gizli gizli korkulduğu için kaçılan ne varsa karşıma çıkıyor, aldırmıyorum. Susuyorum. Geri dönmeyecek olmama rağmen.

Sana kendimi olduğumdan başka ne yapılabilirse yap diye verdim. Ölüm korkusu taşıyan bir esir gibi bir sigara istiyorum, yaşama sevincini unutmama duasını, hangisi son isteğin diye sorulmamasını, gözlerimin bağlanmamasını. İnfaz mangasındakilerin içini rahatlatan, hangisinin taşıdığını hiçbirinin bilmediği kurusıkı doldurulmuş bir tüfek. Bendeki. Kendimi öldürmekle suçlanmayı aklım almıyor. Öfkemin, öç alma isteğimin, kıskançlığımın, hatırlayışımın, hatırlanmamayı kabul edemeyişimin önünde durdum. Öldürmenin intihar olduğu cinayetin tanığı not bırakmadı, hiç kimseye. Nasıl öldüğünden, onu senin öldürdüğüne dair bir ipucu kalır diye mi düşünüyorsun? Başka ne anlama gelir bu soru? Avcunda hiçbir şey yoktu. Küpe mi? Gümüş? Hayır. Bütün lambaları yaktık. O, ışık nereden gelirse gelsin, yeri değişmeyen bir gölgeden başka bir iz bırakmadı geri.

Fasıl Altı

– İnsansızlık hali
Sana bakıyorum. Ama kimsin sen? Bu, anlamadığım cevapların yüzünden kaçıncı soruşum? Sönmüş bir lambanın, silinmiş bir gölgeyle karşılaşması daha kolay ve umut verici değil mi bu halden?

1.

Çiçeklerimi suluyordum. Evet, her sabah hemen hemen aynı saatte geçerdi. Karşısından bir adam geliyordu. Çok iyi hatırlamıyorum. Kısa saçlı, gözlüklü. Birden düşünce adam onu bıçakladı sandım. Ama aralarında mesafe vardı. Hayır, bir ses duymadım. Yere kapaklanırken elindeki kâğıtlar uçuştu, adam bir adım yana çekildi, geçti. Durmadı, bakmadı. Bir an tutup kaldıracak sandım. Neden böyle düşündüğümü bilmiyorum, belki bir an duraksadı. Çocukluğundan beri tanırım. Okula giderken de her sabah penceremin önünden geçerdi. Bazen, saati umursamadan ağır ağır yürüdüğü günler okuldan kaçacağını anlardım. Annesine söylesem mi diye düşünürdüm, hiç yapmadım. Annesini? Evet, tanıyorum tabii. Aşağı koştum. Sokağa indiğimde adam yoktu. Saat sekize geliyordu, belki biraz geçmişti, çok az. Düşünce yüzünü çarpmış, sol tarafından kan akıyordu. Hayır, adam ona vurmadı. Bağırdım, komşular

geldi. Cankurtaran çağırdık. Siz gelene kadar dokunmadı kimse. Adamı tanımıyorum, daha önce görmedim. Hayır, annesine söylemedim. Siz haber verin.

2.

Kadını tanıyorum. Daha önce gördüm. Üç aydan fazla oldu herhalde. Gece yarısı. Bir adam beni rahatsız ediyor, beni evime götürür müsünüz dedi. Balık pazarının köşesinde adam karşımıza çıktı. Çöp kamyonu yolu tıkamıştı, ben kadının arkasındaydım. Adam kolundan tutup çekti. Ne oluyor dedim, bu mu diye sordum. Kadın şikâyetçi oldu. Kısa saçlı, gözlüklü, orta boylu, zayıf. Kimliğini istedim. O da bana kimlik sordu, resmî olduğum halde. Gösterdim, cüzdanından ehliyet çıkarıp verdi. Caddede ekip vardı, götürdüm. Kadınla konuştu. Bir yakınlıkları olduğu belliydi, kavga etmiş olabilirler. Kadın şikâyetinden vazgeçti. Adamı bıraktık. Adını hatırlamıyorum. Zabıt tutulmadı. Kadını evine götürdüm, buralarda oturuyordu. Bir arka sokakta, eski bir ev. Adımı, telefonumu aldı, defterine yazdı. İçkiliydi, sarhoş değildi. Yere saçılmış kâğıtlardan başka bir iz yok ortada, toplayabildiklerimiz bunlar. İncecik bir el yazısıyla özenerek yazılmış. Bir kitaptan galiba.

3.

– Masal bitince masalcının vadesi dolar. Bu yüzden masal bitmez, nasıl bittiğini masalcı bile bilmez bu yüzden.

S.M. Mersault

1887, Sevilla – Sürgünde

Duvardaki bu resmi gücünün biteceği anda çizmeye karar verdi. Son gücüyle değil, gücünün sonuna gelmeden, yeni bir masalı başlatacak bir işaret bırakmak için. Yeni masalcının kim olacağını bilmeden. Çünkü masalın sonunu dinleyiciler gibi

kendi de bilmiyordu. Hileli zar atan bir kumarbaz. Ama gelecek sayıları değil, sadece gelmeyecek olanları seziyordu. Çokbilmiş gülüşünün dudağındaki kıvrımından, onu izleyen herkes başka bir anlam çıkarsa da hepsi buydu.

4.

Tanımaz olur muyum? Çocukluk arkadaşım. Deliyim derdi. Komşular bağırışınca koşup geldim. Bir adam? Yok, görmedim. Onun yanında hiç adam görmedim. Mahallenin bütün delikanlılarını peşinden koştururdu, hiçbirine vermezdi. Kısa saçlı, gözlüklü mü? Öyle birini bir defa gördüm. Beyaz bir arabanın içinde oturmuş, bekliyordu. Kahvenin karşısında saatlerce bekledi. Durmadan sigara içiyordu. Ne bileyim kimi beklediğini? Sordunuz, söyledim.

5.

– Avlanırken dişi aslana ve rüzgârın yönüne dikkat etmek gerek. Yoksa torunlarınıza bir post değil, bir av bıçağı ve bir tüfek kalır anı olarak.

G. Van Haalen

1932, Georgetown – Evde

Şarkı söylerken dinleyenlerden hiçbirinin yüzüne bakmıyormuş gibi dalgın, seçemiyormuş gibi kısık gözlerle hepsini görüyor, ama sadece bir kişiyi arıyormuş gibi bakmalısın. Asla biriyle göz göze gelmemeyi dile. Eğer içlerinden biri senin yüzüne bakmıyormuş gibi dalgın, seçemiyormuş gibi kısık gözlerle, ama hiçbir şey görmüyor gibi sadece senin gözlerini arayarak bakıyorsa, şarkının sonunu bekleyenin o olduğunu anla. Şarkılar biter, herkes için söylense de bir kişi için biter.

6.

Gece vakti evimize geldi. Tövbe bismillah. Adam sarhoş. Elimi öpmek istedi, vermedim. Çok iyi hatırlıyorum, deli kızınıza talibim dedi. Terbiyesiz, dedim içimden. Sen kendine bak. Akıllı adam kız istemeye böyle mi gelir? Çok konuşmadı. Yıldım dedi. Utandı belki. Öyle hissetmiştim. Gitti. Sonra bin türlü rezillik. Pencereden çiçek çalıp götürdü. Gece yarıları telefon etti, ben çıkınca kapattı. Kapının önünde bağırıp çağırdı o utanmaz. Yanılmışım. Tabii, kızıma seslenen oydu, gördüm. Ama ötekileri o mu yaptı, bilemem. Başkası niye yapsın ki? Kızımın düşmanı yoktu. Düşmanı mıydı? Değilse de düşman gibi. Gözlüklü, kısa saçlı, sarhoş.

7.

– Gözlemim şu; Descina Cancelealia'nın dişi organının çevresindeki erkek organlar güneş ısısıyla üstüne eğildiğinde, haziran ayı dışında dişi organın girişi daralıyor. Ama laboratuvarda yapay ısıyla aynı şartlar oluşturulduğunda, her zaman çeperini zorlayacak kadar açılıyor. Kokusunda ve taçyapraklarının renginde bir değişiklik yok.

O. Sanconotti

1899, Jaipur – Gölgede

Bir yola neden çıktığınızı bilmiyor olabilirsiniz. Yoldaki bu kalabalığın içinde ne işiniz olduğunu bilmiyor, hatta bunu sormuyor bile olabilirsiniz. Yolun sonunu merak etmemek gibi bir dinginliğin, sonsuza kadar yürümeye yetecek bir gücün sahibi de olabilirsiniz. Sizi yolculuğa çeken yolun sonu değil, yolun kendi de olabilir. Belki sadece gitmeyi seviyorsunuzdur. Kaçıyor da olabilirsiniz ya da böyle olduğunu sanıyorsunuzdur. Öyledir.

8.

Evet resmi var. İşte bu. Annem çekmiş. Beni tanıştırdı. Sakin, yumuşak başlı biriydi sanki. Sonra araları bozuldu. Bir gün annem ağlayarak geldi. İğrenç adam. Sonra yine görüştüler, biliyorum. Ben hafta sonları babama gittiğimde, annem de ona gidiyordu. Evini biliyorum. Ben de bir kere kalmıştım. Babama hiç söylemedim, hayır. İkisi de çok içiyordu.

9.

– Akıl yürütelim; seni aramasından rahatsız olacaklarım var, ben ve sen onları biliyoruz, onlar aramıyorlar. Bir, onlar aradığında sen arayan başkasıymış gibi konuşuyorsun. İki, önceden görüşüp onları arayacağın zamanı sen söylüyorsun. Veya seni arayanlardan tanıdığım halde rahatsız olmam gerektiğini bilmediklerim var. Onlar aradığında huzursuz olduğunu gizleyebiliyorsun. Ya da seni arayan, tanımadığım ve seni aramalarından rahatsız olmam gerekenler var, ben onları bilmiyorum. Ne olduğunu anlamıyorum.

A. Bergstein

1999, Londra – Telefonda

Seni aramasını istemediğim biri ararsa, söz, sorun çıkarmayacağım. Ama neden istemediğim halde arıyorum seni ve bu sorun oluyor?

10.

Bir ara çok sık gelirlerdi. Neredeyse her gece. Çok içerlerdi, dans ederlerdi. Evet, kavga da ettiler. Adam çekip götürdü. Kadının kazağı kaldı. Ertesi gün adam gelip aldı. Bir daha gelmediler. Hayır, birlikte gelmediler. Adını bilmiyorum. Bir sürü insan gelir buraya. Kadın yalnız da gelirdi. Adam en son dün gece geldi. Sarhoştu, iki kadeh içip gitti. Onu öldürdü mü yoksa? Bence yapabilir. Yalnızdı. Evet, zayıf, gözlüklü.

11.

– Çift hata.
W. Spitzgell
2004, Melbourne, Açık Tenis Turnuvası

Bu kadar içmemeliler. Bu bir çözüm. Kavga edip içiyorlar, barışıp yine içiyorlar, içip yine kavga ediyorlar. İçip sevişiyorlar. İçip kavga ediyorlar, sevişip barışıyorlar. İçiyorlar, sevişiyorlar. Bu kadar kavga etmemeliler. Birlikte olmamaları da bir çözüm. İçip, kavga edip, barışıp, sevişiyorlar, kavga edip, barışıp, içip duruyorlar. Biri duvara bir masal resmi çiziyor, öteki dişi organını açıp şarkı söylüyor. Avcı aslanla göz göze gelince yol bitiyor. Sonu nedir merakı da. Açık bırakılmış bir telefonu arayanlar sürekli meşgul sinyali duyuyorlar.

12.

Tabii, adını da biliyorum. Benden alışveriş ederdi. Çok içki alırdı. Telefonla da sipariş verirdi. Kadın da. Bira, sigara, ekmek. Ara sıra sohbet ederdik. Hayır, hiç söz etmedi ama kadın üzüyordu onu. Nereden biliyorsun diye sormayın. Bu meslekte insan sarrafı olduk. Bir de benim çırak sokakta kadını adama bağırırken görmüş. Taşınmış olabilir. Epeyidir piyasada yok.

13.

– Bilmek, bilme yetisi taşıdığının bilinciyle var olan aklın kendi üstündeki eylemini, içinde var olduğu çevre ve süreçte sürdürmesi edimidir.
A. El Tayr
1638, İstanbul – Zindanda

Hiçbir zaman zindana atılmadığı, hiçbir şehirde birkaç

aydan fazla yaşamadığı biliniyor. Döneminin kaynaklarında eserlerinden söz edildiğine rastlamak çok zor. Bu alıntı ona ait olduğu sanılan bir sayfanın derkenarıdır. Metinden o sırada yaşlı olduğu, aşk acısı ve eklem ağrısı çektiği anlaşılıyor.

14.

Benim kiracımdı. Bir tuhaflığını görmedim. Yalnızdı. Evlen oğlum derdim ona. Ara sıra bir kadın gelip giderdi. En son merdiven aralığında bizimkine bağırırken gördüm. Kızdım. Akşamında kucak dolusu eşya attı. Parça parça edilmiş bir komodin, kadın giysileri, kırık bir ayna. Bir çarşafa sarmış, indirdi. Zor taşıyordu. İçinde ceset falan olmasın diye aklımdan geçti. Yardım edeyim dedim, ucundan tuttum. Merakımdan çöpe baktım. Tahta parçaları, elbise, kazak görünce rahat ettim. Ben yazın hep burada otururum, bir iskemle atarım kapının önüne, gelene geçene bakarım. Yok, iyi adamdı, kirasını hiç aksatmazdı. İki ay geçti, yok ortada. Daireyi boş tutamam, yeni kiracı bulmak için eşyalarını bodruma indirdik, görmek istersenız.

15.

Sol elmacık kemiği üstünde çarpmadan kaynaklanan yara, sol göz ve çene altında morluk. Her iki el bileğinde düşmeye bağlı incinme ve sol dirsekte çatlak. Baş ve boyun radyografisinde tedaviyi gerektirecek bulguya. Bırakıyor yazmayı, kapıyı açıp, ne var diye bağırıyor bekleyenlere, neden hep bir ağızdan konuşuyorsunuz? Masasına dönüyor, bir an kelime arıyor. Rastlanmadı. Hastanın diyabet ve guatr yönünden tetkik ve muayenesi gereklidir. Raporu imzalamadan başını kaldırıp kuşkuyla soruyor. Düştüğüne emin misin? Adı geçenin yirmi bir gün süreyle istirahatı uygundur.

Fasıl Yedi

düş kırıklığım
çıtaları kırılmış bir uçurtma rüzgârında
dizime vurup kırdığım bir baston
çünkü vazgeçtim yürümekten
söylediğini duyduktan sonra

saatlerce öteden gelip
söz verilmemiş bir yerde karşılaştıysak
seninle yüzleştiğim aynada
hem ışık pervane hem
tanıyıp inkâr ettiğim özlem
adını bile söylemedim bir daha

1.

Sadece pembe bir sardunya bıraktı. Ben yokken sular mısınız dedi. Kapısı bir daha hiç açılmadı. Arayan, soran? Oldu elbet. Çok değil. Günü gününe bilemem ama iki ayı geçmiş olmalı. Çiçek bile açtı sardunya. Ev sahibi geçen hafta, depoziti tükendi deyip kapıyı açtırdı, eşyalarını bodruma indirdi. Arayanlardan hiçbiri kim olduğunu söylemedi. Bakın, siz de söylemiyorsunuz. Onu neden aradığını da söylemedi kimse. Haber vermeden işten mi ayrıldı? Borcu mu vardı? Bir suç mu işledi? Bir kadından mı kaçtı ya da tutamayacağı bir sözden? Bilmem

artık. Belki tersine, çoktandır beklediği bir çağrı aldı, alelacele, kimseye haber vermeden gitti. Umutsuzca gittiğini düşünüyorum yine de. Yoksa sardunyayı bana bırakır mıydı? Yanında ne götürdüğünü bilmiyorum. Giderken görmedim. Olur dedim, çiçeği aldım, kapıyı kapattım. Hayır, gittikten sonra ona mektup gelmedi. Zaten posta kutusunda elektrik, su faturalarından başka kâğıt olmazdı neredeyse. Telefon faturası mı? Bunu niye sordunuz? Hayır, görmedim. Belki telefonu yoktu. Rica ederim, geleni gideni mi gözetleyeceğim? Nereden bileyim kimlerle görüştüğünü? Gittikten sonra kapımı çalıp onu soranları bilirim sadece. Birkaç kez gelip kapısını ısrarla çalan bir kadın, evet genç biri, her defasında sessizce dönüp gitti. Evini hiç görmedim. Bayramlarda bir kutu tatlı alır, gelip elimi öper, kısacık oturur, giderdi. Onu bir kez sarhoş gördüm. Kapının aralığından. Meraklı değilimdir, ama kapısının önünde durmuş, elindeki anahtarlarla konuşuyordu. Söylediklerini iyi işitemedim. Ne tarafta durup çevirsem kilitliyor işte gibi sözlerdi. Açtı, içeri girdi, kilitledi. Eve yerleşirken karşılaştık tabii. Kapıya çıktım, asansörle eşya taşımamasını rica ettim. Asansör eski, çok yüklenince bozuluyor. Çabuk taşındı. Fazla eşyası yoktu. Yatak, dolap, masa, iskemle, birkaç kutu. Bir de şu pembe sardunya canım. Bir gün kapısına takılı bir not gördüm. Günlerce kaldı. Utandım ama alıp okudum. Yeşil mürekkepli bir kalemle yazılmıştı. İncecik, özenli bir el yazısıyla. Okulda öğrendiğimiz. Annesinden mi diye düşündüm. Olabilirdi, seni özledim yazıyordu. Özledim kelimesinin üzerinden iki kere geçilmiş gibi veya bastıra bastıra yazılmış gibi kalınlaşmış harfler nedense bana sessiz genç kadını hatırlattı. Ayrılığa özlenmemekten korktuğu için katlanamıyor galiba insan. O nereye gitti, ne kadar uzağa, kim bilir neden? Öteki kişi. Yoksa polis misiniz siz? Orta yaşı biraz geçmiş bir adamdı. İnerken asansörü kullanmadı. Adımlarının basamaklardaki yorgun sesini hatırlıyorum. Bir de gözlüklü olduğunu. Bana sanki o birden yaşlanmış gibi geldi, kendi kapısını çaldı, açılmadığına şaşmadan geri döndü. Bir kat aşağı indi, tekrar yukarı çıktı. Bu defa benim kapımı çaldı. Sordu. Kendinden bir haber almak ister gibi. Sardunyanın çiçek açtığını söyledim. Bu yaz çok güzel olacak.

Teşekkür etti. Sözün yarısında arkasını dönmesinden ağladığını, gözyaşını görmemi istemediğini anladım. Bir hafta kadar geçmişti, yine o genç kadın geldi. Bu kez kapıyı bir kere çaldı. Yere oturdu, sırtını kapıya yasladı, dizlerini karnına çekti. Yarım saat sonra göz deliğinden baktığımda orada, öyle duruyordu. Kapıyı açtım. Gel dedim. Elinden tuttum, kaldırdım. Yumuşacık elinin şeffaf derisinden sanki içini gördüm, özlemini. Pembe sardunyayı ona verdim. Gitti. Bende kalan köklendirdiğim bir dalı sadece.

2.

Öteki zarfın üstüne kendi adresini yazdı, pulları yapıştırdı. İkisini birden şehir içi kutusuna attı. Zarflar kutunun dar ağzını posta çuvalına bağlayan kısacık, parlak, kaygan yolu geçmeden içi pişmanlıkla titredi. Bir an mektuplarını geri almak istedi, ama bakar bakmaz aynı elden çıktığı anlaşılan, birinde kendi adı yazılı iki zarfa posta memurunun kuşkulu bakışı, uygun bir karşılık bulamadığı için güvensiz, güçsüz bir sesle ağzından çıkan yanıtın ardından yenileri gelen sorular, kimlik tespiti, köşedeki masada oturmuş bulmaca çözdüğü gazeteden kafasını kaldırıp merakla konuşmaları izleyen ikinci posta memuru, yarı beline kadar gri yağlıboya ile boyanmış, beyaz badanası sigara dumanından kirlenmiş oda, tepedeki çıplak ampulün çiğ ışığı gözünde canlandı. Mektupları geri almak isteği ile gelen çarpıntı nöbeti derin bir boşluk duygusuna dönüştü. Arkasında sıra bekleyen kadının sesiyle kendine geldi, posta kutusunun önünden çekildi. İçinde büyüyen eziklikle kendini dışarı, lambaların titreyip yanmaya başladığı sokağa attı.

Eve doğru yürürken, bahçe duvarına yaslanmış karaltısını uzaktan görüp tanıdım. Ben yaklaşınca doğruldu, hiçbir söz söylemeden arkamdan geldi. Kapıyı açtım. Gir dedim. İçeri girdi. Yüzü hem soğuktan, hem durmaksızın birinden ötekine yuvarlandığı karşıt duyguların baskısından kızarmıştı. Konuşmayacağını bile bile, ne zaman geldin diye sordum, çok mu bekledin? Cevap vermedi, ağır, kara paltosunu hemen

çıkıp gidecekmiş gibi kapıya en yakın koltuğun üstüne bıraktı. Kitaplığa yöneldi, rastgele karıştırmaya başladı. Günlerce ortada görünmez, geldiği zaman odayı baştan aşağı gözden geçirir, bir değişiklik arardı. Çiçeklere dokunurdu, perdeyi aralar, bahçeye bakardı. Suskunluğu boyunca aslında günlerden sonra gelişini nasıl karşıladığımı keşfetmeye çalışırdı. Elinde bir kitapla bana döndü, hayatımız sıkıcı bir ölüm oyunu yalnızca dedi. Bu süslü cümleyi çok önceden tasarlayıp kurduğunu düşündüm, belki beni beklediği sırada. Cevap vermesem, biliyorum, bütün gece bir daha konuşmayacaktı. Devamı da var mı diye anlamsızca sordum. Beni ilgilendiren sonrası değil, sonu diye mırıldandı. Saçma dedim. Hayır diye direndi, saçma olan ölüm değil, hayatımı benimle paylaşanlara bak, sardunyalı penceresinden her dakika sokağı izleyen ve camı hiç açmayan yaşlı kadınlar, otobüste ayağına basanlara dönüp de bakmayan bıkkınlar, kaldırıma tükürenler, para üstünü hep yanlış hesaplayan pazarcılar, işini zorla, sıkıntıyla yaptığını belli etmeyi kural edinmiş memurlar, cankurtaran sürücüleri.

Yemek hazırlamak için mutfağa gittim, odadan duyurmak için sesini yükselterek devam etti. Trafik polisleri, mutsuz bahçıvanlar, hapisten kaçanlar, idam mangasında hedefe tüfek doğrultanlar, erkeksi kadınlar, bir kaldırımdan ötekine güle konuşa geçen öğrenciler, peygamber doktorlar, tiz sesli sütçüler, yanlış kapı çalan komşu misafirleri. Bu hayatta irademin payı da bedenimin kapladığı yer kadar.

Konuşurken mutfağa gelmişti. İçkin var mı diye sordu. Raftan yarım şişe konyak çıkardım. Bu yetmez diye başını iki yana salladı. Çıkıp, kucağında iki şişe şarapla geri döndü. Yemek için dedi, açalım soluk alsın, ama önce bir kadeh konyak içeceğim, paltosuz üşüdüm. Sofraya oturduğumuzda gözlerinden sarhoşluk parıltıları geçmeye başlamıştı. Bir iki lokma ancak yedi, yemeğindeki bezelye tanelerini bıçağının ucuyla patates ve havuç parçalarının arasından ayıkladı, tabağının bir köşesine kümeledi. İçti. Konuştu, patateslerle havuçları birbirinden ayırdı. Babasının gençliğini anlattı. İçti. Kalktı müziği değiştirdi, ezgiye bir çocuk şarkısının sözlerini uydurmaya çalıştı. İçti. Senin hastalığın umutsuzluk dedim. Olur mu hiç diye karşı koydu, asıl

hastalık şimdiyi yarına kurban eden umut. Yutkundu, sözcükleri toparlamaya çalıştı. Bezelyelerle havuçları birbirine karıştırdı, çatalına takılan bir ikisini ağzına attı. Hem bulaşıcı dedi gözlerini açarak. İki kişi, bazen daha çok, bir sürü insan aynı anda, aynı umuda kapılabilir. Araya girdim. Veya aynı pişmanlığa. Bunda şaşacak ne var dedi. Umut bugünden savuşmaya yarıyor sadece. Ama sonunda kaçacak yer kalmaz, şartlar zorlar veya birden kendimize karşı içten olmaya karar veririz, sürekli ertelenen sonraya bir kez varınca, yaşanmamış şimdiki zamanların yığıldığı bir geçmiş kalır arkada.

Sigarasını tablaya uzatırken eli kadehine çarptı. Yakalamaya çalıştı, ama öteki elinde tutuğu çatalı bırakınca bezelyeler masa örtüsüne yayılan şarabın üstüne saçıldı. Ayağa kalktı. O zamana kadar büyütülerek taşınan umutlar, niyetler bir anda zavallı, küçük gerçekleriyle karşılaşır. Ölüm isteği sonraya bırakılamayacak kadar bu kavrayış an'ına ait dedi. Görüyorsun ya ne kadar tek kişilik, ne kadar paylaşılmaz. Haydi şu masayı temizleyelim.

Sabah uyandığımda gitmişti. Başım çatlayacak gibi ağrıyordu, ocağa kahve suyu koydum, banyoya girdim. Dişlerimi fırçalarken durup aynada yüzüme baktım, gözlerimin içine. Bir cinayet tanığının, hayır, suçortağının başını yere eğip karşısındakilerden kaçırdığı bakışlarını yakalamaya çalıştım. Aynadaki yüzümde tek kıpırtı yoktu, dimdik gözlerimin içine bakıyordu. Asıl katil bu diye düşündüm, usturasını elinde diş fırçası gibi rahatça tutan, sekizinci, belki onuncu cesedin önünde soğukkanlı, umursamazca duran katil. Musluğu iyice açıp başımı soğuk suyun altına soktum. Ensemden sırtıma su damlaları sızarken odada kitaplığın, masanın üstünde bir not aradım. Tek satır yazmamış. Kahvemi içip çıktım.

Bir kez cesur olmak yeter diyordu. Bir tabanca. Gökyüzü bulutsuzdu. Ama başıma değil, kalbime ateş edeceğim. Kanlı kemik parçalarının ortalığa saçılacağını, yüzümün dağılacağını düşünmek istemiyorum. Masmavi bir şubat günüydü, ısıtmayan, pırıl pırıl bir güneş vardı. Ama bu bir cinayet dedim. Yayalara kırmızı yandı. Kendimi değil, sardunyalı yaşlı kadını mı öldürmeliyim? Karşıdan siyah çoraplı, güzel bacaklı bir genç kız gelip yanımdan geçti. Kumaşçının vitrininde tadilat

dolayısıyla kapalı olduğu yazılıydı. Ya da bir gecekuşunu, sütçüyü, cankurtaran sürücüsünü. Ararsam belki bulabilirdim. Direğe yapıştırılmış kiralık, sobalı yazılı kâğıdın yarısı kopmuştu. Mektubumu ayağımın dibinde bulsunlar istemiyorum. Ama ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Postadan çıkmasını bekleyeceğim artık dedi. Kendine mi yazdın diye sordum. Güldü, sesindeki çılgın titreyiş içimi ürpertti. Hayır, üstünde kendi adresim yazılı boş bir zarfla birlikte postaya verdim. Zarf bana geldiğinde mektup da ona ulaşmış olur.

Kafamın içinde uğuldayan konuşmalarla güne başladım, kör bir alışkanlıkla işe daldım. Eve dönerken rüzgâr soğuk esiyordu, hızlı hızlı yürüdüm. Aklımı zorlayan düşüncelerden kurtulmak için erkenden yattım. Düşümde onu gördüm. Ben siyah bir masanın arkasında oturuyordum, o çırılçıplak karşımdaki koltukta. Elindeki diş fırçasını uzattı, bu senin mi dedi. Sonra babamın gençliği atın üstünde, başı dik, dönüp gitti. Yolun uzak ucu daraldı, ben iyice küçüldüm, kundağıma girdim. Gece yarısı uykum kaçtı. Kalktım. Bir sigara yaktım. Radyoyu kurcalarken kapı çaldı. Açtığımda onu sapsarı bir yüzle karşımda buldum. Sarhoştu. Zarfı uzattı. Geldi mi diye sordum. Hayır dedi, bunu o bana yazmış.

3.

Fotoğraf kutusunu getireyim, bak. Burada seninle çekilmiş bir fotoğrafımız daha var. İşte bu. Havuz aynı, sadece fıskiye değişmiş. Eskisi daha güzeldi. Biz de güzeldik, gençtik tabii. Fotoğrafı hangimiz çekmişti hatırlamıyorum. Doğrusu sen çekmeliydin. Belki yoldan geçen birinden istesek daha iyi olurdu. Üçümüz. Yokuşu çıktık. Yemek yedik. Konuştuk. Kitapçıdan sonra erkeklerin en tatlısına uğramıştık. Hatırlarsın. Kitapları karıştırmıştı. Aldığım şiirlerin başka bir çevirisini verdi bana. Gece onunla kaldım. Ertesi gün de. Bir gün daha burada kalırsam bütün çiçeklerim kuruyacak dedim. Kapının önünde yığılmış gazeteleri aldım. Ayakkabılarımı, çoraplarımı çıkardım, halının üstüne attım. Çiçekleri suladım. Banyoya girmek iste-

miyordum, kokusu biraz daha bedenimde kalsın diye. Gazeteleri karıştırırken resmimi ve adımı gördüm. Korktum, şaşırdım. Ama oydu. Ben onun yerinde olabilir miydim? Cesaret edebilir miydim buna? Rahatını devralacak olsam bile. Mutfağa gittim, bir kaşık kahve, yarım kaşık şeker. Hayır, içki istemem, koyma. Yine nereden geldi aklıma bütün bunlar? Bir bardak su içeyim, gelirim hemen. Sen şu fotoğrafları kaldırır mısın? Her bakışımda şaşırıyorum, havuzun önündeki mi benim, fotoğrafı mı ben çekmiştim? Hayır, hayır işte bu o zaman çok sevdiğim eteğim, nasıl gülmüştük, sağa, biraz daha diyordu, arkanızdaki çimlere basmayın yazısını kapayın, tamam öyle durun. Dizlerimde çimlerin ılık, nemli dokunuşunu şimdi bile duyuyorum. Çekiyorum, kafanı kaldır. Göğsünde tuttuğu numara kaçtı acaba? Okula giderken otobüs biletlerinin üstündeki sayıları dokuzu çıkararak toplardım. Tek mi? Dileğim gerçek olacak. Her yanım dökülüyor. Güleyim mi diyor içinden, ben miyim, hep sen mi oldum? Çok zordu, söylemeyeceği sadece benim adımdı, öteki soruların cevabını bilmiyordu zaten. Arkadaşlarım direncim için onu kutladılar, konuşmadı. Benim yerime coğrafya sözlüsüne kalkmaktan çok farklı bu, nasıl bilmek isterdim. Polis arabasıyla şehrin ıssız caddelerini geçti, sabah erkenden askerlere teslim ettiler. Girişteki tek katlı taş binanın arka odasına tıktılar hepsini. Biri cebinden çikolata çıkardı, parçalayıp dağıttı, bir eli sarılıydı. Pencereden çamlar görünüyordu. Çok sonra bana, seni kınamıyorum dedi, kim olduğumu aradım sadece. Biz de birbirimizden ayırt etmek istiyorduk kendimizi.

Her gün yeni bir sorun daha, bütün inançlar sapkın, bir tek hücreli gibi yaşıyorum. Ama başım dönüyor, birinin bana zararı dokunur diye kalbim çarpıyorsa korkuyorum. Birine yaklaştıkça kalbimin çarpışı hızlanıyorsa bu hazdan, onu içimde istiyorum, düşüyormuşum gibi başım dönüyorsa biraz sonra yere çarpacağım, kaçmakta geç kaldım demek. Havuzun önünde diz çöküyoruz, bizi, arkadaki havuzu, kaldırımda yürüyen insanları, caddeden geçen taşıtları görüyor, makineyi gözüne yaklaştırıyor, düğmeden çıkan sesle ona bakan iki genç kız, havuzun fıskiyesinden sıçrayan su damlaları, yoldan geçenler, hepsi küçük bir delikten ters dönüp giriyorlar. Gümüş duvar

kâğıdının üstüne düşüp donuyorlar. Delik kapanıyor, duvar sonu görünmeyen bir kaldırım boyunca uzanıyor, güneş göğün tepesini aşıp duvarın arkasına geçiyor, gölge duvarın dibinden uzayıp kaldırımın yarısını örtüyor, şimdiki zaman öte yanda kalıyor. Duvarın önünden geçtiğim kısmı aydınlanıyor, canlanıyor, her birinin renklenip solarak sonrakini izlemesi yalancı bir hareket hissi veriyor, zaman unutulan geçmiş oluyor. Duruyorum, geriye doğru kayan resimleri izliyorum, bir filmi sinema perdesinin arkasından izler gibi. Hayal bu, gelecek hiç olmayabilir, ama geçmiş hep var, on bir yılda bir kez geçiyor tren, acele ediyorum, geç kalmamalıyım bu kez kendi yerime geçmek için. Gemici feneriyle makiniste işaret vereceğim, oysa işareti alınca tren köstebek gibi toprağı kabartarak yeraltına giriyor, son vagon gözden kaybolmadan erkeklerin en hoşu atlıyor yere, canım istiyor diye fısıldıyorum kulağına, koynuna giriyorum, içime gelme diyorum, ölüsün sen, senden çocuk istemiyorum, on bir yıl geri gideceğim yeniden, öteki trene.

Taş basamaklarla mavi, yüksek duvarların arasından geçip kirli avluya ulaşıyorum. Perona varıyorum, gişede kimse yok. Boş peronun gölge tarafında tahta sıraya oturup karşıya bakıyorum. Çoktandır böyle geniş, boş bir alan görmemiştim, biçilmiş, ekin sapları yakılmış bir tarlaydı, yol yol kara izler uzuyordu toprağın üstünde. Yanıma iki kadın oturdu. Hiç susmayan orta yaşlı iki kadın yarım saat yemek tarifi verdiler birbirlerine, kabaklı börek, çorba, kereviz. Üstünü örtecek kadar su koy. Tarlanın karşı kenarından şehrin pisliğini taşıyan boz renkli bir su akıyor. Kıyısında iki fabrika, askerî havaalanı, daha arkada durmadan kamyonların geçtiği şehirlerarası yol. Tren bir ay dönümü daha gecikirse hamileyim. Gişe memurunun geldiğini gördüm. Gidip bilet aldım. Peron kalabalıklaştı. Sıraların birine bir asker oturdu, yanına deri ceketli sarışın bir adam, karşılarına mavi önlüklü iki öğrenci, iki çocuklu genç bir kadın. Ters yöne giden bir tren geldi, durdu, inenler önümüzden geçip gitti. Öğrencilerinin takma adıyla andığı bir öğretmene çevirdi beni zaman.

Anlaşılan çok sarhoşum, bir kadeh daha içmekten zarar gelmez. Sen iki kişisin diyordu bana erkeklerin en şirini. Oysa ben hep yarım kaldım. O yaşarken de.

4.

Şifre anahtarını aldım. Bana bir de sözlük verdi. Rastgele açtım. Herzekâr. Beyhude işleyen, boşa konuşan. Kitabı ve perdeyi kapattım. Lambayı söndürdüm, uyudum. Neyin arkasına gizlemeliyim onu? Hangi kokunun, korkunun gölgesinin, bir yalanın, düşlerin böldüğü uykumun? Uyanıp su içtim, içim kurumuş.

Aelö abc şefea şbdlçl pö ibğb bylöhbö ğkdkzpc. Obzheöhe fbdnbzbö ecefeze flölzpc. Ubd bn eubt bhlnbgbd. İrçgv, şlneağk, şüldeşuğk, vğ dltl zbubc. Zlcol zbhl oecu ivöv.

Kapıyı çekip çıktım, merdivenden inerken alt katta oturan yaşlı karı koca ile karşılaştım, yarım yamalak bir selam verip geçtim yanlarından. Arkama baktığımda kadının beni izlerken, kocasının kulağına eğilip fısıldadığını gördüm. Kuşkulanmaları için hiçbir sebep yok, taşınalı topu topu iki ay oldu, gelen giden de çok değil. Posta kutusuna şöyle bir göz atıp sokağa fırladım. Güneş batmıştı. Caddeye varınca saate baktım, kaldırımın kenarında beklemeye koyuldum. İşten çıkanlar duraklara yığılmışlardı. Kavşakta bekleyen arabalar karşıya akan kalabalığın sonunu kolluyordu. Trafik lambası yol vermeden ileri atıldılar. Geçen ilk taksiyi çevirdim. Adresi söyledim, yolu izledim, sigara içtim yol boyunca. Sokağın öteki başında indim. Taksinin uzaklaşmasını bekledim. Dönüp geldiğim yöne yürüdüm. Ön odada lamba yanıyordu. İçeriyi görmeye çalıştım. Perdenin aralığından kitaplık ve bir resmin yarısı görünüyordu. Masada kâğıt takılı bir daktilo vardı. Zili çaldım, bekledim. Ses seda yoktu, dönmek üzereyken kapı açıldı. Kaçmakla girmek arasında karar veremeden iki kişi kollarımdan tutup içeri çekti, kapaklandım. Bu da sonuncusu dedi biri. Duvarda sakallı ve kederli bir resim, alaycı gülüşler, yirmi aşk şiiri ve umutsuzca, altı istavrit bir çapariye vurduk.

Karanlıkta bile fark edilecek kadar pis burası. Yerde bulduğum gazete parçasını tortop edip ortalığı temizledim. Çiş ve kan kokan yarım battaniyeyi katlayıp bir köşeye koydum. Yatıp uyudum, nasılsa uyandıracaklar. Kalk, kapıya yaslan, gözlüğünü çıkar. Otel mi ulan burası? Üçüm bile yok, bende şifre de yok, anahtarı da.

Polis arabasıyla şehrin ıssız caddelerini geçtik, sabah erkenden askerlere teslim edildik. Girişteki tek katlı taş binanın arka odasına tıktılar hepimizi. Biri cebinden çikolata çıkardı, parçalayıp dağıttı. Bir eli sarılıydı. Ad okuyup birer birer aldılar. İkisi arkamda duruyordu, masada oturanın tepesini görüyordum sadece. Bıkkın bir nüfus memuru gibi soruyordu; adın, soyadın, doğum yerin. Başını kaldırdı, çiçekbozuğu suratını gördüm. Neden geldin buraya lan diye bağırdı. Başıyla kâğıtları doldurduğu uzun masanın ucunu gösterdi. Torbanı boşalt, ceplerini de. Arkamdakiler öne geçip torbadan çıkanları karıştırmaya başladılar. Pantolon, kazak, çorap ne varsa saçıldı, ceplerimi boşalttım. Anahtarlar kalacak dedi masadaki, sigara paketini yokladı, kibrit kutusunun içine bakıp ötekilere uzattı. Hepsi torbaya tıkıldı. Ayakkabı bağcıklarını ver. Saçını kesin. Arkamdaki yürü dedi, üstünü başını sonra düzelt. Koridoru geçtik, kapılar kapandı, açıldı.

İçeri düşen ışık yol gibi uzanıyordu önümde. Bir adım attım, kapı arkamdan kapandı, yol iz silindi. Elbise torbamı bacaklarımın arasına koyup, gözüm karanlığa alışana dek bekledim. Çevremi az çok seçmeye başlayınca rahatladım. Torbadan kibrit çıkardım, çaktım. Bomboştu hücre. Sağ köşedeki döşeksiz ranzadan başka hiçbir şey yoktu. Kapıya döndüm. Alevi parmaklarıma yaklaşan kibrit çöpünü attım. Kapının altında incecik bir ışık çizgisi vardı. Arkadaki gölge çekilince, süzgeci andıran mazgal deliklerinden dışarının aydınlığı içeri sızdı. Tavandaki lamba birden yandı. Ne halt edeceğimi neden bu kadar merak ediyorlar dedim. Torbamı aldım, götürüp ranzanın yanına bıraktım. Yatağa yay yerine geçirilip kaynatılmış demir çubukların üstüne oturdum. Sigara çıkardım. Kapının karşısındaki duvarda tuğla ile örülüp kapatılmış, üstü sıvanmadan bırakılmış bir pencere vardı. Sigaram bitince kalktım, kapıyla pencere arasında yürümeye başladım. Bu kadar soğuk olduğunu fark etmemiştim. Yürürsem ısınırım diye düşündüm. Yedi adımdı kapıyla pencere arası. Kaç kez gidip geldiğimi karıştırıncaya dek saydım. Artık yedi adımda bir döndüğümün farkında değildim, kapıyı duvarları, ağzına tuğla doldurulmuş penceremi görmüyordum.

Örülü pencerenin altından sızan sular duvar dibinden incecik akıp kapının yanında gölleniyor, suya basıp döndükçe kapıyla pencere arasında ayak izlerimden bir yol oluşuyordu. Yoruldum, üstelik ısınamadım. Sigara paketini yokladım. Çok az kalmıştı. Yırtıp baktım, dört tane. Gözüm elbise torbasına takıldı, keyfim yerine geldi, bir pantolon ve bir kazak daha çıkardım, üst üste giydim. Torbayı yastık yerine başımın altına koydum, ranzaya uzandım, bir sigara yaktım, derin bir nefes çektim. Ne kadar zaman geçtiğini kestiremedim. Tavandaki lekelerle oyalandım. Anneannemin ahşap bir evi vardı. Yatağa yatınca tavanı izlemeye dalardım. Tahtaların budakları, damarları kocaman gözlü, sakallı ihtiyarlara dönüşürdü. Geceleyin ağaç kurtlarının çıtırtılarıyla dolardı oda. Korku içinde uyuyakalırdım. Demirler sırtıma batınca döndüm. Döşek vermeye niyetleri yoktu. Kalktım.

Sigaram bitmek üzereyken yandaki hücreden bir paket sigara ve bir not geldi. Onu sana ihanet ettiğini sandığın için vurmak istedin. Becerseydin keşke. Yok yere altı kişi zarar gördü. Haydi otur, şifrele. On bir–bir nöbetçisi güvenilir. Aynı mahalledeki ev boşaltılsın. Emanetler kimyacıya teslim.

Ezök oeaennbhbdl by fptenuknşkö. Boeöbunbc dlozegkze ubşnlo.

Fasıl Sekiz

– Ölçüyü ölçebilmeyi kaçırmak
Varlığı yarıömrüyle ölçülen yeteri bilmeyeceğim. Ölçüyü de. Metni adına adarsam dokuduğum kumaşı tezgâhın tarağına, doldurduğum suyu soğuk tutan testiye, aşkı dokunduğum bedenine kurban ediyorum demek. Sözü sonuna, söyleyeni de sonsuz esarete.

1.

Bir alt sokağa inmek için meydanın yanındaki parktan geçtim. Çamın dibinde yeşil bir ışıldak var, dalların altını aydınlatıyor. Üstleri daha koyu gölgeli. Kanat çırpıp uçmaya hazırlanan bir adak ağacına benziyor böyle. Bahçe duvarına dayalı çöp bidonunu karıştırırken köpeğim huysuzlanıyor. Buruşturulmuş kâğıtlar, yırtılmış fotoğraflar. Boş bira kutularını ezip torbama atıyorum. Hırlıyor, paçama yapışacak sanki. Sadece ikimizin bildiği sözlerle azarlıyorum, geri geri birkaç adım öteye kaçıyor, susmadı, hâlâ tuhaf sesler çıkarıyor. Kırmızı bir mum, anahtar, bir sigara paketi, yokladım, boş. Yakası yırtık bir gömlek, kesilmiş bir gazete parçası buldum. Parmaklarımın ucunda ne olduğunu anlamadığım yumuşak bir dokunuş hissettim, tutup sokak lambasının ışığına uzattım. Bir kadın eli, kısa tırnaklı, küçük. Karşı evin ikinci katında pencerenin önüne çektiği koltuğa oturmuş, perdenin aralığından beni izleyen bir gölge

gördüm. Kaçtım. Yıkıntımın kapısını açtığımda soluk soluğa kalmıştım. Geçen hafta bulup getirdiğim mindere oturdum, sırtımı duvara yasladım. Her zaman bacağıma yaslanıp yatan köpeğim karşı köşeye sinmişti. Biraz kendime gelince, iskelenin önünden topladığım, bir iki nefesten fazla çekilmemiş sigaralardan birini bulmak için elimi cebime attım. Aynı yumuşak dokunuşla irkildim. Korkudan ne yapacağımı bilemediğim eli cebime soktuğumu fark ettim. Çıkardım, elimde tuttum. Şeffaf derisinden sanki içini gördüm, özlemini. Parmaklarını tarak gibi saçlarımın arasından geçirdim. Üstünü okşadım. Bana uzatmak için bu kadar geç kalacağın aklımdan geçmezdi dedim. Köpeğim yeniden hırladı. Bağırdım. Geçmiş zaman artık şimdi. Bileğinde işlemeyen bir saatin izini arıyorum. Neyden gelen titreyişin sazlıktaki iç çekişine sarılıyorum. Tutup beni içeri çekiyor, kapaklanıyorum birikmiş incinmişliklerin üstüne. Yeni bir tutsaklık istemiyorum. Ama elini bacaklarımın arasına sokuyorum, beni tut. Seni özledim. Seni özleyen benden iğrensem de söyledim işte.

Yatağın altından teneke kutuyu çekiyorum. Açım ona, körüm, dilsizim diye yazdığım kartonu bir yana atıyorum. Topladığım paraları alıyorum. Saymadan cebime sokuşturuyorum. Elini de. Gidip içki alacağım. Meyve kokusuna gizlenmiş çılgınlık kanıma karışınca çevirip avcuna bakacağım. Uzun bir hayat çizgisi var. Tek elin olmasa da yaşadığına inanıyorum. Hayat çizginle birleşen bir sürü küçük çizgi ve iç içe geçmiş halkalar görüyorum. Zincirin koptuğu yerde bir yara izi gibi uzuyor ömrün. Üstüne sallanan bir bıçağı demirinden tutmuşsun gibi.

Senden üşüyorum. Bu el öyle küçük ve soğuk. Kapıyı açıyorum, köpeğim dışarı kaçıyor. Elini ona fırlatıyorum. Al götür, sen de git.

2.

Makası sağlam tut, ama sıkma. Kumaşı keserken makasın ucuna bak, kumaşın düz ipliğini takip etmeye çalış, kesiğin aktığını hisset, o alır götürür. Aklını eline ver. Konuşma. Mavi ipekliye gözünü dikme, şu toprak rengi keteni kes. Dedin.

Ona hiç el sürmemem gerektiğini niçin söylemedin bana? Parlak kıvrımlarını sadece okşamak için topun ucunu açtığımda ortalığa yayılan sis, tanımadığım türde bir canlı gibi üstüme geldi, sarıldı. Beni boğarken bir kuş sürüsü havalandı içinden, sonu gelmiyordu. Kesmek zorunda kaldım. Rastgele açıp kapadığım makas yakasız, kolsuz bir elbise biçti ona. İpeğe iğneyi her batırışımda, ipliği her çekişimde kumaşın rengi açıldı, silindi, sadece bir ışıltı kaldı geri, dokunulamaz bir yumuşaklık. Dikişleri boyunca sınırları iplikle çizilmiş olsa da kucaklanamaz, boş bir hayal. Kimseye giydirilemeyen yokluğunu diktim.

Ağzımda ne zamandır unuttuğum pas tadı var. Yuttuğum sisin tadı bu. Korkunun, heyecanın, telaşın. Bütün bunlar nasıl olabildiyse, sen de birden bu elbisenin içinde belirirsin belki diye ayın son dört gününe kadar bekledim. Zlcol zbhl oecu ivöv radyoyu açtım. Bir kere daha emir ve komuta zinciri içinde ve emirle yokuşa el konulduğunu duydum. Perdeleri sıkıca kapattım. Sırtımı kapıya yaslayıp yere oturdum, dizlerimi karnıma çektim. Gün dönüp, kendimi taşıyacak güç bulunca kalktım, görülmemesi gereken hayal ışıltısını yakıp yok etmek için sarı çarşafın ucunu yatakta yokluğunun ezdiği taraftan tutuşturdum. Çakmağı kedinin gözüne uzatıp birkaç kere daha çaktım. Kaç artık, kaç.

Hava hâlâ erken kararıyor, daha çok kararıyor üstelik. Yok dönencesi. Oğlumla görüşme yerinde, arkasında bir asker, bir asker de benim arkamda, konuştuk. O zaman verilen paralardan kuşkulanılmıyordu, üstünde şifreli mesajlar aranmıyordu. Görüşmeden sonra yüzünü göremeseniz de bir kapının küçük penceresinden elinizi uzatıyordunuz, elini uzatıp parayı alırken avcunun parmaklarınıza dokunuşunun sıcaklığını duyabiliyordunuz. Çantamdan bir kâğıt para daha çıkardım, gelinime, al bunu, verirken eline dokunabiliyorsun dedim. Geri geldiğinde ayakkabımın burnuyla toprağı kazıyordum. Ağlama dedi bana, sus.

Yamaçta, sağımızda bir cami, önümüzde rakı ve balık, masanın altında dolaşan bir kedi var. Uçurumun altı deniz. Yorgunluktan kepenklerim kapanıyor. Artık tatil. Zamanımdan çıkıp kaybolduğun bir yolculuk daha işte, yoldan geçen

bir arabayı durdur, bin. Bu bir kum kamyonu da olabilir. Bir sigara iste. Yak. Kokunun sindiği çarşafları da. Seni nerede, nasıl bulabileceğimi bilemediğim kaçıncı son bu? Sözleştiğimiz gibi her şey bittikten yirmi yedi gün sonra, bir sokak aşağıda, perdenin aralığından geliyor musun, gelecek misin diye yokuşu izlediğim pencerenin önündeki koltuktan kalkıp, her sabah sekizi on geçe seni bekleyen arabaya bindiğin meydana bakan kahveye geldim. Silahçıdan tabancayı aldım. Bahçe duvarına oturmuş bekleyen gözcü okur gibi tuttuğu gazeteyi katlayıp cebine koydu. İşareti anladım. Sana doğru yürüdüm, karşılaştığımızda kayıp yere düştüğünü görünce tutmak istedim seni, ama bir adım sağa çekildim, yanından geçtim.

Pencerenden sardunyayı almasaydım daha iyi olurmuş. Burada ineceğim dedim, lütfen ilk köşeden sağa dönüp beni bekleyin. Hemen gelirim. Yüzümü paltomun kalkık yakasına gizleyip bakkalın yanından aşağı indim, ışıksız pencerenden saksıyı aldım. Gidelim, buradan yine sağa. Köprüde durdurdular. Aşağı in, arabaya yaslan, ellerini arabanın tavanına yapıştır, bacaklarını aç. Geri dön. Kaç yıl önceye? Torbanı oraya boşalt, ceplerini de. Ne varsa saçıldı, ceplerimi boşalttım. Anahtarlar kalacak dedi yüzü çiçekbozuğu olan, sigara paketini yokladı, kibrit kutusunun içine bakıp ötekilere uzattı. Hepsi torbaya tıkıldı. Ayakkabı bağcıklarını ver. Arkamdaki yürü dedi. Sana vermediğimiz her şeyi unut, hepsi yasak. Zeytin çekirdeklerinin iki ucunu betona sürtüp düzleştirdim. Doksan dokuz taneli bir tespih yaptım. Her gün parmaklarımda döne döne, pırıl pırıl oldular. Her yıl bir tanesini kırdım. Geriye kalanı hiç saymadım. Tekrarın seyrelişinden unutuluşun kendini unutuşun giysisine gizleyip beni kandırmak için boşuna uğraştığını anladım. Saydığını sakladığını bildiğim kaçıncı yıldönümünden sonra dirseğini masaya koyup başını eline dayadığın zaman, yeminimi bozup adını andım. Yuttuğum sisle birlikte ağzımdan kuşlar fışkırdı. Her biri pençesinde içimden kopardığı bir parçayla mavi ipeklinin toptan sarkan kesik ucuna dalıp kayboldu. Beni içi boş bir hayale çevirinceye kadar sonu gelmedi kanat çırpan sürünün. Yusuf sigaran var mı? Bir tane ver.

3.

Ekmeğini bölmeden, bir forsa gibi yemeyi hâlâ öğrenemedin mi? Dökülen kırıntılara bile ihtiyacın olacak. Şeytanın ayak izi diye gördüğün çukur, aslında küçücük bir yalan. Gövdenin kavsini merdiveninin basamaklarında duymayı beklediğin ayak sesleriyle yakıp geçen kaçışın izini sürerken tespihçilerin, kokucuların, tülbentçilerin, bastoncuların yan yana, küçücük dükkânlarıyla bir sıra çınarın arasından kapısını bulup girdiğin tuğla kemerli çarşıda, baharat kokularına karışan altın ışıltılarının ortasında önüne çıktım. Bu yüzüğü satmak istiyorum dedin. Senin mi diye sordum. Benim dedin, ama hiç takamadığım için böyle yepyeni kaldı, parmaklarımı yaşama lanet etmemeyi öğreninceye kadar çekmem gereken küreğin sapında bıraktım. Almak için karşılığında ne istersin? Sana bir otobüs bileti veririm, bir ataç, her aradığında meşgul sinyali veren bir telefon numarası, kopyalanmış bir imza, bulunamama korkusunda kaybolan, uyku gibi bir yarı yok oluş. Ama alma onu, sen çok güzelsin, yumuşacık sokulduğun bedenimin derisi yüzülmüş olduğu için canım acıyor. Yoksa sen üzmüyorsun beni. Bunu bir daha sorma.

Meme uçlarıma ahududu likörü sürdüm. Ağzına uzattım. Seyrettiğim rüyalarından sana uçları izsiz parmaklar doğurdum. Şimdi onlarla kimi istersen öldür, kurtul kendine yakalanmaktan. Yokuşu in, şaşırma beni görünce, ben hep buradaydım, bunu bildiğin için erteledin beni. Silahçıya geri verdiğin tabancayı teslim aldım, denize attım. Kıyıya vuran dalgalarını izlediğim dört gün boyunca okulda derslerim boş geçti.

Annen elime bir kâğıt parçası tutuşturdu. Al bunu, verirken eline dokunabiliyorsun dedi. O zaman görüşmeden sonra bir kapının küçük penceresinden verilen paraların üstünde şifreli mesajlar aranmıyordu. Seni çok sevdim diye yazdım. İlk andan başlayarak terk ediş duygusuyla geçmiş zamana ait olsan da. Şimdi yalnızlık içinde gereksiz bir anı elime dokunuşun. Biraz likör kaldı, istersen vereyim. Bir de annenin bana yazdığı mektup. Çok iyi anlıyorum sözlerini. Kendini korkuta-

cak bir halt etmezsen, kendinden korkacağın başka bir iş açıyorsun başına. Artık yeter, şiddetin kaçıncı evi bu? Bak, sert bir açıyla üstüne doğrulmuş. Burcunla aramızda bir de ay batıyor.

4.

Kış. Kar yağıyor. Gölet dondu donacak. Siz, ikiniz suyun karşısında, şu ağaçların altında mevzileneceksiniz. Sen beş yüz metre geride yolu gözetleyeceksin. Yola uzak dur. Görecek kadar yakın, görülmeyecek kadar uzak. Tepenin üstünü izleyip birkaç dakika yürüyorum, gölete inen derenin başında, kurumuş eğreltiotlarının içine yatıyorum. Yolu görüyorum, suyun karşısında ağaçları siper alıp yatanları, sağda köprüyü, yamaçta pusudakileri. Kar hepimizi örtüyor. Seni özleyemeyecek kadar üşüyorum. Öncü araç geçti, küçük, zırhlı, içinde tahminen dört kişi var. Telsizden tamam dendiğini duyuyorum. Köprü başında duruyorlar. Arkadan biri zırhlı üç taşıyıcı daha geliyor. Sekizer kişi var. Zırhlıda altı kişi olmalı. Tamam. Takım birleşti. Aşağı atladıkları araçların arkasında yamaca karşı siper alıyorlar. Anlaşılan, suyun öte yanından saldırı beklemiyorlar. İki kişi köprüde dikkatli adımlarla yürüyor, mayın ya da bomba arıyorlar. Köprünün sonuna yaklaşırken karşıdaki ağaçların arkasından açılan ateşle biri vurulup düştü. İkincisi köprünün korkuluğuna gizlendi. Yoldakiler araçların öte yanına kaçıp ateşe karşılık veriyorlar. Arkalarını yamaca dönünce pusudakiler ateş açıyor. Birkaçı daha vuruldu. Ötekiler araçların altına attılar kendilerini, iki yandan ateşe devam ettiler. Zırhlının makinelisi uzun uzun yamacı taradı. Yerimden kıpırdayamıyordum. Ortalığa sessizlik çökene kadar ağzımı toprağa dayadım. Öndeki küçük araç köprüyü geçip ağaçlara doğru ilerledi. Yine bir makineli ateşi. Yoldakiler araçların altından çıkıp yamaca doğru ilerlediler. Burada yaralı bir kadın var, yaşıyor diye bağırdı biri. Zırhlının tepesinden dışarı bakan, miğferini arkaya itti, vurun dedi. Bir el daha silah sesi duydum. Kameranın yanında duran kısa saçlı, gözlüklü adam ellerini ağzına götürüp nefesiyle ısıtmaya çalıştı. Haydi toparlanalım diye seslendi, ışık geçti artık, ne yaptığımızı mon-

tajda görürüz. Kadın onun yanına sokuldu. Kendisi için gerçekten vur emri verilmiş gibi mutsuz bir sesle, senaryoda bu yoktu, sen benim ölümümü istiyorsun, bunu biliyorum dedi. Yüzüne bile bakmadan, sadece bir çeşit oyun bu diye cevapladı, bana döndü, bu akşam montaja gireceğiz sen de gelmek ister misin? Evet dedim, üstümdeki otlardan ve çamurlardan kurtulayım, gelirim.

Şehir göründüğünde, beni de eve bırakır mısın diye sordu kadın. Olur dedim. Toplanma yerinde arabaya bindik, çalıştırdım, kaloriferi açtım. Ayakkabılarını, çoraplarını çıkardı. Dondum ben dedi, sırılsıklam oldum. Küçük ayaklarını ön cama doğru, sıcak hava çıkışına uzattı. Anacaddeyi kesen yokuşu indim, kırmızı ışıkta yandaki arabanın önüne geçtim. Dönme dedi, bu gece sende kalabilir miyim? Evin önünde durdum. Merdivenleri çıktık, kapıyı itip açtım. Açık mı bırakıyorsun diye sordu. Güldüm, sadece aralık dedim. Ocağa kahve suyu koydum, banyoya girdim. Giyinip yanına döndüğümde sehpada iki fincan kahve vardı, biraz votka ekledim. Sana giysi hazırladım dedim, pantolonun paçalarını, gömleğin kollarını kıvırırsan uyar. Tutmayacağımı bile bile, çabuk döneceğim diye söz verdim. Ama seni bekleyeceğime söz vermiyorum ben dedi. Şubat.

Seni sevdiğim bir zaman vardı ve sen biliyordun. Yaşadıklarımın çokluğu, geçtiği bu kısacık aralıktan sonraya taşıyor. Ama birbirimizin varlığıyla süslenirken ikimizin de kimliğinden isimlerimiz silindi. Cesaretimin gücü kendimi reddetmeye yetse de kim olduğunu bir daha sormam. Adını bile söylemem bir daha.

Arabayı alma. Caddeye çıkıp bir taksi bulmalı. Biraz yürürsem iyi de gelir. Nereye mi? Metro istasyonunda biri flüt, öteki viyolonsel çalan iki genci dinlemeye. Sonuna yetişebildim. Biri pusuda kan içinde yatanlara silahını doğrulttu. Montaj masasındaki ekranda kadının gözleri yakınlaştı, büyüdü, renkler bulanıklaştı, dağıldı. Bir el silah sesi. O, saçlarını kendi kesen sarhoş, gözlüğünü çıkardı, masaya bıraktı, gözlerini ovuşturdu. Kadehini alıp baktı, bir yudum daha içti. Bana döndü. İşte bitti dedi, hepsi bu. Ben geç kaldım Yusuf dedim ona.

5.

Sana söylüyorum. Çok iyi duyduğun halde üstüne alınmamaktaki çirkin inadından iğreniyorum. Aramızda kalsın koşuluyla, ama umurumda değil bu. Sen kendinin kapatmasısın. Onu insan içine çıkaramazsın, onunla ortalıkta görünemezsin. Yine de ne zaman muhtaç olsan koşa koşa gelirsin. Sana söylemiştim, dinlemedin. Yapma, menteşeleri paslanmış kapıyı açma. Gün ışığı bunca zamandan sonra gözlerini yakar. Ne de açık havayı soluyabilirsin, başın döner, sesler kulaklarında çınlar. Canını acıtır dedim. Çıkma ortaya, bir gün kendini neşenin sandığın sesle ölüm dilerken duyup şekilsizleşirsin. Kulağına fısıldamaya çalıştım, dur dedim, duymadım deme, dinlemedin beni. Bana sus diye bağırdın çığlık çığlığa, beklemediğin anda duyduğun acının, ondan daha büyük şaşkınlığıyla korku içinde. Omuzlarını tuttum, kendime çektim seni. Elimden sıyrılıp kaçmaya çalıştın. Sonra ağladın benim sesimle. Sus dedim sana, ağlama, ama beni dinlemedin. Bir yerden geçerken içinden hıçkırıklar yükseldiği zaman arkamı döneceğim, seni böyle gördüğüm için utanma diye. Yolunu değiştirirsen karşılaşmaktan korktuklarını yüzüne vurmayacağım. Çıkmaz sokağa niçin girdiğini sormadan yanında yürüyen tek yol arkadaşın benim. Yaşlı bir köpeğin kederiyle ağlama, sus. Canımı yakıyorsun, beni bu kadar eskitip, üstelik yalnızlığımda bilediğin, vuruşu yakınlığa muhtaç, kısacık bıçağınla içime neden bir daha girdin demem sana. Elimden gelse kulaklarımı tıkayacağım sesine. Sana söylemiştim, bağırıyorum ama yine de kızgın değilim. Dinlemedin beni. Bu kez dinle, bir kez. Dalgaların sesi, yalancı coşkular veren rüzgârın ıslığı susacak, yeni buzul devri kutsal emanetleri derinlerde koruyacak. Acıdan korkmadığın bir zaman gelirse, eğilip bakarsın, buzul yatağında bir diken, ölü bir uğurböceği, yabani yulaf demeti var. Söylemiştim, dinlemedin. Şimdi, herkesin hayatında hatalar var diye öten bekçi düdüğünü bana sus demek için çalamazsın. Bu neyin öcü benden aldığın? Sabah yarısında söylenmekten vazgeçilmiş bir şarkı gibi yarısında bitti. Niçin telaşlanıyorsun? Bir insanlık hali işte. Geç kalmak gibi, korkmak, unutamamak

gibi ya da kaçmak, acıkmak ya da konuşamamak gibi, boşuna yapıldığı bilinen ne varsa onun gibi. Ve tersi. Susmakla konuşamamak arasındaki farkı biliyor musun? Konuşmayı unuttuğunu sanıp korktuğun bir an olmadıysa yalan söylediğini hemen anlarım, istersen cevap verme. Çünkü zaten sormak bazen cevap istemek değil, çok acı verse bile sadece söylemek işte. Niçin benimle, benim sesimle konuşmuyorsun artık? İt gibi tedirginim. Tutkuyu sormayışın cevaba susamışlığı öldürüyor. Şarkının öte yarısı bu yüzden ninni değil. Kayan yıldızın ışığıyla önüme düşen bir gölge hepsi. Aynı anda arkamda kalıyor. Geçen bütün zamandan aklımda kalan bu. Yeter vurma artık, ne istersen söyle, ama cevap bekleme benden. Çünkü bu yokuşu çıkmayacağım. İnmeni de bekleyemem. Tam ortasında sonuna varamayacağımı anlayıp yüz geri edemeyeceğim yol burada biter, çölünde. Ne yapacağımı kestiremediğin için korkuyorsan, korkma. Bana bile fazla kurduğum dehşet hayalleri. Üstelik aramızda bir sürü silinmiş cümle var. Pencerenin önünde bir bahçe, sağında yokuş, sonra bir sokak, hayal kırıklıklarından dökülmüş cam parçacıkları, avcumda kırılan bardağın çizgisi, bir sürü kırmızı tuğla. Pişirdik ve onlarla duvar ördük. Biliyorum. Bir soluk alıştı, bir soluk verişle bitti. Adının geçtiği cüzü aradığım bitki adları sözlüğünü boşuna ezberledim demek ki, heyecanla. Köpeği kov, kedi ağaçtan insin. Artık gece olsun, yoruldum. Dinlemiyorsun beni.